

آید گد اگر مردت در نفسی دانی خود
 ای مرد دماں من کن لطفاً می خوس
 مانند حوصفت در با ای حاج طایر عبا
 شد شغفت از در مهره دار مار درون
 حیرت رنگ به هم طرف سال هستی تو مانند
 سجاد سالم در خط گزشت با رب العو
 او تو ندیم ریتان شدم آخر پشیاں آدم
 اگر لول این استی صد بار در لطفت تو بود
 از کرد و خود در دم دارم دل خود دادم
 استغفر الله العظیم از دل بر آرم با رحیم
 ای می ابر کل ظاهر خود هستار کل
 عاویدهم مولی کام حشس سکیان
 ای حاجت کون دیکان در بر کمان هم کار
 سلطان سلطانا توئی هم ما شما را می
 یار پس من در بر دل چو گرگ سدد ریز
 در بحر لطفت هر که شد با رخسار یقین
 مانند حوصفت در دره اگر سعد و تن
 اندر که قادری در حشمت خواهم چنان

از لعل در بر میکید از بحر و هم کان نکرد
 تا وقت رخ این حال من از کمر شیطاں
 شیر تر بر آید و نظر گردیستان نکرد
 مانند عصاره هر دو هر کران خواں نکرد
 و مانند کاسیدین من نگه طرناں نکرد
 خواهم به مانی است کون آخر ریاں نکرد
 مرد گشت رحمی کس کایں خود دوراں نکرد
 اکنون قولم عدد کس با شرم عصبیاں نکرد
 لیکن نصحت با یقین وقت ریاں نکرد
 یا مستغان خود در بان تاج خوداں نکرد
 لطفت اگر مودعین و ما را ماں نکرد
 چون کام بخشی بر کرا عمرش با ساں نکرد
 سختی تحاشس سکیان هر کدو دیاں نکرد
 هر کس در حکمت خود از حکم سلطاناں نکرد
 حافظ التو نامه آب رین گرگ دران نکرد
 همچون حلیب و حشس ما را سوراں نکرد
 هر گرگ وقت بیم تنب همچون سماناں نکرد
 ردم شوق را در تنان رصاں نکرد

<p> اسید میں برصصل ہو مریض ہو وارحم اسی حکم حکام کل در لطف تو آدم کل دواں جو خداں این مال صبرت سیم اسی جان خدا را یاد کن مریاد حق دل تاد حویناں سو گیا نجان در سر تو مگر تہ اند مسکناں جہاں در جہت مد نام آمد یاری الاپی کن کردی فیہ اکیا بیات اکی ساز کارین کسان تو دوسوا رس قرآن لویاں ہں ار ہر دین بر اوصیت حول تہ حدیث تو تنبیع اور ہر میں مہبت کو محسوس آمد لقیں قطف معظم محی دین ہدی احمد سادہ میں آن عاشق والہ تہ حوالہ دم مسکین تو مفتی بحق بے ہمت تا کی جو گو غلطان تو م از رحم جو گان نادر و ہوا و طین آمد بر بر حکم کو رہ مارا در حضرت یار کہ تا ارذوق و </p>	<p> راساں کہ آمد جان میں ارش تماں گن اور حکم تو یا کہ اگر ایک خطہ یکاں گن کن رحم ماسکین و دین صبرت ان گن ہر دم بریں مریاد کن تا کلفت ان گن ہر جہت جو در رب خود تا جسم الیتاں گن کو نام حق تا نام تو بریں یکساں گن جہاں کن تا حارت جہاں دواں گن در کار میں تو ما رس کر کار جاں گن ار صد نہ ہر دوسرا حکم نقران گن مارتہ حوالہ وصل تو این جان طحاں گن ار ہر دواں میں تارح یہاں گن ہم از عطایش کن کردم تا دم نایقان گن طوریکہ شد وقتش سر و قدم بداسان گن تو دیکھ میں کہ جان میں رحم جو گان گن داروہ کس تاں تو ان کر رہی قرآن گن دیکھتس توحید تو مفتی غرلحاں گن </p>
---	--

گویم مساحتی مشرف صدقا باوار سرور
 تارح این معظم حسن تا اندو جان گیرد

(محرور)

غزل در لغت شریف ۴

صاحب دلاک ارق مصطفی ست	حاکم افلاک ارق مصطفی ست
رہر کفر ابد بگر چوں خاکد	آرماں بر پاک ارق مصطفی ست
در رحمت ہر گشت عا حراں	گر شود امساک ارق مصطفی ست
ماز عشق حوں تکار خاکد	ہر آن قراک ارق مصطفی ست
کاتف در ہدایت باقیسین	صاحب ادراک ارق مصطفی ست
ما تقدم ما تاخر گشت عسفو	اگر کہ لی پاک ارق مصطفی ست
دودماں جاں و دل دروین کد	تمتع دین پاک ارق مصطفی ست
حوں بخت فلہا حسرت کد	سگیاں محرک ارق مصطفی ست
آنکہ نماید یک فیض لطف	کمیا این خاک ارق مصطفی ست
باک سارہ چشم اررو مال لطف	حوں شود مساک ارق مصطفی ست
امناع بعد وہم سقیم	حافظ اماک ارق مصطفی ست
سوح مفتی حریں و اروح محس	اگر شود عساک ارق مصطفی ست

قصیدہ موسوم بہ ترجمہ الفیض و نعت سرور کائنات علیہ السلام

استیہ راہ جو جوتہ مدان حمل	در میرور و درورت مند اول
امد در جو جوتہ صحرای جہاں	آہوی لیل ماں گشت یک گوشت لیل
بہشتیں سب را آورد باجمع حور در	ماہ ہست ماہیہ نقصاں لیل

<p> شکل و دوس شد صورت صحران مثل راع اماع مروں شد رخی شست جل سعادت شده خنخاج در رحسین جل حل بدق حله بدل عقدہ بالا تحصیل راہدار چھرہ مروں ماش حل بندہ حل حتم کتا و سن صحت حق برود حل وقت سیر حمیں ار حارہ لگا رہیں حل حوتیں لہوب یار سہہ ہر یک محل رفت مالکل رلی زردہ ار تو الہ خلل قوت مامیہ دہ شجر حور موم عمل ورق در طعم ملا ریت بیت حنظل سزگر دید ہر یک چو وراثت محصل گفت تعدیل ہوا را امات عمل شد حرارہ ار محال سعل سیم عمل دلہ حوال باس در آور تو کانی عمل کس تمامای گلساں و گوارہ عمل تک کیسوی ترا میت لصدہ عمل حر آوارہ حل میت سزاعی عمل </p>	<p> سد خیاں گلساں چو چاہاں است بلبل آد محیں لعمہ سر است در نشاط حتم تریج لستہ عادت ماسید گروت صاحب معرفت آمد جو سیر گرش قدرت نادیہ چون است عیاں سلیم و گشت طلوبی تجید بائی تو نمانائی ماش ہست صر صرہ حارستان کلر ح لالہ و سرود کل و سہل و ریچاں سیر اندیم سحر ہی ہر حل ورس شکست انزلتو کل ورس اسرہہ حیات ہست تعدیل طابع بخدی ناکہ رفت صاحب سیر و تمامتا حو مایہ در دراع بر سحر مارہ آور دوسہ عشرت داد سیم حالص حو صا ار سمن تارہ بدای حوتس مار لب حو سہہ ورس مگر اعنہ لیت ہستی حو در بیوقت عیال شد دطر حنیت حو تمام صدل ار بی ہرل جانہ مر سہب ماش </p>
--	---

ح

<p> قصه و الیاس پیش گفته بسیار مدق محقر است که حر و قویا تم چه طرب سره زار تو سین بر لب جوی متین سرودت چهار لف میا هست لرم وصلت اردست دها تو معصل گویم ار چه رو باج تو ای است من ار که تو بهر حالی وار تو متن مرده حیات نوهار است میا صورت خود را سما گفت محضی عزال را در برین تارها نعمه دارد عشرت همه مرغان چمن گردانی نو که شداغت ایجاد بهار سید محتر شتر حتم رسل در لطف شاه گویند ارس مگر تاهای او دلت احمد گردد از ترف لور نصر حتم احوال چه به مسد بحال سوی علم امیست ر میص اری فصل علوم زانقن هجر تو دارم چکر دول چو کال یا رسول عربی به نفع مراد ابرج </p>	<p> ات حیوان که حله اردو لسن بهر محصل سخن عشق بهاست که مائل و دل جسد لرمی تو نظر مرده ارباقت پیش و مار مرل میترم بر محصل حال مل سامر مال ار چه گرام محصل گره حله حله و در صورت غری مهمل اوست یحال سر ستار همه کد رائل ماکه لده وراقت شود لرم عیش بدل مار در صوف بهار است قلمر مثل قمری ملل مبرم فاحته بر طقس جمل حوق ساما که کم مقده به ایو حل احمد و حامد و محمود سی مرسل منظر لطف اند محصل احد فیصل اریل اکر او بهت احد میست که حتم احوال جو مکر در دیده در دیده او بهت سل حس احمد لو گر ما به هر حس عمل سید گرفت اریل مایه شکل منقل تا بیایم بر حالت ترف می و دول </p>
--	--

ابرایان باره را نو مایں سده حشر
 مدله گو مفتی گو ماست لغز مردول
 اوروی سعدی و ستر دانی فردوسی بر
 سکس ستر شاله ر ملاد حجاب
 محلت طوطی همدست راس سخن
 حرف گیر و حوکی در حلق از سر رشک
 ناکه اتیم شمع اتم حلتین سخته
 رین مساکه رقم گشت قلم دارم بار
 ام محو حقی و محنت روبرو راد
 سخن نعت سزایم مخصوص مایں
 هفت سیاهه و دل نه تیر حکمت لایب
 صوت عدل بود و کرم بیابان یکسر
 هر ساع از همه بچهر شود اسرار
 هر کس و کس مسک جو گیر و دست
 از رحم چرخه خورشید و رخی یابد
 گر هیچ تو لغرم نو کس عصور لطف
 هست در لغت تو در آن الهی مارل
 مگر کسی بدی بدیج نو ماسد مد کا

این قصیده چو معیت بر کم داد و دل
 هست رفته در حرم مایں عدل
 نظامی چو خدیش مایید اجل
 لغز طبل چاک حق شد سرل
 که بر روزه کلامش تنگروند و عمل
 کسل اندیشه رده مایں همدست جوصل
 در نفس خود رقی هست شفاعت اول
 چون تو بی عرض بدانی که چیدل سبزل
 ادب راد اندر در ازلت رادارل
 ای در علم و علمت فیض مهر علم و عمل
 حوّل که از تو رماسد گر رما جمل
 هر دو سر بر تیر سایید صدل
 گرگ مهر سر بر ماسد مکیه کعل
 دهنس از حکم خدا و دارل گردد ستل
 از عمار در تو چو که کسم ستل
 کسیت کاه همدست نو ساسا عجل
 هر تو در عین عایات خدا و عدل
 سگماں هست دماعت بر عورت مجل

سب مزاج سدناج مرب ادا دے
 کحل ناراع سدود و حتمت الحق
 رمی آجا کہ نہ جا بودہ حشرہ نہ مکان
 رمی آجا کہ نہ مذکورہ و نہ حرف و نہ
 سہہ ارا برات جو نگارم بستم
 مال اسما نہ مہا نحا حس عفتا
 دو احوال اہل ملا یک نہ ما و نہ حجاج
 حوں تو دگر م عیاش ہا دل ہوی اہل
 طرہ افس نہاں اگر اور میں نہ
 سترت صورت بدست ہا لاس ہر لعل
 سر و حلد گیا ہست لب کو تر آب
 اردست ہمدوم عیسی ہست ہر سو جو نسیم
 ہست حوں مجلس و محمود مقام یقین
 ہمدی ارحی ہا ہر ہریت امدی
 گسب حساں بجم جو کہ ہر حست عاھر
 دین حق گسب جو حورست ید عالم ہست
 جو کو دیب سر نہ یا مکر دشت تصدق
 حق ن اہل حیاں قیمت بعا حق حیاں

فاب نوسن اروما، بجاہ ہوا
 ہر آن مر مرہ مد خاطر باکت مکمل
 رمی آجا کہ نہ مذکورہ و نہ ایوان محل
 آن تنیدی کہ نہ شود کسی ارا دل
 سقلہ رقی کہ نہ ہر دورہ باسن متعل
 ظاہر سدود و طیر افس سر و ارا دل
 لامکا سن ہر میں سد مدی سیر محل
 ارا سن عین امدت امدس عین ارا دل
 قطرہ حوی ہن ہا نہ در حیں تا کحل
 بیم گام ست پست متصل فہر ارا دل
 حوں ہمد ما مد ماسم او ست ارا دل
 عطر و دوس ہم ارا راجہ ارا دل
 شد مفصل سیاں و عیاں ہم محل
 ہر کہ داند نہ نقیث ہو مسعود ارا دل
 گو کہ گوید نہ بعت کو حریر و چٹل
 ہوسہ ہر اسی توہ لات لغری و ہل
 ہوا حکم گت حکم ہر ہوا چل ہل
 حوں کدار فی مانت کفیل کفیل

روحه جلد رعیتانی است تو
 علم او به علم بهر اجل مستر
 قام اندر ده دس بودن بای حیت
 دین حق را بر لوحی است و گردین باطل
 و عدم مست عدیل بوجودات صمد
 ار که مگر بویائی نسرم وقت اخیر
 احس بعد تو در طالع هر کس که نتاوت
 بیت در اصل هر آنکس سر همت چو سجا
 آفتاب درت طالع برادج صفاس
 آفتابست ریت ماه وادین صیاس
 حشر با حمد مختار گرامی سالار
 مسیم به صراطی که مار و ست عنان
 هست در طاعت چو ولایت بر نور
 جامع فصل و فصلت و فصایل هست
 مجمع حله کمال کمال سوی هست
 یاسی خط و سبب ای من در دوران
 عدم است تو نام تو مرا سر رسا هست
 هست بمعنی دلی معروضت رطب

عزمتی کرد خدا و در اولت بر دل
 هر که بیت جو بر سر ع شرف تو عل
 طاعت حق چه کند آنکه بود مرد اصل
 مار و دهر بی آخر چه شود سیم و عمل
 حوکه مثلث بود و هر اول مستل
 می و دم حامه با لیسر به سنگام حل
 اثر مستر یقین هست تاثیر حسل
 اصل هست در ادب و سد رسا حل
 اطرار و اصل در دل و دست و حل
 مطلق است آخر و خود مطلع او صد اول
 مست در سر و ریت در جهان بهیچ حل
 لی رل و ریتین و در و سح حل
 آن موت که در و حتم شد در و رادل
 صاحب فصل و فصلت و فصایل هست
 چه کمال است و چه نتاوت و حیل
 و سیم من جو کند اری من که حل
 که حسد که چه شود طمع حسد و حیل
 کلماتی که براید در راست هم حل

<p> هر کجی هست در دست من جنگ و صل دوت من کو کثیرست من فکر و قتل و حیات و امانت قیاسم اصل لیکن هست انصاف و لیس حسن اهل کس سعادت تو بر من متشدد او بد اهل ما عرقی بهین محل جو من را بد اهل لسانی که شود و سپه عاگیر من قتل حتم سازم به سایت به مگر طره عزل همچو حالست تو ماضی و هم مستقبل خوب او را بجه خوش داد و بخت صیدل خو که دات تو در دل هست به هر سل قتل حل کن مشکل او اما که مساند و حل حمله در حتم کم جمع به در حب و صل در به در بحر تو دارم به هم بهیم اصل لمحی و دوی تو هست جو طعم حطس نام آن تر حتمه انقبض نام اصل حرم موسی و تخلیق شد و قس حمل دارم این دیده پاکست دوی من جو حل </p>	<p> هست و حال بحر هر کرم میت صدر تیر غم هست را بد من به او در دل هست و صدق حسن جبر و دل با او خون مرا حسن تل بیت به اعمال حسن در محتر خود را اول تساعت باشد او به بی اند حماره خود من به نخت حالیا من به ما دم بهین عرصه وین این نصیده که کون حسن قریب الحتم آبی در و تو صیاب من جو حشر صیدل سر عقی هست عصای ما و عفو عصا که نواد که معنی تو در آید به سخن نظر اقل تو بر احوال حریف سده خوین ما ساز تو کم وقت و صالت در یک هست امید وصال تو مرا در یک حیات دوق و دمار و سانا و سکر شیر میت اس نصیده جو وصف تو نمودم استوت نظر ما طر نوریت به میفش و در حو کلهم بحیث به میسم رقیب </p>
---	--

ایچمه مارود میفتی حریں | روی مارکت حور الحق عروسل

(۴) سال این ترجمه الفیض روح عظم
عطیه مبالغه بخورشید ابد سدر ل

قصیده و گیریم و لغت شفیق الامم صلی الله علیه وآله و صحابه وسلم

شیده آزاده میت چشم گرم داشت	سرد اهل حتم دل حتم داشت
دم رحمت دل سیرت اهل صفاست	حکایت دل مادل مده مم داشت
چشم هر دو جهان سته کتاد دل بست	از سر هر دو فار و ستم داشت
صورت بجز وصال مده مرآت دل	گاه بشوین شدن گاه نعم داشت
رنگ بیا مان گرم وقت صغی سجت	از فی مانگ حریں گوین هم داشت
حدیث عالمه را عرض بودن بگوین	خود بهوای چشم ریب عدم داشت
لی بهوس سیم ورنی طمع درو لعل	لی سرد اس فریح هر دم داشت
از همه طرف و سل صای بدل یکطرف	در به تسلیم حص هر دو عدم داشت
رود و دل از حوتن بود حریں اسحاک	مار از ان بر حریں ساد قلم داشت
مر سر کوی نگار حلد بریں یافست	دصف سیدان عتق بدید علم داشت
سکر و شکایت و بهر سیت گولہ اندل	لی بهوس روح حوتن سیر دم داشت
شاد سدل که مراد خود مسرود لگا	سرخ بهتی خود رنگ عدم داشت
نصیحه قلب حوتن کرده مهر حش	مار از ان فلک صای حام و حرم داشت

کیسر و کام جویت و لاله شوق خیال	همچو سزال حرم دل سوختی مدام اس
ارم و در رفتن سر و ساد آن	رو و در بستید شاد و اعم داشت
باغت ایجا و خلق حتم رسل القبر	می سروش بر زبان بی و علم بیشتر
شال و مساهیش در گزاشان تن	حیدر دل در بر خطه عظم داشت
ما و شمه و دو کول و دیه لعل ارل	شاهی انکاح لعل ملک دم ستر
در شرف حق حرم سل جوب ساموشت	وقت حضور حق جود طاعت هم داشت
ارنی صوان و هب و نظر قدش	روقی فردوس و مله باغ ارم داشت
سیده لی لفت خضر شتر جوس نظر	هست مدافعت حق رب حرم داشت
یعنی یک و مس هست عیان با محاک	وقت تکلم ملک گوس اعم داشت
و تب هست حسان کرد لی موسی	رو و حرادر حسان حوال اعم داشت
هر که خطش بود در جسم هر لاناک	شیر او کم کد حروف اعم داشت
چون قسم آسانست ست موسی عظیم	میت و اما دین قسم قسم داشت
در دل اهل عناق چون حیدر جاوید	هست تکام عناق هر وجه قسم داشت
ارار فصل است قطره عیان گهر	کو شود داد حیدر خطه میم داشت
ای دل تبدای می از حیدر سید نام	آدل اندر لواتش 'الم' داشت
درست علاج اور هر روز یاد یک سر	حمله وراموت کرد بر سر داشت
ای شده و یار من ارم هم بخشیم	رحم را حوال را جتیم ارم داشت
آمد ام سال جو درد در کمر	هست مسلم و بر هر دم داشت

آید اندر حدوت رنگ قدم دشتن	خلوه گر امکان شدن مالک دل چوین
انت مرحوم وجوده قدم داشتن	خو که شود در دستر تارود و برست
مارجه حاجت تراخت حرم داشتن	تحت توبه آسمان بخت حواء بصل حق
یابی از هرشت حس حرم داشتن	خو شود در دست حو جیل عرص کرد
برکیت و جست لطف اسم داشتن	مفتی تو آواره رحسته و بخاره را
فرص بحان دلش مهر تو بهم داشتن	اراب واحد و حوین مادل و جان است
بخت به است بر دول مقدم داشتن	حال چه بصاعت بود ماکه سار است
حتم مدام تو شد قصص اسم داشتن	ارید و فیض حق کان رارل یافته
کی سچاره بدل تو دم داشتن	مرده صد ساله را اید دم تو صد حیات
کس بر انگست خود بر سخم داشتن	خون سخم لغت نشت ارجیه تو آمد کفر
لغت بماند سات در دهم داشتن	مخ تو دار دمس کام خو شود و شکر
مهر تو در جان مراست در دهم داشتن	اروم اول کهن ماکه آخر رسد
میت تو از لوسر و لفظ نعم استن	هر عطای هست عرص شود گره زما
دول س جاست میت که داشتن	حس حس بهم حسین خون سا و آن است
دید خود و مص عین فکر اسم داشتن	هر دو ترا و عین وقت نهادت پیش
حتم لعین تو شد لطف و کرم داشتن	ختم موت تو حتم رسالت تو
ار تو یا مو حقیق دل صمم داشتن	سورت دات صمد از تو غیاں شد مسا
رو تو بر و حراست مصی حرم داشتن	نامه اعمال من گشت لعین اسبیه

جس تو دنیا میں مہر توایاں میں	درو گوار کجاست از نظر من و استمن
ہست مردہم کجاں ہی تہ کوئی کجاست	با تو دورہ رماں دور و شتم و استمن

قصیدہ منقبت نبض مہبت حضرت علی مرتضیٰ رضی اللہ تعالیٰ عنہ

میں فرج و تیر پر نور آفتاب	در عشق بدو توستہ ستہور آفتاب
آورد طشت در پیے ایتار و توبہ	ماسدہ سین حشیم بوسطہ آفتاب
اہرم غایب تو نصیب مار ویدہ ام	در ارز و مودہ دستور آفتاب
تہ بوقت جاست جو راج میرسد	بر قصر رفعت نوح و عصفور آفتاب
ما بشود ادای حاصلہ از لو اسیار	شد مستور برای تو اردور آفتاب
گر بر کسی بویر بویہ حوالیسے شود	مدر کسوف تیرہ ولی نور آفتاب
ہر چہ جلو ہے و ہزار دور آسمان	ما قدر بوجہ کجاست مقدور آفتاب
در گلستان فیض تو از ہر بوی حق	گردہ استباق حور مور آفتاب
در گلشن کمال تو از سیررک سلاح	آوجیت ہجو حوشہ انگر آفتاب
گر خلق از عروج حق ہرہ و رشک	لیک از عروج کشت نایں نور آفتاب
در اول بحر مدرت بوسہ سپند نہ	دارد ہمیں طریق دستور آفتاب
سیر گشتہ دور و سب کہ مگر دود و دھن	ہست از سر اسبوق تو زخمور آفتاب
اہوشی ایوہ خلق روشنست	گر بطق حملہ کس شدہ مشکور آفتاب
را آسمان قصر رعیت میسے	راں مادہ در حضور تو معد و آفتاب

خواهم که قطع جامه نقدت کسند	ز آن میزد و حوطلست و سمنور آفتاب
ز آسمان ماه نوگر مطلعش برسد	نی لور که سدی ردم صور آفتاب
عود متمدن و دروغ حالت مرد داشت	باشد عیان مظهر و مصور آفتاب
میں صبا یشت که با صدر بان شد	از ذکر هر صبا همه بیکه کور آفتاب
و دل سوار حامی دس شاه و لفظا	کر گنج و چین و رسته گنجور آفتاب
آن بورد و کمال مه اوج صطفا	در امر دست آمده ماسور آفتاب
یک شفته از صبا یشت گر و دل	باشد رنگ سایه بصد نور آفتاب
کرست شکلف تو سکین میتی	بودی کجا مست و تسهور آفتاب
رنگ بهار طلیعت مست و جرم	در حرش است به مهر و آفتاب
ای حسود و کول شسری است	گرد و گرد و هر جو سالور آفتاب
شد مکشف بر عیث حس و در حال	بر حس جرم پس بودی مست و آفتاب
یک رسته در جلوه ستمج جمال است	ما اعتقاد و اتق جمهور آفتاب
ای آفتاب و لا یتبانی نفس	باشد خود رسته سوتر و طیور آفتاب
و دس از حربه حس و مسنود	باشد بجهت خلق چو مشور آفتاب
از آتش محبت لوک شراره است	آمد بخشش چون بخش ستور آفتاب
حرف تاب ماحس تو آمد و ازان شد	آینه دار و روتوار و در آفتاب
موسم بد سطره مسموم سطره است	قرص سب خود و سطره مسموم آفتاب
شیر خاخریز محبت و امام خلق	ز آسمان دیں ستم بصد نور آفتاب

در دره ماه را در دور و هوس
 در و طه تیان تو امان بر دست
 ما سر به محترم کس در دیدت
 در عیبت رحمت کما و اک نش کر محبت
 آنس میان عالم دلسه پوشد
 کر جسم شهاب مدار دکتیم خود
 تا با هر که بود ولایت دل مدید
 که در گذرد و صده هفت بافت کما
 دارد هم بدو تسوی بحف نظر
 ما این سیاه و روح جمالت جو میگردد
 تا در بحث تو سراید معسم سبج
 و در جرم اوست حسی بی ارا
 دارد اگر صیاء رهبر و یا علی
 باشد در لوسه دل رحه نور و نور است
 حساب مهر تو دل من جو شد میر
 بر کمان و ملک همت کتور است
 و اعتقاد احقر مسلکی بر هر اوست
 برین مورد نیست کما مراد و چهار فصل

در افق اهدامه شتر آفتاب
 هر روز شب کر مسرور آفتاب
 مرد و در هست چهل طور آفتاب
 تا از میان جوش خویور آفتاب
 اسوس بیوم العاسور آفتاب
 آید رشرق مانظر کور آفتاب
 مید حکم باره در کور آفتاب
 سر حمد هست نور طلع نور آفتاب
 اندر گره رحمت و عود آفتاب
 دارد آفتاب دار تو صده و آفتاب
 امدار ایل چو کاسه طلوع آفتاب
 ماده شد ما شش به نور آفتاب
 یید سیه یکسره ما سو آفتاب
 از عشرت کسوف جو میسور آفتاب
 دیدیم بحیثیم در شش سحر آفتاب
 را ایل تو من عورتین داشته بود آفتاب
 در بین روی نیست چو محمور آفتاب
 آمد بحس حکم تو مردور آفتاب

هم دره مهر گردد و همسم مو آفتاب	شاه اگر نو سده نوار بی لعل لطف
بر حیرت حارم آمده معصوم آفتاب	قیصر لطف نشت مادل فلک قمر
در شمع مهرت فروں نور آفتاب	طاوس حیرت مال کشتا رسوت بو
در صفت تاب قرص سکا نور آفتاب	در در حشر بر محال تو دهر
وقت صحیح به برق مکتور آفتاب	برگند مرا تو یزد بگس صفت
مناص نور بار دو آفتاب	یا مریضی شمع محال تو دهر
بی روح هست روشن و مشهور آفتاب	مفتی امام محقق درجت به دم به
کین دره ات شود همه به نور آفتاب	لیکن اسد واریدان ارعایت
کشتی مرا مان جو کدر در آفتاب	شاه و در حشر نعل جامیست
آدمی قصیده پر نور آفتاب	سالت برین وقت مرصی اسد

فصیده نگار در شربت حضرت غوث القادر علی بن محمد بن عبد القادر جیلانی

حلفت به خلق کرد حلق	ای محسن خلق در حلق
در هر تکرار تیر تر یاق	در دهن دل سپین را
سرور روی نیست آفاق	از مهر تو روشست حام
یکبار گیر عین شفاق	ای سخن برین شفق
در روی کمال صدق ای	بریدم تو را بسیار
ترسم ز رسید حلال عناق	س خنده شاهم و شاهم

ای ماه نهشهاں عالم
 اس کلمہ تیرہ ام رورت
 اما ترقی عم کہ آسمان داد
 ارصدہ دہر گشتہ لم سیر
 سر حواس دگر طمع مدارم
 ترس سگستہ کردہم
 روی سپیتم دگر ت حرم
 کسا در کم شہاک کردست
 عیار را نہ رس کرد
 یان مدیر شاہ ستیغشم
 محو حیدر اتو مانع
 پس آتش چرخوں را در
 ای ساقی ملک اہل سعت
 آراں کرم سو تو ما شاہ
 ہر چ تو چون کم سیت
 ارمس ہایت کماست
 ہر سرس معرختہ صید
 دستن چورس اگر ہیک

سہ گیر مرار درد اوماق
 کیا رکس جوروش اوماق
 شد حامی دلم سال اوماق
 از لطف کس بومار اوماق
 برست مرا امید اوماق
 حرو کہ کد گاہ اساق
 حرم معوث کی گیر و اتراق
 این حج روی مدہ غلاق
 این مایہ شیش عیر شاق
 مادست بگیر دم را عاق
 حوست سحر تو حال ساق
 حوس ہوختہ حال من را حق
 شاق بوئی سحکہ شاق
 شد چون نگہ سیاہم اوق
 خود رمت شان نت مصداق
 سوس مندہ صد ہر اطر ق
 فزاں تو میں ست معلق
 این حج کجا کراد اوق

این مادی سرور اور موت و کس در دشتا سعید و رقیق

رفت از سر سر سیر بساده	یکسر سر سیریت صحیاق
رراق جهان بهر دو عالم	که دست ترا محل اوراق
آب کیمت و طامات	مرسته ز حرقه رنگ را
ما اهل معاست حرق ما	که که تو هر راست اخراق
شد عرق بحر عشق تو حال	از حوین هر سته ام ماعراق
هر دم بر لب دگر بعد	عبدیاق ساؤوس معلق
سند سنده اولیا عطا هر	در تر معین لوح و احساق
از هر در اربا می قرارم	شد سطر حشم حمله امواق
دوریت بود دیدن حوین	در هر دو جهان حدائی نه اها
بستم چو مدگاست محسوس	ماستم رحاس حج میاق
گستم هوای عشقت احسا	که کو چو درون دهم اوق
من حال کسین سبکارت	از روی صدا حمله ایماق
حوا آسیم تنها که در غلا اها	ماسیم سرور حسر احساق
بید شهتشی دارین	سروق سارکت لعل طاق
آنکس که بود گداسه کویب	دار و نهی سیر سلناق
مصفتی حریین جست دارد	مهر تو دل در در مشاق
دکرت در من چو شکوه	مادت بر است دوق قهاق
در تنو حال ما کمال	حوس مطلع آورم ماطلاق

مطالع شامی

ایمانش تو مردلم جو حقائق	رعب مرا به حوق حقائق
رفق سرم بدست لطفت	سید است به سدا کیت فلیا ق
و ستم چو گرفت به دشگیرم	حسطن بدو شکو فلیا ق
در سون تو جان من بخند	در بحر تو هست طاقم طاق
ای ما تو هفت حال بدل	در یاد ما نه هست و هم طاق
بیر مانده کاروان حار را	ستون تو جا هست سین باق
چون کشته مقتدر این دلم	مها ده کات قتل طاق
آنکس که بود مرصع عشقت	در هر دو جهان شده سحر طاق
نه این ملک آهس و هر	خود گشته دلم سال جزاق
این سوخته را آت لطفت	سر سر کن حش الباق
این حیح مراد ست میداد	لحست به رحم صرف سلف
تا اکر کرم تو در دریاں	این بند خویش را رتلف
ده لور که از هم مدارد	سیطان لبس لبس مسلف
این ملک من مرد و عالم	من در جهان طاقم تمام
شد عاق حلا و هم لبش	آنکس که شد حکم تو حاق
ارمانی سب زانم درون	شد حمله هم بصورت قاق
یا غوت جهان بدین دنیا	حفظ تو مر هست تر عاق

ای او شمس المومنین و مظلومین و عیال صدقات	یشتاق حال منت احمد لوگر رستم و عثمان ماعت عیات اینستم ای حامی شرح و دین اسد ای صاحب جود و صدقت احمد تیس و سید قوام سبع مسیحیت تایج قصیده محبت	حیدر کمال منت مستحق خوش صدق و کردار دانا کامی توگر و مده مامق شبه محراب محرق محمد دل بخت تو یزق انست دوست یو وراق نار و حرمان سود و واق نندارنی این قصیده ایستاق
---	--	---

سی یک غزل که هر یک از آنها هر روز از غره رمضان المبارک تا غره
از زبان صدق ترجان مصنف سلمه به سر آمد

ماه وصال حسنه صدق و محترم حال شهریت برادر و بی با هیبت عاقبت درال درکت در او سطر و رحمت این شهر تو را هیچ است هم ماه تسامح دریل مهارش میں صدوت و هم کبر هر صوم برادر عشرت و افطار دانا هر مونس میداری صابم تده خوش آرز	حول گشت بلال از رابع ملک ماما و صفتش جو حد او و دار هر دو درون در آحاد از حق العقیق مس الیسر درل چه مصایح است ووش شود از حق هر سو توگر و بیق از نام حد بکیا سکام سحر حست گویم چه کمال آس چون سکید اوطاری صد عید که جدا
--	--

و آمد خست ای همراه بهر شاست	هر موس آگاه بی رالعت آن تمامان
آن ماه میں کامل جزا است در و بارل	لطفاً لی شامل با او تو اہم سیدان
یار لطیفیل آن کس لطفاً میں سکس	چون حرت تو می دارم کس ناویر دالستان

۴۵	این مصطفیٰ آوارہ خود را تنو سبارو
	برگیر تو دست او یارب شہ حبلیان

ای دست تو سر کف مارا	میں تیرت سر کف مارا
در و لعل سر شک میں دو	میر رحسہ میں مدد مارا
گو تر بلد و ال ظلم رند	رجح دوران جو بیگد مارا
ماکر نام ہی رسم سو می نگار	حتیجہست ہر طر مارا
سرا ار کمال لطف مگو تر	داد آوار لا محف مارا
عشق مگرہ و آسمان میں	ار و داد و سر تر مارا
میں دو ویرا و وقت تنیم نا	حزنی حاء کس خلاف مارا
لیا ح یار صدمہ برقت	کردار حملہ لطف مارا
در حصص میں رحصل ام حار	عم دوران کتید صفت مارا
در عم و عصہ و اراق لویا	این دہاست بر کف مارا

۴۶	مصطفیٰ درد و عالم ست معیں
	لعایت شہ محف مارا

چو ارب تو ز نام شہ شکر گفتار " " شامید و گوهر ملک لعل در گفتار

خوار بران بدختد دل از گفتار	از گفتار گر کمکو چه گوید کسم
دانا یب رآتش سان سرگفتار	سحر رسق تو بچاں خوارم بران
بحر وصال نو باد خود در نظر گفتار	فرج نگشت شود لنگان عینم بود
مدرک رعب در آید تو مختصر گفتار	ماختصار چه گویشم مگو چگو به سود
حسان کم لب خشک گویند ز گفتار	رخشک گفت عیت حسان لب سخن
نوصفا مد نام شد گهر گفتار	چو دیدم ده من گو سواره گوشت
میا دان شد خواست حوتر گفتار	سحر رکوی اارام یب هشت هشت
کب برین دل بریش من هر گفتار	صم شور طاعت مدام می یا شد
کند دلم و میل همه گر گفتار	سه عشرتی است که وقت وصال در جات

عزل میاد تو گوید چو منستی نمی شد

متودلوف سانس جدر یب در گفتار

نه

حد گیت ز کانه شیر گاش	خوار سامست زلف سیاهش
که از آسمان مگرد دودش	حد رکش س سینه ریش زور
اگر بومانی که باشد سامش	سجام که آتفه مستاحی
بیا شد بحر سوختن رسم و امش	دلم اشق عشق سوز و چکر
لهر قش اگر بگم کجکاش	هم سر بیاش جور لغش زور
کجا شد ل حماسش عال و جاش	گدای دست راستای چه مطالب
که سر بر سادنی بر مگاش	دهم آب دیده مای گلش فل

عود همب عاسق بار مال	نه باشد بحر درد هجر گواهر
عزیز حریص هم اندر دیکه	حوادم بحاس واد دل خوا
دینیس لیس نه ورنه مدیدم	سج همچو مهر حق حسن همچو ناکر

ش	مبقتی حساره مانند سه روا	
	حواسی هر در حال باد سانس	

مرد و سه نور و صبا ارتفع رو گرفت	ناف آهوی حق مشک گیسوت گرفت
هر ریاں پیر گاه بیف گاه مار مگر	یک چشم لو کماں ارم ارو گرفت
دند آب ارد در دیاں دلولوی صدب	رنگ سحر ارب ر لعل بویا قوت گرفت
هر ریاں خون جو دم ارد بک گایت گای	حکرم قوت عشق و اربین قوت گرفت
خون بهاسوت سدم واقف اسرار وجود	حال من معین ماسوت ر لاهوت گرفت
هر طرف گشت دلی طرف رست دلی	ارمیه سوسده مکسوره سوت گرفت
پیش روی که این متعدد حادث گیت	سامری سحر حودار رگر عاود گرفت
محمّد گاسخ لاله ر حیات سد	سرود راع حرام ارد دلخوب گرفت
طمع مودول من امرو در شعر مودول	لطف حسن بدله و حسن احمد و حسن گرفت
رلف همدوت چنان دره اسلام کهر	داده طر شهر بدل بدب همدوت گرفت

ل	سکود عرب و عرب همه را دس رفت	
	حون مکان صفتی آواره مشکوت گرفت	

ششم حون سر گل گل سحر گلان بی میم	حبال آن عرق آلود روح در دل بی میم
----------------------------------	-----------------------------------

میدادم مسائی سیر بسچ دریائے	آن چشم خود حوں میں ہر جا ہی میم
رحم حوں صمدم با چوں پیر صباد دوزم	اگر دی خود نزدیک کار اس دمی میم
حماں اندر جہیں سو ہی صوی مالہ رعنا	کہ میں اندر جہیں اس سرور نہایت جمی میم
نحر محرم گویم را دست ای ست رعنا	گویم حال را خود اگر میں نحر میم
عزال حبس کر دم ارتوای عیار میں آموت	کہ در کیدم ختم خود و صمد دمی میم
حرایر نظر رس میداری سالی حوں	کہاں داری کما دارم ماروتی جمی میم
ستوم حیران قدرت نامی رحنی فاو رتو	میدست خود حوں میں اسلیماں عالمی میم
میں تہا رویو صدم سید انگار میں	کہ تروتو وجود خود و ایجاں عالمی میم
سرا و احسین کے نو دم احماں تو صفا	کہ در شغب نوسل و ہجر تو یکسر علمی میم

حکمر دار مع اسحق نو مصطفیٰ سید امت	۷۷
مک باسن را سخن رسد کہ این مرہی میم	

حادو نظر اطر میں کس	در لوسہ مرا شکوہ میں کس
زود آرد تو اب رود آ	رکتہ مارا حرن کس
جاما کھسار میں لو کس جا	جام کہ رش رشہ میں کن
فی روتو در جہیں حراست	الفرج تو تہا در جس کس
رکتس بورج لقاحیں صحر	رج رہ دشمنی انجمن کس
ای صمد دان بیا رست	اں غنچہ نقل ہیکس کس
ای مار مارا لے بیاری	آوارہ رہیتیں مردور کس

مار آغریب حانه کس سنگاف ماه میستون را کستی دوی کس نگه	مسکین عرب دیو طس کس صد مهر محمد کوه کس کس این کشته کس بود رکس کس
۵۵	احوال رزب خولین مهان مفتی تحریر نو موتس کر
دل مضطر متلاست مارا عاشق روح تو خائست مرحد مار هست می بیک افتاد جو اندران گم گف حور سید روح کو ماه مم حادو گما سر کویت گلب سرج فاک هم گف دوریت اسی سرور سیه ار بهت هست روز مختر ار طعن ریب تنکوه ام	احر تو سر بلاست مارا معشوق چو تو لحاست مارا بی روتو کی روشت مارا از حاه دقن جهاست مارا هر دم سحر دعاست مارا وردیده حور تیاست مارا ماس که ر تو جاست مارا امدوه و غم دکاست مارا یک روتو بدعاست مارا ارایه روم جاست مارا
۵۶	در درد و مفتی تحریر گف اس درد کجا سعاست مارا
سرست ستم رگس ستاده خودیم	شد هوش سر داده دیاه خودیم

<p> در گوش تو آویرش ز راه خود دیدم اگر سر سودا میزد و پیراه خود دیدم در حس بود صد جلوه مستانه خود دیدم از سر خود این بدیهه را نه خود دیدم در پاره مو عاقل و فراره خود دیدم از چشم صدم حمله مستانه خود دیدم از جویش شدم صورت یکجا خود دیدم بارفت تو پیشگی شاه خود دیدم در وقت تو مال حسنه خود دیدم خود بود حق رحاں مدد دل و پناه خود دیدم </p>	<p> از هیچ دهن گوهر هیچ نوسا دم شد الفت آمدی ام از سر سر سر از دل حواں جهان دیده رستم مگر ستم از بدست هفتا دود و یکبار از دهن و فر را یکی جویش گریستم تدوین دلم صید میک تیر گاهش دویم حور نیب بود پس رستم گفتم تمنّا که محسّاں بود دلم با از حور نشاء بحسبه جامم به سورد آویخت رلفت دل و پناه شد زود </p>
--	--

<p> حال امانت سد و حنت گفتم از مفتی خود بهت مرده خود دیدم </p>	<p> ندو چشم تو است آسماں برگس روی عاشق رات جو نگر و سید نظر سوسو جس کن ز روی لطف که با به پیش چشم تو ای سحر دیده چون مبین چشم که می چشم بایس است چشم چشم گفتش که ختم خود برسد </p>
---	---

<p> ۱۔ مہتی چشم گرارد از صباں رگس ۲ در اقطار نو میدایں و آن رگس اگر فلم تر اسد رساح حاں رگس رچشم مار دارد کسی نشان رگس ۳۔ مہتی چشم ہمدیں دید این رگس حلوہ دیدہ کساتند ہر دکاں رگس بیجا لی چشم نو سراں رگس کز فتنہ ست ایک کوتاہ اس مکان رگس ۴۔ مثال چشم ہم آں حق ہاں رگس ہماں گلست دہاں لالہ دہاں رگس </p>	<p> ۱۔ اگر رسیں جس باک سہرا دہت ۲۔ سیر باح جو حواں و در وقت ہما نو صفت چشم تو ساید رچشم کس در ۳۔ فتنہ وہ کرسمہ ہ عمرہ و عشوہ مدیں نو گلست صباں لالہ و گل سا حاسا مارا روکن نظر کہ مہتی کس حرام یستان جو سرا و اما تہ ہاں طبع کہ نظر اگلے کسو جس اگر کہ چشم دارد و لے میہ را ہر دوں چشم دہاں درخت حہ سور اگر </p>
--	---

<p> ۱۔ عارض گلعدا پس در چشم ست نو ہمار ۲۔ مستق بود در گ ویم با فتنہ حاں من و راہ ۳۔ سحر نہ در دولت اترہ لکھار وہ اعتبار ۴۔ اسن تو در شگہر من یار تو تہ اضطراب ۵۔ حول رو بہ من گم دار و درات ای گلا ۶۔ حور و ستارہ جانی من صباں بحال تو تہا </p>	<p> ۱۔ شمس قمر ہر دو سہا یہ دار و دیوار ۲۔ چونکہ بحر تو من کم لے تو جگہ بہ من ہم ۳۔ دور سہا ہم مگر سو فلک کتیدہ سر ۴۔ عشق تو در صمیم من ہر بود لیر بریں ۵۔ شمع صفت سو در دل گمرہ کم سرم تو ۶۔ در تو سہا و اس رخ تو سہا سہا </p>
--	--

<p>میت حل س تولی ریح و روان س تولی شاد شیدا س گلچ گلف دار س ارادلم بود قوی و طعم براسے تو حسن و خوش دلمان شتر لوی سوزن</p>	<p>عزت و سال س تولی ما تو مر س قنار مرد دل و راز س سیر رام اعتبار کی مگر مفاقیو یا بعس استعار مل شدت سہی قدان عجم طالع ازار</p>
---	--

<p>قصرتت نام بود ستر شکر کلام تو مصفتی با دمام تو سہت شکار آتشکار</p>	<p>۳۱</p>
--	-----------

<p>نظر سطر حد کس سوم اسی عتیار رسیدن تو آہوی چہیں معی آموت یا کلمہ احراں س لوی گلچہر سیر کو تیر جام ہست ہست ہست رسور وقت تو صاں س اعود بخواد رہا بہد توانی ماہ آہوی چہیں ستوق آندہ جوں ہم سستوم مبارک سطرہ اتق س لمحہ گل چہیں جو بختد مگر مارا رسے ابلع چشم تو را یہ جوں رمی تندست</p>	<p>کہ ما دو چشم تو چہماں س شود دو چا تر و یاد مگر کردار تو ایں رفتار کہ از تو رسک چہیں ہمیت باں جس خار سیادر و تیر دل شد در صرصر کردار گفت دل و قمار سا عذاب الدار رنج لب و پرچ اندامی ہزار ز اسی مرغ دل خود لوی موسیتیار صبا نکاش گلچ اگر بر است گداہر یار مات حش خوب سوزن مازار مدور مردم خشم بود مردم ہستیار</p>
---	--

<p>علاج مصفتی ہمار کس لب شفا عشق رگس تیار ست جوں تیار</p>	<p>۳۲</p>
--	-----------

بار آ که ما روی تو میم حوا قات	مرح دلم با سن بدیت سود کات
ای من حبه دقبت حردن را بر دل کم	ما سار نار و عین تسیم سته یاب
ما هر گر صول شود چون تهنه سال	ما دمه اضطراب و بود رفع اضطراب
عم شمع بر مردی رخاوس کیمیم	ما در درون خانه و در نور ماهتاب
نودرمی بدست من و من بدست تو	یک کرده لب لب صفا ساعتر سراس
یم رو تو و به می می بود سس	ما تو کم یار تو و ما س کسی عتاب
من بر هم سای تو یق یا برین سرم	نومیم تو دعا و دشتام حجاب
من کیرت سر تو گیر می مرا سر	نوم لب تو تو لیم ای یار خوش خطا
ما تو سخن هم و من میر لے سخن	ار دستان عشق و محبت شود کنا
بر گنگو که او کم ارسد و فا	ما شد تو حصول هوال مرا حوا

۴۳	مستقی عمل شوق سو گفتن ست حتم
	دیوان تو حکله عمل است اتجا

حالا احاک ما نویل دیده اگیم	عمل سر بلش مدنه عیدیه اگیم
کو قوت نظر که مقابل شود ما و	را ل دیده اگیم تو در دیده اگیم
حواش کجا ار دیو در مدرتویم	حور ار دل کو تو رسیده اگیم
هر جت این ال دیوانه سپرم	سودا رلف در سر توریه اگیم
چسید حول دلم تخم رلف تو گفت	ما و یکس که این دل حیدیه اگیم
ار عس چو پشت دلم هم بود و لغت	ما را خوشی بر دل گردیده اگیم

<p>از چشم چو بیدار گشت اد گشت از دقتش چو کلفت عورت هم شود از من جو سروده این ریحیه حول ایها که گر خوشن محبت با نظر آ</p>	<p>کافی نظر سروده ریحیه اسکیسم از عین سیه نقیصه اسکیسم از دست چو ل دامن ریحیه اسکیسم از دست بر دل ریحیه اسکیسم</p>
---	---

<p>از لب چو داد و در منفی تا گشت از کون دلت سسل سیده اسکیسم</p>	<p>۵</p>
--	----------

<p>از سیر سانی تو حول صبا بگش چو لعل سحر است رم بوا بگش یا سیر و تما سوا سحر با بگش رقص از وجود تو کن حد با بگش کند رفت رجات مر سوا بگش حما عه تو سوا بد اقتسدا بگش گوشت من رسد آوار صد یا بگش چون نقاب خود کن تو سر در با بگش ز ریشک شک جوان سدر دمه با بگش خو آن کار یا بد بگش ادا بگش</p>	<p>لشوق رویتو نام نظر کشا بگش موهبا رسیا دعدا رگلر حصار ای چه میت گلگشت گلستان رشا خیال بر بهت جامم اگر بدل دار گز سماع که سرود صد پر بشار گلکش از گریخی لاله دگل در گس اگر تو در جمجمه می کنی بیکار بالا له دمع سگر کن رخ تو در کاش شاح گل چو ساد بخت دست آن گلر صا رگشت بر گل ریت کشتن آمد</p>
---	---

<p>چو سر فامتا و در حسن جوا مان میت یرا صیق ما یب مفلیتا بگش</p>	<p>۶</p>
---	----------

گویم چه آری میافس چون پیچ من مدام	گویم چه آری میافس چون پیچ من مدام
گفتم که ار که پرسم نام و نشان ز لبر	گفتم که ار که پرسم نام و نشان ز لبر
دلخ آوست نگار احال سید هم تنارا	دلخ آوست نگار احال سید هم تنارا
و کز لبت ز شکر شیرین تر است دوا	و کز لبت ز شکر شیرین تر است دوا
آمد حواری رس خاکرد و در بر من	آمد حواری رس خاکرد و در بر من
بهشت چه نام دارد وستم مدام داد	بهشت چه نام دارد وستم مدام داد
خادو گزست بنجوم با حتم عین خادو	خادو گزست بنجوم با حتم عین خادو
مدی چراغ دارد در سر کلاه دارد	مدی چراغ دارد در سر کلاه دارد
تد طاق طاق من ابرو طاق ابرو طاق	تد طاق طاق من ابرو طاق ابرو طاق
حون مهر و سحر آمد در باغ آفاق سحر	حون مهر و سحر آمد در باغ آفاق سحر

ساز	مفتی ز رشکم بختی ناصی من گره ز	
	واعطی سخوات هم حور رال بر در معام	
ای روز و عرق بهر روز و عرق	قصه خشت پیش مصرت و قصه	
یار را بیم هر جا جلوه گر	نگاه از آوازه ای که رطوبه	
ار مروع تو مروع عالم	یر قزوات ترا نامسد لور	
ای سوار حیالات و دلیل	ای سوار قیاسات و شعور	
لی همه بهم با همه مل و همه	وحدت و کثرت از و کرده	
خالق ادراک دار ادراک با	حاکم اطلاق و آفاق و شعور	

هر صحرای مغمم لعل ساحت حیات را برای کمال وقف اسرار دلهای قرت بعد دور و در کین	هر تنگنا که این نعم الشکر کرد و در جهر فضا را که نور حافظ عالم دانه لعل پوشاید یک است عین تمام
--	---

۱۸

مفتی چاره واکس حیاره
یا آلهی ارمایات و نور

ار لعل جان بکشد مدام عاشق ار یار مار و سحر و سحر جان مصیط دل سوخت سده و سوختل حال سوخت تس داد و صیانت سر داد در سوخت حامد و تر سرش لکین تو گاه گفتم سهر روی عاشق سوخت ار چشم جان و این در سوخت عاشق رود و ره نذر او خود را تو سپا عشق تو در دل او کو تو سر وقت ما جویترا اندر حس ساسته	در شک عسریق تنگین شام عاشق در در آن تنگ لب شد سهند کام عاشق آه و بخت نیست سوز کام عاشق گرسته سدرایت در مقام عاشق در دست و هم میاان شد سر کام عاشق من آدم ملکوت گفتا کدام عاشق دار و در و صلت این انتظام عاشق رلف و رحمت به عید هر صبح و شام عاشق رویت فروغ حیتش ماتت رام عاشق حما مال تراب جو دل نایم حرام عاشق
---	--

۱۹

مفتی که در رفتی عشق نور به چوں ما
میدان کرد در آیه یک نام عاشق

<p> سرمایا دردست تو ره سالی چه تو دختتم ست از مرد و سالی صد عرت خود صمیم در عشق و رسولی و در دین مام یار تو مسالی سردم رین مایه تداب و دوانالی تا من شده ام کیسر آشفته و سودا سرخا جوگر دانه آن دلسر سر حاسی مارت دل و دیم کرد آن توج میانی کها که پیام مار گفتم که دارا در دمه ام از هر دو صدر رقی و بیای </p>	<p> سرد حرازان شود رایج مالدانی سایح جسور سالیس موبانی ره و سرکار دل در دست سیاحت سوددهی انتم با حتم تنور افتد دست حادستی توی حکرم از حتم سود سر لعن ابر و سر من تا کرد انتم بچسبان کها یکجا چه کم من آن رک یک سمره من من سید کتبی سرخ دل من در ام بگرد و دست زهی دختم خیال بوجم و جمال و </p>
--	---

<p> مصطفی سده تیدایت دل داد لعمهات سرد آشفته سراته یکد که چه فریانی </p>	<p> ناله </p>
---	---------------

<p> سرمیل تان دلسر هر کس ریز آه مرد و ان حد کس خشم مست تو آه و مظهر کس چو سیکو بدانت محض کس سواد شام را و سر سحر کس کمن چشک یی لیم بی حتم تر کس </p>	<p> مسار که کوه حایان گر کس مرن شیر نکه ما و من ارد خشم سوج گراشد ساد چو گویم فقه رلف دراز بوقت شام سج را نام ما نار حست حتم و لب جو </p>
---	--

که میگوید برادر سرانده	مر آواره اندوخت و در کس
رنگ رو خود ای نهی نام	دل بر دایع و سینه بر ترنگ
تو ما صحیفه درد مالی	سیک نقطه جان بدو و در کر
اگر گویم مردن خوش بحد	ساخته گریه ام در دواگر

۲۳	سرایه مستغن ای مفتی سید قدم استوق جان و دل بر کس
----	---

عرق شدیم عرق از حق سس	چون سینه عیبه کشتاد ماں دهن
میلوح تو به جستم بر دلی محول طسد	مقتول عمره اب مکده حواس کس
حسرم روز حشر بود حق بدسے تو	اگر میکند در سر کوی بود من س
میرد دلم مار وطن آستیاں تن	مگز بد چون گرفت سالم تو خوش وطن
بچاره ام چه حاره کم کر من عریب	ار روی ما میرد آن تانور من
میدر کس عمر خود ای مار انگسار	من آتخه ابراق بود دیدم عم و محس
چاهی ست عصمت مدفن ای نگار من	بوسه بچاه رفت بی این چه دق
صد صد حیا محترم حلال رحمت است	ار حید است ای محول آهوی حش
ارنگه بود و رشود المحکامی ام	آنکه که لشوم در ماں تو میک سس
حون مرده ماتم بچس که حرام	ای سرور در حرام به پیش تو دم مر

۲۴	مفتی مر آسمان تو داره سر سیر با آتین لطف کس دور رو حسرون
----	---

<p> هوشم اردو راسل یار غریب ساق یاد تو در دل و عشق تو مات کل من سر سو واتی و اندر من حول حاکر مدحی بجان تل تو در عالم میت هست قراق روت دگر کم کیس بر گاه گاهی تو بیا سر بال من حرس سنی احس تو مدوی از هم سیم سال شاهد شهد لی حور و تی چه دقتی نخلت سر چمن دایح ده لال روح حیدر ملک ملاحت همه شیرین گفتار </p>	<p> حیدر ما شمع نو لهر و لعم و روح قراق بی یو این سر ل من است جو ر یار دنا گشته ام حشده و آواره مدت جمیع اقی آفاق سحر تو عین مسرور و آفاق لکن اردش نور هرت سر استر قراق نظر انداز که حوست بحر تو عشاق حو تو کس میت گناه امحاسر سما حو حق حق طرحی دل شیرین احلا در کلام است شکر بر رهی قد قراق نایب من باز منش بر و حو امحاسر قراق </p>
--	---

<p> وصف حویش حور و ریه بر مرد بجام مفتی خاصه را مدد مکر و ان اوراق </p>	<p> در بار سپه جو شید کی مرته مهان ست گل حویش و دستت صمد حال گریان ار رکف ساه تو مار سید محبان متد سر بر حو تو همان ست ماره حو کسان مثل تو کس ای روش کن و ان عاشق بحال تو حو پرست کسان </p>
--	--

هرگز بهی میم در عشق تو صد شکل ارگه در ختم من صد صد رطوبان از آساید از تو چوین جوت مرا سینه صد و حم حکم میم از ما و کتر کاست	این شکل من متوای یا مکی آسان لیکن به خیال تو برین دیده گریان صد و برار آتش از سینه میوان صد جاک روست تو از حیث امان
--	--

۲۴	پیل چمن آید آه ز نیلان رود مفتی بر لحو است که شوق غرغخوان شد
----	---

به صداب بایم ترا من ای دلدار عرو حین کس بر سر و دمن مسگر مدام رلف تو چوین دیده اند حالت سموران خوشن آردمان تو گو مید اگر چه جستم کشا شد سماع لک شد همیشه جور و شتم پوشیه تو می میسم گهر گوشت تو حوں میگم قیس و روح ار لای مان که دل من مشتق تو شد گرم کحو استم و دریم حال تو در جواب وصال تست چه سرایه حیات مرا	لقاب بر فلک از برج برای مایه بکار لطف نگش من ای گلزار گل و حصار فتاد مرغ دل من مدام آه کاک چو طغیاب نکشامد بهر این گداز بکشم شمع تو به چشمم رگس مبیأ سکویش لیک میگویم به بیتن خویش و ترا رحم هم شود این هر دو دیده گهر را ریدر و تو بچکارای مت عیار حدی من نکند تا قیامتیم بسیدار اگر وصول مات حیات در چه شمار
--	---

۲۵	در و جستم تو با هوش خویش تو هم من چوین بچشم است ز شدت مفتی به بیار
----	---

آسود دل اکس که بسود او باشد	آشفته آن سدل سودا تیو باشد
مرشود کند کام چهار احورام	شکر شکر ازل لعل سحر جاتو باشد
ماوریکم کره دروغ ست عالم	خرشید مقابل روح ریاسو باشد
چشم خمین مار سرگس چه سودا	چون بار آں بر گس تهلا تیو باشد
دم سید ہی این دم تو من آن	تسکین دل من مد مہا تیو باشد
هر حد جواد بحسن ستر و لیکس	مالا ملا کنش جوا لا تیو باشد
ما تم بر هر عاشق و معشوق بودا	چون لب تو گر سر لعل مہا تیو باشد
روح درد دل در دم سر آرام	چون در سرم آرام روح عا تیو باشد
حوای دیگر با تو چه باشد را	یوسف مایں حس جو مہا تیو باشد
خسہ از نالہ لی درد دل عساق	اسی جان من از نالہ ایں مایو باشد

۴۱

مفتی کند ہوش بخود تا لعیات
سرست خوار شد صوما تیو باشد

لیلا العدر کہ است نمایات حدیث	ارلی ست مرحوم سی فیض دہشت
درہ صاحب ایمان سوادش بود	سیدہ اصغر با رما حسن صیانت
لک حجت حرکت معجز دل در	شدہ بار لی حجتہ دے محمد صفا
حسی جوت سی لطافتی معنی سی	ہترار باہ ہزار ساقی شفا
باس اول بہ احسان درم باس کم	فلت اول طفا آبی مدتش محض عطا
ار سر شام من السحر عین الفتن	لیلا القدر کہ مروحہ سکام و عکات

<p>آخر حشره سین از مصالح این تسخیر فکشت خاطر بر صاحتین رسولگشت اندرین شب تو مگردیمه حاجی طالب نور را در دفاک حمله ملک کرده نظر</p>	<p>هر اوس حدت یوقی من گو است که بیم ست در و مار طرب ماد صاست ذکر حق شعل صغار و لوق دین جاوه ست سوی هر مونس دیدار که در این سجاست</p>
---	---

۲۷	<p>قص این سب تو عطا کن بر کرم یارب رود هر این معنی سخا که ار تو رجاست</p>
----	--

<p>ساده ارم سر است که بار خوشار شاید شکر لعلی تیرین سخن در جلوسه مایکی باشد حسام تنگه مایه حشیم سوی خود مامرا هم کوئی خود سار ار عمار کویتو حاصل مرا نور لصبه رلف جل ماریا هت میت رذل میرد اختیار من چه داد جل پس رکیه دلسر احل دوگر از حشیم سحر نگیرد دست دالم کردم دارد دل سدم بدیل آرزو دارم که منم روی سحر افود تو</p>	<p>هم کمالی هم کمالی هم شراب خود سگوار حله ماید در شمارم کو نور و رستار در وقت اضطراب در ره تو آتظار روی خود مامرا تاس به معیم بویا سر نه طوریت یا کحل الجواهر این عیار مار بر او حشیم انیسار خود حویر مست در دست همایم حمله همت آ سر به اوم و ریا یان سر سر دیوانه وار خو که رفارت مدیدم رستاک که که سار تادم و حشیم خود معیم ارا لیل و رها</p>
---	---

۲۸	<p>ماق نامفتی خود که سر را بر مندم تا که از عشق دل و روح جان بکسر شمار</p>
----	---

<p>محمد العبد کز دست دارم است اگر دارم نظر خیره مد بیکر به نیم صحت خود میدارم اگر نمایند ترک من در و کمان را تا حول لشکر حجت گشته بهر رو و فاکر دارم سبب کم ای پاک حار را در تو بیا تو ما من توجیه باشد گر بخواه صوبه را ساز لطف کن من نقاش روح بر بگش ای مهر سردی توفیق میسر دارم سایر سردی لطف من آسان حال همچو ابرو اگر باشد احارت</p>	<p>که دوی جمع رویت دارم است مزه لوگت کند مردارم است بدست خود کند میدارم است رخشتم واروی خودارم است به بین او علم بردارم است حیه می رسی تو از کردارم است گرازی مزده دلدارم است رقیب سگ صفت بخدارم است رکب خویش بر خود دارم است نظر روش کن از دیدارم است اگر آید سر سر دارم است مکن هرگز دانه دارم است نقاب از چهره ات بردارم است</p>
<p>یقین سیدان تو ای معنی ندوست اسید رحمت دادارم است</p>	
<p>امل تو بجان روه گرا در صفا باش شد صفا ام این ماه مبارک به صحت این تهر که از تهر تمام ست مبارک</p>	<p>ار آتش دوج نقیامت مامن باش هر که تو کمونش که نصرت و شان باش هر سال که آید بی حجت مگر ان باش</p>

از آید بس درخت جان هر چه سر هنگام و دامن که بود در دل تو سر از قدم او حائوس شود آواز ای صمیم این شهر با لعل نقیاست گوید ملائیک دعاگر تو کے صوم هر که که ماس صوم ماسد ماس مل کس ذکر تراویح و تسبیح درین ماه	وز رفیق او در همه دم سینه تپان باش از دیده سجدیده حمل اشک تپان باش ای صاحب بیاں تو فرج یان باش دختر بخت تو تو بار بیاں باش یار بختیں جہرہ مصیبتوں ماس کو ای حسرت سیدم و مخلص جو حزن باش در طاعت حق کوس در باد جہان باش
--	--

۳۰	حواپی که مختصر شود تیره رکوتر منقبتی تو هر در دران تنه دامن باش
----	--

السلام ای مصفا صاحب تقویٰ نیت مرحبا ای سید عجز تر از عمار السلام از عم سحر نهی گشته شریک السلام ای سنده موصوف بقرآن جدا السلام ای مومن موصوف صلوٰۃ آمدی لاری ماضل جدا آور دے حسرت اندل انگشت و دستان لایر الوداع اهل ترواح و تسبیح و درود آه رانده رحمت مہ شمع اسلام	الوداع ای مہ رحمت و احسان توفیق الوداع ای مہ اکرام و هدایت تو مین حضرت حیدر و عثمان و عمر بن صدیق گفت و صدا تو رسول عربی ما معیت مسکرت و حلا هم رسولش بدلق حوں سندی حال نعم سحر و گم کرد طریق از دقت دل با سندییم ریح عربی الوداع اردو ماسلام کرمت تقدیر اشک حشمت و راقش تو سن معجوبت
--	---

العراق ای طرب خاطر صبا سنا	دل بر آتش چو کماست سحر تو حریق
اسه	معصتا سار ما ساری ایام کمول حول و دواغ اربو ستد یار و فادار میت
ابلال روی من حول ابلال عید مدید وداع سدر مصال چون بیاوگار گرا مساکست ابل صیام به الیوم ادای وده حولودی تعبیه میفرمود نظر گلن مصیبتی حتم دل که حصی بهار عید خود در گلشن جهان آمد خود کرده ادوار و رسد هر موس عین سحابه هر ابل در قریه رنگست شکوه من متین است و سوکت اسلام حلالا حرت ماه صیام کرد عطا	دعاستغال روح خود نمود لایم آسید روره دار خود این روز عید صیام حرای حیر هر روره دار حق بخشید رسول مامعه اصحاب خود سرور مید مردل کرده ملایک حکم رب مجید لیسیم لطف با حسان دوا الحلال و رید مددحت حامیه تنگ و قنای صبر درید رنگارنگ و مکرر گل ساع حول گردید دین ریان که در حق هر دم مستحصل ابل صوم جبین عید تا کرفت و عمد
رعتق ایرود و تنوق حسان احمد و عتوت هر ریان ست رفعتی جان سار عید	
تاریخ اتمام نسخہ سی و یکم عزال مصنف	
از تہذیبی روره اسلام تا بعد شد سی و یکم عزال بی تصنیف	مفتی امام بخش در بر باست باع صام سر سین با نقس گفت

الصف

ار ایل پیام معمار و رعید	سدی و یک سرل جوقیا ستر گشت
مفتی امام بخش معصی عکاشه	ماداشکفته گشت دین سال و گشت
الحمد لله الذی کسحه سی و یک سرل با اعتناء رسید	

نسخه ریاض الغزل

بسم الله الرحمن الرحيم

مدد فی الالف

ای بار و رنگس لور و رخ این نقاش	تا گز آفتاب حجاب حجاب را
ارست و لوبها بر صحرمت سرور	ساقی مکن با طفت تو کار تو اب را
ایں دم بیا که هر تماشایم	مرگیر بر صراحی و حامی متراب را
آنگه که یا رگرم که محفل تراب	نشان قراصه حکم من کتاب را
آهوی صین نمکار کند ترک حشم تو	روت که نخل که شب ماهتاب را
آب سرشک من جو ملکوت روان شود	گیر و دلم بر آب ششیه حجاب را
آوارگی عشق تو آسودگی هست	رو دهم در دهم و دهم دهر اتحاب را
اسودی چو ل کماں تو تیر که چورد	در سده ام شکافت رحام حجاب را

ارضی رحمت خود بخوانم من آیتی این باز دلم اگر ای جان من رسد آرم گرم بهشتی نامیکی رسد	مهادم ارگنار یک سو گناب را کی تسوی تو مال جیک و ربات ا ای محنت برون تو می احتیاجات ا
---	--

ردیف الباء الموحدة

ما دصا که بوجه جان من روت نما ما او که کار کنی بهیچ رلف تو من یکو که حس خود ای جان کن دروغ رما دوا ده ام هوایتو نام و سنگ ما در قایتیت مرا کرد حوین دوتا رودیم گوی صدق میدان عشق تو ما ری عشق باحتیاج از خود سر سار ما ری شد وصول وصال مرا دروغ نوی رلف یا بهیچیم در ارل سیر دل جو تید رقیب نگارم در دل خود ما را آه مفقیتا تو خادمت خود که دوست	ار لطف و مایه سوال مرا جواب تا جدم بهجو مار خودم یا رچ و باب بهستم خوشتر تو بودی صاحب نصیب آا دهرت هر که معشوق تو شد حرایب گستم مثل پیرین محرم تناس و ما دو قیس عشق را که در اکتساب ایمان تنو قوی و کن بهیچ صطراب هر حد کرد دور فلک یا را اطلاق ران به و رفتار دل تنو قو شکست خود بر سر سار در کف من ساسر ستراب گوید که هست دور در قو سحیاب
--	---

ردیف الباء الفارسیه

چ ساه رلف تو حام کتاب و تب ما را اراں جان که مهادم کوی عشق	دارد همیشه که مهادم کتاب و تب هر دور عمر بگیرد مهادم کتاب و تب
---	---

<p> بر کرده گز تو خام میثم سید ہی حشر با خیال کو کہ سید ہم آغا سر رقیب ماس نہاستہ آملہ ماراہ عشق طے ترزدہ بند ہمالیہ لم او سموم ہجر پر آتشالے رومار ار جان دم بخواہ دار سوختہ ام مال ور مگر ردستہ گرچہ دیک رد او کوشاںست مدخل ہا معرصہ عشق کس ہراس بر جاش با گرا میفتی صلح حو </p>	<p> آہ بہشت عو ستام ثنائیت کہ روح اور سرور دایم ثنائیت حو لیکم ولیک بر ہم ثنائیت دہو حقیقت سور ہما ہم ثنائیت کاری کرداد دورا ہم ساب و تب مستمع رویت ہست ہما ہم ثنائیت میتو ہما ہست حرام ساب و تب اسی حال کہ میں و میں ہما ہم ثنائیت ایں عرصہ میں ہما ہم ثنائیت </p>
--	---

ردیف التار المثنیۃ القوقانیۃ

<p> تابیک تو مار دلم حستہ سلامت و تارہ ہمالیہ رومار ہمہ حسست دوید دل حریر جان ہند دہانست نگاست دلم اردل چوں سگتہ ہبیات ہمہ سن ساست چہ ستود ایل تیدا تن دہم حریر صای تو گکارا تریرت م ستام تدم روم مدیدم تانی چو چہ ساجہ ہمتاب مدارد </p>	<p> ہمیں تو ہماں سور سلامت جو قیامت در باغ کجا سور و حراد جو حرامت آگہ زماں حرف ردیار راست کی ہوم ستودا میں دل چوں سگتہ حاست افتاد جو این طست حیا سر راست تا جاست تش این ظلم ارجاست علما دل جہاں راہ نردم ہمتا جوں چہرہ تو نیست خور ہج علما </p>
---	---

اما ز خال از کمت دیده در دود	در دیده آهوست رچسم تو دامت
ما راج چه ماتد جو بهت من است	ماوان چه بودی که سیم دل سیه مات
ما دست دهد وصل تو مفتی کسیرا	پر کرده دبار منی صها دوسه مات

ردیف التارک المشاشه

ماست شدتال تو بول ابره رحت	ماهد گرچه فایده دارد قرار رحت
نقل تعافلتس خود و من ابره رحت	من با رقیب اوجه کم آشکار رحت
تحد کحوان احد و بهور چو کد کال	خود در عشق نیست ترا حول دگر رحت
تنت من بحس بود و در وره گار	منی عشق ارجه کد اسی نگار رحت
نخ رخت ارد و دیده من در فراق تو	ما رو کم مسلح دار بهار رحت
الت مثال لک و رخت ای صم کحاست	کردم صبح و شام به لیل و بهار رحت
تعلک صفت گرد تو گردی بک	چون من کمه منیق تو ارا انتظار رحت
باق رخت محرم به و جو عیان نمود	تا قبل که میکند آرا رجار رحت
تادار تو من است حرام اگرستی مرا	دل که چون سوزد تو که می رسد
تو مان کحاست تا علما منی دم برم	هر که می کم تو و روست است رحت
مالی حساب احمد و مسل چو بیت کس	ما تم مطیع او کم هست یار رحت
	منفتی در بقیام رول دگر رحت

ردیف الجیم العربی

حامه فتح بو شمس خود و روح	جول به سیم روح آن دلسر و حد روح
حالی است که حیرت ز قریحان قریب	تا که ما شیم با نحاس - تو لی نحاس

<p>آحوال امر توئی و عده وراموش ایلح که کتب باسق باهست در و سئل سراج سخت اسکند و هم ملک و مدول و جراح طلب اراده و روساں معم دهر علاج همچو سسار که حمله نصیب دراج که طوطی تنوم اچاں بچاں ملک کالج گشت این سیده من تیر عمت را آماج منوم سسقل تو ار بر رفیت جراح متکس این قلمت صغیفق که به سی جراح</p>	<p>حار و لحار تو هر چید شنیدم دیدم حل الرحمة مالک حلالیت میدست حام حمید کماحت سلیمان کور جد کس ناکه بر بهار عم در ساحت حال من شوح کماحت لی تسخیر دلم حتوی کیم اردل سراج کویت حاش عم ردل من صبح مود و منی حالس مجلس تو ار تو اگر باستم من حبه ساید رس مفتی بجایه بام</p>
--	---

روایف الجیم الفارسیه

<p>دنان تنگ بودار و درین گمانم هیچ ولی بحر تو چید ساں سور خود شام هم مداں سرست که این مطم گشلام هیچ جو میرانی و س یا سیهام هیچ سوک لطف تو ایجاں میلتو ام هیچ که حرد تو هست من عسرت جهانم هیچ که میت جیم تو ر حتم خون شام هیچ سایا تو سین آب حوق و ام هیچ</p>	<p>جیم جیم سی من حریں ندانم هیچ چین شکفته شد و راله بیر می بارد یخچیل لو من ای میب در طرس چرا تو سوره العت ز من و ردیدی حکوم لی تو دیم حرقوس جو هیچ چنانکه بو منی من حساں تنوم با تو چین حاکه تو داری کسی میباید جو آب جیم من ار گریه اندکی باقی</p>
--	--

یہ ست نہ سرس مر وای عشق صہم	کہ کا دکم ستود مال و مسامہ سیح
میں خوش ت تحم درجیں کہ سر و میں	نہ میں نہ تو آید باختام سیح
حکد رویدہ منفی ہر اہر نظر و حوں	اگر لعل تو گوید میں نہ مامم سیح

روایف الحار المہمۃ

حرام بہت چلی یاد شرت الاقداح	مردہ صوح میں ساقیا تو تہ صلیح
حبیب میں نصوحی کردقت صبح سید	ہر صلیح سچا ہم رفاق الاصلح
شخص عشق تو نہ اہر اہر صحت ہا	کہ جاں میں نہ بخوید حریں نگار صلیح
حریں سحر تو اندو گیں لہرقت تو	مہم بحال نہ نیم ایں طریقی کحلح
حرس مگر د حریم تو جوں رقیاس	مرا در نگرا نہ ماہر اہر الحساح
حریف حرف گیر و حرف میں حال	رہاں بقدرہ وصفت اگر کم مقلح
حسود ہاں تو بریں سب حدود رست	کہ مامی و ہم ما تو ایحت مصباح
صدیت یار بحر یاد کے تو اہم گمت	اگر لغیرہ گتہ حوں میں ہر دست صلیح
حاصلیت آب مرثک جاں کشتی	کشتاں کشتاں فلم تہ شہ حوں مللح
حل کس کہ سحر تو ماہ بو شہم روت	بیاد لعل لب عود مرہست قوت رولح
حایل اہر سحر دست تو مگردن او	ستودہ منفی عید بہت رد را ستقح

روایف الخار العجۃ

حرام اگر دیاں ارفح	ہمیم بخت تو مید ارفح
حروں اندر سرم در ہر را	بیاد آن تہ عیار سرفح

حسد امان گزینی رابع حو	سود قریاں میں قانع
حلاق گرام مدید حسد	یا میں چشم گوهر بار فرج
صدقتی قیل تو منسب	حوی مسم ارد کر افسح
حرم گوهر نقد دل سپید کر	مکوش مں بد گوشتار فرج
حردس صبح کو مار رند	کہ حرتو میت تننا مافرح
حمید حاتم اربا جھرت	سالیسم سیر اطوار فرج
حزالی کر جیہ اعتق نگار	ولی آبادم ارمعار فرج
حدار حان تدا می منفعتی	کہ مانتد بنو هر کار فرج
ردیف الال المهملة	

درد تو می کسم ہاں لیک ہاں میبند	چوں عم عشق میں تو یار عیان
چیں اہو کو تو دست ہاں بگر رم	جس حال بنگرم روح رواں
دل کجا کا لایس حوں شد ای نگار	دیدہ کجا کہ در عمت استاں
دور رسیدہ بر کستم دود جراح مے حورم	لک تیار مں اربح اراں
دست رد مں عشق گت ہل گفتمتر	ارباں تو یک ہاں گت حان
دسمدم ارقاق تو ہر دم ہر دمیام	کوچہ مں دمیادہ دم ہاں
واع بودر جگر مراد تو بہتر مرا	ار طرٹ گر مرا بہت حل
دوری یار گیلد رشتہ حان بہر رہا	آہ کہ گاہ ہر مں وصل ہاں
دام ملاشت لک تو لوک سان	مرع دلم رسید تو رشتہ اراں

دست حال میں بقیہ دست میں سگر	بیں بچیاں بدیدہ ام آں الہیتور
دادشع در دست مفتی باد کاں	چوں بی باد لعل او شہد دکان

ردیف الدال المعجمۃ

دو رنگت سریاں میں لیدیہ	قد و شہدش در دال میں لیدیہ
دوقی گندارو کام چوں شکر	کرد دال تائیں بیاں میں لیدیہ
دال اول حرف دکر تہ حوں	شدریاں حرف حوں میں لیدیہ
دالیقہ ارشد عشقت دل حید	حوں شدا میں کام حال میں لیدیہ
دم و مرج عاشقان یکجہ دل	دم میں ارجح دستان میں لیدیہ
دوالمشاع عشق شدر دکان دل	شدر ہر حوں دل میں لیدیہ
دال دعوایک ای صم حوں	سگماں شدر روان میں لیدیہ
دال میں در راہ عشقت در دشت	ای نگار ہر ماں میں لیدیہ
دش کس ہم حیرہ ارجوم سوئی	ای نکاست حوں وں میں لیدیہ
دات مدد و شکر و شہد و ما	ہسار شدر لسان میں لیدیہ
دلت مسقت بمعنی عرت ست	گشت بلخ ار دستان میں لیدیہ

ردیف الراء المملکۃ

روی حوہر بایں اور جماعت آسکا	حرف ہوں عشق او سر ہماست آسکا
راگ حق سرگ گل گن ہر جم	عینہ میں کہ حوں دہا سن رنگ ہا است آسکا
دصہ جلد کوی او سو بہت سونی	روئے بہت رو او فخر ہماست آسکا

<p> روح هم طرب گرفت شکر شکر در دهان روحی جان حیا تنه دو بهماست ارچه در دوازده الم تمام معصوم متعصم رختها من فی کی حشر رحان بر رسم در هم راه تو دیده بخوش نگاه تو روح حومت مرغ دهر یار حد گشتم تو رنج میکی قدم با تو بیان می کنم روح بهاست بشود فکر عیادت مفتی </p>	<p> یک خوار قدم تو مرده دهاست آشکار دل چو رحان در جهان یار بهاست آشکار عاشق یار تایی گار که رگهاست آشکار جان حیران اس سینه دله دهاست آشکار عمره دمار و عشوه خوش کهماست آشکار راه بر و چون کلمات مرقدس دهاست آشکار گاه سحر جو باله نعم کهماست آشکار هم رود چو شفق تپان تهاست آشکار </p>
---	---

روایف الزاء المنقوطة

<p> زردیاری با حیار بر گوید مار زردیاری من لف او حو مار سیه بهی که ستره بهی عتوه و بهی عسره زبان چو تند بیا و لیس دنان چو منده زبان وصل تو کی میتود من حاصل زلال میچکه ریحل تو چو آب حیا زمین آب سترگم جو عرق در طوقان زردی نصرت جرم هزار صرب مدل زردی نصیر دگر میتیم سخن بهیت </p>	<p> زبان که هست رسور حکر مدل دمار زردی بالتم از تنس هر تن امون سا بهی تعصم خونی بهی سیار مار بختیم میر جسم شد مکوی آن طمار که عمر کوته ام و دور نامی جسم در مار لگو سخن که متن جان من در آید مار کجاست کستی نوح و کجاست کستی سار صرته گفتی دده ارقلت ام آوار نصیر مرغ دلم هست جتیم تو شه مار </p>
---	---

رو در آید خاں من جو سیتل عشق	تمام رمانک لی عکس تو گرفت طرار
روال میت تو سراج حسن ہر ترا	ار است اندک ہفتی بسوی دوتار

ردیف الراء الفارسیۃ

راست ہر حسن کہ کوئی رودی تاز	نامتای عین عقل مرد خود سہی تاز
راست سر تنک چکدار دوستم من	ای سرو ہنر من کم کم کسکو سے راز
تو تو ہر حیل من جستہ ظاہرست	خوش میرسم کوئی تو خاں کے کوئی تاز
تو تو ہر حیل من جستہ ظاہرست	ای دای ملکوتہ دشت اور احموی تاز
تو تو ہر حیل من جستہ ظاہرست	در سیدہ ام دوست روانم رجوی تاز
تو تو ہر حیل من جستہ ظاہرست	در بحر نیت حبیب تست و توی تاز
تو تو ہر حیل من جستہ ظاہرست	ایمان سادہ تست ایس نادہو توی تاز
تو تو ہر حیل من جستہ ظاہرست	ار می نہ دشت حبیب من توی تاز
تو تو ہر حیل من جستہ ظاہرست	کرات او مراست ایس آت دوی تاز
تو تو ہر حیل من جستہ ظاہرست	من بیتیم عشق تو ز ولیدہ موسی تاز
تو تو ہر حیل من جستہ ظاہرست	صفتی سہ وصل ہر کس سہو توی تاز

ردیف السین المہملۃ

ساں کوکا رواں کو حل و مانا تکر	کوٹکار دنی سلم کو سہو سواد کو کورس
سور دل حوں جگر وید پیلا سیک	آد سروا سیدہ رجید رکھا فراید رس
سرحت اکس کم دا ددر کما جو ٹیٹ	اسی درینا ار سہرا پیکار دوی اس ہوس

<p> سینه میدارم سینه من جداست حسنه ساختی با دستمال مادهمت حاتم سدری سمیع خود و اگر شستو آرد حاتم را بگو مسود خود اندر ریای من طریق عاصفا بهاده کل لوح دل از حرف گزافه سار و سامان کن که در رشت قدم من مشوم سوخته در تنش تا تنوع جان او در حتم سین عترت شد ریح مفتیا کو از کجا </p>	<p> مل بهر گامب سینه یاد دل بر دل دوست را در دست اادی گوید که در ناگه مادل حالت شود آن ترده اهر دم حر سست و مدار متوق حاتم مل خوف نست می بیسی بران ارد هر دو این پیدس لک رشتوق تو ما سها ده ام رجا حوس سورتن به دانه دایم لی اهر و سنجون کر دوست را در دست آردن تو یانی در شکر </p>
---	--

ردیف الشین المعجزة

<p> شده بر در لعل هر گفتار شس آفتق اندر چمن لاله رد و حار شس خواه آست همه حاکر و حد تنگاسر ملکه یک سخته نور آمده حور زار و ارش حله ساعت تیدار حوت قنق دیدار شس در گره رمی عشقت همه دم سرشار شس النج چون کرد لب شاد من بار شس که بکند لعل بوقت سخن بار مقار شس جستم عاشق گراں آید هر گسار شس </p>	<p> شاد من که دماست حوسکه مار شس شود انگه مسلم و کلام مسکین شاه حواست ملات که همه حواست علام تنکل جو رنده ما شدر محتاج حتر شمع و این دل من مینت صد و رگد شوق گل میت آن کو گل حصار شس شده را که کج حاتم گس حار حوت شس شاید لعل تو آموخت سخن طوطی شام ار صبح شده ما ریاد دل آ </p>
--	--

سادگی در توجیل و دلالتش جاست	خوش بیا در بر آشفته و کس کار من
سدت بجز تو اجماع معصیتی را	قدم اعاد سالمتش و خورم دگرش

ردیف الصاد والمهله

مسامر دلدار در هر حال	مکن گزاردش با من یا در هر حال
مسم حور لعل کساید بحیثیاری می	دل من گوی که مکن در حور احسان
صبح لعل بخور بر یاد آن لعل	مگفت و اعط حشمت مسر احسان
صدور با من متو در در جو مجلس دهر	که تا رک مدعی طشت بر در احسان
صباح پیش میدن دم در حشمت	بیا تقصیر دارم از در احسان
صاعقت لسیا کرد در هر جوهر	رآ لعل تو شد آت کو هر احسان
میچ و صاف در دستش کس نظر گیر	هادیه جو بر پیش بود در احسان
صدای لعل می چون مدایمی نهد	ز مدعی تو مکن میح ما در احسان
صد آرد دست مرا که ترک حشمت	کند که در چمن حاشی طایر احسان
صدف گوهر و حاتم مهر تو مار	که در آتش بر سر تون در احسان
صد لعل عشق تو چون شد مصیبتی ما	بر سر گرفت و مکان کرد در احسان

ردیف الضاد المعجزة

سرور است که سارم میان این عارض	که با مسم بهر تایت توان از این عارض
میغف گشته لم اندر فراق و بچویمت	بیا سا که شوم تو حواص از این عارض
صریخه از گردم میان شهر و دیار	شوم سوخویمیم نشان از این عارض

عزیم دگر آرد مای جان کم قربان	آرد فی دگر دادم فرسده کم مردم خط
صایت می باشد بهفتی حسین	عمر و ملین اکبر دوداره سده خادم خط
ردیف الظاء المنقوطة	

طلب ساقی وقت می رود در عمر خط	هم رود بهجت ایجان میر مدار عمر خط
طرح ندیم حضرت هم شام شد آید عشا	مادی دولت نظام می چندار عمر خط
طرح من سده حشمت و توار کرام سده	چون رود لمر بر آید رفته ار عمر خط
طرح سد امین نکیریت ادرین تو	چون ماسی بار ما جان سگر دار عمر خط
طالما جادو ایست و دیگر دارا	در فراق هر ما چون می شود ار عمر خط
طرف من کمر شد جان عاشق بو شدم	گر بانی مقدم تو آورد ار عمر خط
صحن کبیر ریت دل قییم سده ای	مان من سده و مسالت خوشی مدار عمر خط
طرح دل باد سون تو رسم مدام	نام حامی من تسامی جیتدار عمر خط
طالع من در میان دل حتم من سده ای	کر دلاق و توار من حکمدار عمر خط
طلی تو رسم جودم اریا اگر بحینم	حول گداق تو ساهی سکت ار عمر خط
علاء رفعت رفعت را آسمان چون سگر	صفتی ناز با اتن سحر دانه عمر خط

ردیف العین المرحلة

مالم آید چو آاد سده اساه خصلع	رکم حام و مورم کو که حیه گوید مستاع
ماسی بدگر بریح و ان حورد	نظر تن نماید هر ایل ابواج
ماقدس تو اریا ایل هتم من	ماق بال سیم رفیع تو سراع

عاجت هجر نو آسرم حوں ناگر مسترم میت حوار و صرع رام رہا عزت ارسنق مدیم چور دلت عشق عناد ار حشره خود کشته جراح آید رود سرم صباغ مکس عشق روح یار لور عزت من عزیر ست من تیو نگار عقل گزشت رقیبت چه کم گو خودش عالم کج محنت جوند مفی عشق	الار سیه کشم بار آدار سمساح لیکم صغ خیال بو حوس ستار آج کر کسی دشتن است ماو بیت راع شمع دیت مگد گر بجهان تاب ستعاع که لعل تو بود عشق روح او قصاع که مطیع تو رجاءم تو من ماتن مطاع آمدی چون سوی من بارار و گشت کرد و گوشت او حاشی شدار کج نقاع
--	--

ردیف العین المعجبه

حلم نگار که دارد سیه ام صدرانغ عید برده حوص و رمین آن بده من عمار کو تیو کحل الحواهر بیت محتم عز و حص برید ترا و هم صد مار عرب میت میر خودار تو سوادے عد است حون جگر عاشق نرا هر دم عاست دیدن دیت عاست بادیا عمم مالی که میت سدا در گرگ کس عز بود و لوله بر حاست شد جهان شرا	دل ز آتش آن بو تن ست به خو حرج در روت سیر گلستان دکت و معوضاع چو شد عتیم تو ای شاه سر سدا راع روبی لعل و چون عالمست عطر دراع مرستان تو چون میر سدا گرفت سراج وراق تو مدد بکشد من رسم چو دراع جو ملکم اوصالت لعلقت حوں راع ساز رقیب تو ترسم که او ست لعل جو چشم تو زمینی لعل دید بر چو ایلاع
--	---

کسی نوک کہ سر میں سر و لماع	میت است از میں سبک دلت اہم
تو کہ لعل میں تونی دلی حیر کلا ع	تزل نقایہ میں حتم شد منفعت

ردیف الفاء

مضیل کے گدس صدق لکھ عین گہا	محول گریہ رمد مقام حق لڑا
رور حر کیسہ تنی ام اراں مار معاف	دریغ طمع تو حیاں میں بجاں بحرم
میں بحال من ایجاں بریدہ الصفا	محبت بحر لوی انگار مرا
رفت مکتوب حالت جو مہر در کاف	فنا نقد تو سر و دھو سر و تہمت ار
قوی فرد نیسیم کن توار سر الطاف	در ایماؤد و دماسکے میں سر
نظر سر دیتو در دیدہ سیکہ نظر اف	قتل رگس تال تو عیاں مہم
اگر گد قدمی سکہ ار رہ اعطاف	وجہ بدل بدلارام میتود محال
میں ست گفتم میں گوشت کن جو کھنڈ صاف	دریش تو متاع دلم ترک نظر
باحت حرد اطلال میل دیان	دوات میں تنہا ہجرت رحمت دعا
صیای نور نہ حور برویتو وضاف	دروع حال میں شمع دیتو سد و سک
نجاہ دار کہ خود مستری تو د صراف	میں سخن جو درونی ہر کسی منفعت

ردیف القاف

حیا حقیقہ نوریا برج نقاب رفیق	قفا نقد تو رید ملب تر عقیق
حد پرقت ایسا رہ دہم مرا توسیق	ندم جود رہ عشق نہ ہا دم گھستیم
رور و شب نظر افکندہ کردش تحقیق	تسا صبر تو حیل آہ و مہر در حسیق

فصاحه العزیز لو متلا کرده ست قیاسم ارد پس میگفت و نمک است قتل شیع نگاه تو ام دلیک هست مول رر سر و چشم ست هر چه حکم کمی نوع حورست رقیقت صاحتش حقیقت قدح بگیر و طر ساکن علم رعزت را قدیم عادت تو اواره شمعگارست قلم دست تو مفتی رقم که بر دم	سید و صل بوام بیت چو سحر طرف ماده لم ریسات بیان فکر عمیق می کم بر داور سام تو صدیق مرا هر که گیر داراں بود زندیق یه حاجتست که میم داراں اهل ذوق چو هست در هم عشقت تو کار نیستی که جام بر کبی ارجون ماسخای حق مایه خط که کس میکند چو تو تمیق
---	--

ردیف الکاف

کادرم گزالت باس ندارم همک کالتسیم از رس وقت سمسرگاه کارس با تو ترا کار بخود ای بر کار کوه عم ردی سن دجو نگارم بوداع کاتس بر رو تو گردیده پس بودی با کام جام به بهت اران و امی بار کار دی که که دست آرام و هم رود خشم کالدیت مرا هر تو بجز خان جاناں کوره آتش بجز تو مرا سه سورد	گرد که تو ست و در گردم جو سرک حورم در دم که شد گفتش اندک لیک مهر تو در دل گاه سانشد سسک حال شد وقت و د آتش سم دور اردان سحمتی به تهنه و شکر حور طوطک که دمی دور تو میت ریس مردک نیش صاف تررم بر تو چون رود لیک لروح دلم نقش عمت کی شد حکرم نقه اران تا سپس حور انک
---	--

گردمهور مراد و یقین سپیدام	از سرشک ستم ای بیس دور فاک
کف دلدار جو گیس بجایند مفتی	گشت مار آ تو نگار که حکم جویم لک

ردیف الکاف الفارسیه

گریم اندر دور بست دست هجران یک	کی تو دنا مگر ما چشم خود ابلوان یک
گل اگر سگفت در فصل باران در چمن	شکوه را بطراز است رستان یک
کرمانه هر رکعت احزان من	خان دل چیم چشم و سرای کیم قرآن یک
کوه حاجت کیم تیرین دایان ارشد	جول مرا حلقه است تیرین هر زبان یک
کعبه صدمت مدستین دست خود	مس مدام مستی هر کس حریت جان یک
کم شدم ارجو که مار دم زده اندر کوی	یچو رم حل تکرار حبه چوین مر جان یک
کام بزم بیرم کو کو حو قمری می کم	ر سر کوی خود دوی ته جان یک
گاه کاف میض طبع من رسم آورد	تا که امین روح سرگویم من اندر شان یک
گوهر اشکم و دردم ستار یا دار	گاه اسد نامه مسم آن است جان یک
گسده جرح است یا بر ترست ما نقر جان	مام ایوان طبع صاحب سلطان یک
کعبه عشق بدل مفتی جان شد عجب	ملکه میدادم که هست این تعفت همان یک

ردیف اللام

لام نعاتق است در آینه خیال	عکس رخ نگار به سید حکمه حال
لام ست رقص بار و جویم شال تر	از دست بهجولون من سب سیکال
لذت دلمه و حول جگر سچویم مدق	یاد دل نگار جویم روی فال

قدس سیاح شادی آمد جو نوتال	لولوی تر چکید رد با سس که سخن
نظم مد که لعل لبش شکریں مقال	لاله مداع دسر و نخل ارج و قدس
ریرد رای تشنه لب بجز در لال	لعل لب تو وقت کلام امی گارس
گوید که رنگ روی تو رشتن بهشت ال	لوی رحم حور در مدید صمیم مهر
کس حل اردرم که به میم عوشت حال	لاریب رو تو حال هم ایجان دلبران
گر صد گرسلی ست و لیکس جبین مجال	لورمه کی جورم جو ملعلت نظر مرست
مانند مرا سخا نته با تحسیر راتحال	لب ریش نهاده اگر حال همسبب هم
بما حق جوید دمس در رار وصال	لاعر شدست این زن مفتی بخت تو

ردیف المیم

گوهر اتکاس سارت شود از ششمیم	محض حیرت اگر روح تو ماده حورم
هلاک چرخ را باسد که می می گرم	ماه و حور تید مهر ج تو بهر شب درم
حریر لعل سیاهتس بوسین پیچ سرم	سلطنت من دیوانه بحر عشق حشتم
لیکن از حدت هوا تو اراں میگیرم	سکایه با تم که بایوان جلالت ماتم
به مسامی بخت به رد و ج صدم	مستم از ماده لعل تو در موستم به اثر
الح یک قطره اصد به طوفان محرم	سوح اشکم که بی راز را تو فالست
رین بدست سحر باد مانند صرم	ماهی و مرغ کسبید و مراد بسم
کاروان اگر حیرت بهشت مدکان محرم	سرل مار بدیدیم بحر مانگد حرم
را اگر و اشودن سوی صوم باریم	ماند مرغ و طم بر سر جبین راز مدام

دارم از دست دایم مع و مگر	ده حرابید در رستم شد مشک از میرم
مفتی هست اگر مرهم جان بطلد	اد تو ای یایه سدر و لسن از دست کرم

ردیف النون

نظر بر کس قنای سوسوی با کس	سیک نظر بر سبزه با تو صد ملا کس
نار من جوهر اسرار و تیرا دشت	تا نگون من آوار ای سلا کس
می نماید بختیم رگه سب و رور	میا و چشم مایں حال متلا کس
سایر من تنوای ابل بار و حسن چنان	رقیت انکبه رم نمی تا کس
دعد مت که گردم کوی بی من	گزار بر سر کوی تو ای صبا کس
سود صیت برود در وقت اسی دلدا	قدم نکلده احرامم ارد ما کس
مگر ختم مردت بحال این سکین	لو او رنگ مایں جان میوا کس
مگر در هر دو فاسوی این عریب ادا	مثال تناه گر در سرگردا کس
دشت مرا سر که میورنده مسم	تو سایه بر سرم ای جان بکوش کس
دیم قیمت رقیبت برای من عمار	تو دور عشق از دور خود بهرام کس
سعد ما تو رعم گر رستم کند مفتی	بکوش ای تو خوش آوار مر حبا کس

ردیف الواو

درد و قارعا شوق شید بود تو	سنا - تو در همه رسوا بود تو
دارون صحت آنکه به سید بسوی تو	در خنده طالعی است که میا بود تو
و احسرا که متوجرم قطره اراں	بر گردم حو حام و میسما بود تو

دارت مار عشق تو اسان کایا	خون شد تو مار عاشق که ریباود تو
واضح لعل مهر و وفا حیس و استی	در سینه من است که سپاه و دتو
دافع بر مر عشق تو آنکس بود قتل	کو در جمیع مرتبه و اما نو دتو
دست گرفته ام لفراق تو در جیسا	رود آ که تا سماع تمام شود تو
داوه مراد من که تو هستی مراد من	خواهم اگر بحر تو محال بود دتو
و اشم رقیب است حر اشم نصیب	اروی اگر بدل دلاسا بود تو
صحت که گل و لعل جوید چمن	حلقه متوج چشم بر گشت سلا بود تو
وصلت از رسول مبعوثی اما کشف	استدرد در دجیر کویا بود تو

ردیف اهار الهوز

هر راست مراد و زبان سسم	شمع دل در نظر برق جان سسم
بیا بر این از روح هر سه	اول جمله آفات دماں سسم
همه عالمتا رقص آبی محشر	سگری رقت تو رباب جان سسم
هوش بر رخت جان و وقت دل مصیبت	ماه هر رکت و من است عیاں سسم
همه اهل عصا همس صاحب فصل	همه سالک تو حید بجوان سسم
تاوه گرفتاریاست تو دار خوش امور	بهر یوس بکند عین امان سسم
نقص عین امی دبار پرده سبب	دور اهل دل به هم دیده دران سسم
بال دل در همه احوال بود حاصل تو	محدث در همه دم روح دران سسم
تاله نور گردیده دل سبیه رود	گر مهر ولت آید لمس سسم

مہبت ہے مطلق تو مانند نصیر	گر کوئی نظر بچرخ روان کسم اند
ہول کل بدل مفتی پتھر و پتھر	خون باس کد ار صدق مایل کسم

ردلف الباء المثنیۃ التخمینہ

یا دجل آید مراد در خوشبخت برمے	رشتہ از سیدہ ام و اربابہ سیحوئے
یوسف بکرتاں اند عین باشد شرم	گر رخسار تو مید قطره چوں گہر رخ
میں جدا متعلق سگر کر رخسار و صرا	میکند از شوق راہ عفت ای عموئے
مایا یا تو مرا حواں کھو دیا خطر ل	مست بی مایں ہر سہ ایجاں جو شرم ل
یہ درد قسرتیں تو مت ساڈاں	کر سیاہاں تو مہر اس محل لیسے کھ
یاس دل در وصل تو آتق بجاں اعلیٰ	نی امید ویت آرام در جاسے کے
نامیں بر یا سسر و میت ایجاں من	یا سمیں ہم سمن مل در رت گم کردے
یا وہ کردم جو تیں با و حجت و جہی لرا	در خطا و در حق در حین متا م روم ل
یار سا آر ام حاصل حرمی متا ل	او کھو غم تہ وس در لیس کھام ل
یا و میں در عفت کس الا یا و یار	قصہ تہ سر رماں قصہ کاؤس ل
یار و یا و یا تہاں رفیع مفتی عریب	رو در گہرا طویل عورت اعظم دست

خاتمہ منظوم ابن نسخہ کہ بریاض القل ہو سوم

شکر خدا کہ گشت ماضی العزل تمام	حاصل دل لیا اول و آخر انعام
شکر تو اے عالم بے لہا تن تاب	حر ویکہ در شروع بدستیں ہاں تمام
مفتی امام بخش صفت بھیر خج	اودہ است تاکہ در لختیں بند بظہا

تصیف سی قد و نعلت تند معده	در عدد و دلکاستند فکر صبح و شام
گرمی کمی طریقه تصیف و هم رستم	در بقدره دور از تو میکی در خشت
اسید من خوش بهر صاحبان فصل	خون افکنند جسم بر نیت خوش حکام
گره دو یا خطا مطر آورد و ر و	اصلاح او کند با کرام و لطیف عام
فی العور گریه طاقت اصلاح نگردد	پوسته سحر او لعایات دو الکرام

تاریخ تصنیف

در عیالات حد او بهی حل جمال	تدریاض العزل رس جوهر
سال آغار و تمامت جو حکمت و مروت	گفت ای مفتی با گوشت چرباع انال

محمسات

محسن

محسن صوفی میم محسن شما یسا	نحو ادم درس عشق نماند حل یسا
یوادر تبار و لعل ای دل تند و سلا	الایا اما انی اور کاشا و اویسا
که عشق آسان بود اولی قیاد شکلا	
بهی لکر دل و دین یکدم نیا سلا	تولش بر سر و شیم ست هر کس که دلا
عزال حین مسک لعا و حون مسک	سوی ناده کا حصر صا زان طره کتا

ربا بحد مسکنش چه حول افتاد و زلها	
که اگر گوید آن جان باوصای جان من جوید	که آخر باکی جویم سر شکم روی من شودید
لادگر کس حالت اجمار ارجار منم روید	بی سجاده بگیس کس گرت پیر معان گوید
که سالک خیر مو رزاه و رزم سر لها	
رمحوریت مردم این دلم خیر است اندم	آرامت خام را بریشا است هم عالم
کما مر آب پسکد کما آل خام دور هم	مراد مرل خامان چه من عیش خویشم
حرس و راد می دارد که رسد به محلهما	
دلم برستان بارها دست چون نایل	دلم نایل هوای او دنت هم سوی من نایل
ولی آخر چرا نامدم درین شهامی لاطایل	شاید یک بهر موج برگردان من نایل
کما دادند حال با سکساران ساحل	
دلم کرمطر حسرم حالت را بد یا آخر	عزال حسیم بود دور ام من رسید آخر
سوار جان بی شکر و سالن دوید آخر	بهمه کام وجود کامی به نامی کشید آخر
همان کی باد آن امی کرو سار به محلهما	
دل مفتی شد با تد طبع بود اگر حافظ	یا سوش روی لطیف گیر سو مر حافظ
نگار تگر دست تده پندنگ دود	حصوری گریجویای اوعایت مستوحاف
ستی با تلق من هوای دغ الدیا و مهابا	
دوش نیمه است در فی قدرت لواهی با	آن استود که گزشت همد رسد ای با
مستاق باهی بر داند رمواهی با	سری ست در حقوق محنت سراهی با

عسان درد دیده کت را تلالی ما	
آنکس که در خود او پر کرده ام	احوال هر کسی در عیب دیده ام
نی گفتار حقیقت هر کس سجیده ام	آدم سر اره است مردن آن کتیده ام
ما قدرتم نمی گردد سر س ما	
حوال ام ایچد سر حلال می گیم	سلطان که اکسم و گد ارا حمال هم
مردن بعد کار حسان الم هم	مالوح را طه دان سر گشته کرد و ام
موسی و هم سعیت تن ادر ریائی	
ار سرد دست ما الم را کتاده ام	هم حوال رخ و کار رهش بهادیم
ار فکر به کاین نفس کرا و نشتا و ایم	ما حاتم سلمان با دیو داده ایم
لقوب خود نظاره کند در عیای ما	
ار ما مگر مریح حمال حلیل را	ار ما مگر خوش حلال حلیل را
ار ما مگر طوره کریم و حلیل را	کاهی را گیم در حق حلیل را
قرمان که اگر چه سرد و فای ما	
ما سیدیم ما همه کس فخر و عروجه	ما می گیم حال ایران غم شاه
وصاف ما ست عاشق ما افعال و آه	ماح ما ست لوسف مصری مقعر جاده
یونس مثل حوت مگو دشمنی ما	
آرا که ما دساره دو عالم هم گیم	هم احتیاج حضرت خود کل با و ایم
چون حیش دهمان خود تن بر و ایم	دندان صطفی را اید است لشکم

ایوب صابر آمد در خراسان	
که در جهان سیر بر ابراج و رحل کنیم	که در سار باغ و باسل وطن کنیم
که در هر راه نصیب خلق حسن کنیم	که ای برید حاکم سام و من کنیم
که فیج رحیل کند کرمای ما	
حاجس ہیں کہ حد المہار کو کنیم	آگس کہ ہر ماست حد مہار کو کنیم
ازہ تاراک رکرتا فرد کو کنیم	ہر دست ہد ملادر و ما کو کنیم
بہیجی کشیم دوم ردد در مای ما	
در عشق ما دوید و غم ما سحاح حید	آگس کہ کار قدرت ما بہ کشیم دید
مرد در قدرت ما مملکت رسید	آگس کہ سر کشید را دوق در جسد
قائد علی و نعمت بی فتہائی	
بلوی شان اراں دل بر ماں ہوا دیم	ما و شتان خود دہہ گریان ہوا دیم
شد ادا کہ نعمت جسد اں ہوا دیم	ما و شتان ریاست اراں ہوا دیم
ہشتم ہشت آورد انا سرای ما	
شیک دین راہ ہوا دیم	آگس کہ اودا در جلاص ما اثر
فرعون را ہوا دیم	ہر صبح سام بہت معاشش ملائکہ
ریدہ کہ اودا بہت سر درد ما	
سید ہر ماں دریں روز اں لم	حاصل ما در روز اں بسی شتم
یگاہ ما حد کار ہوا دیم	لیکن مصای ما بہر دہا سد معتم

	آرامد که خاص دوستهای ما	
آرام که در طاعت با سر بر کمر است	میدان که اک سیر و لاریک است	
اسرار را دوست عیان هر که در دست	ما بر دیم دست و دمی گسیم دوست	
	کس بحال میت رحل و حریفی	
عشاق جمله ازل و جان شد هلاکت	مست تو هیچ مدامد سواسه تو	
منفی بحالست که هر دو لای تو	حافظ بهیته صبر کند در طای تو	
	ماست که در علاج کبی درد دمی	
مرد و گرس تشنگی بخواهم جام صهارا	اگر رویش همی همیم همی میا را	
بخواهم سده سیدیه آتخار بهسحارا	اگر آن ترک شراری در دست آتخارا	
	نحال مدد حق بختم سر قد و جارا را	
تو میدانی که حجت بحر رحمت بخواهی بیا	ساز گلشن معواں بحر رحمت بخواهی بیا	
ولی میدان که آسانس بحر رحمت بخواهی بیا	مرد ساقی جانی که در رحمت بخواهی بیا	
	کما آتخار کما آتخار و گلشن صهارا	
عنا کین لعلان سگن هم عمارت بخواهی بیا	عنا کین شاهان طبع و شیا در شهر بیا	
عنا کین موشان زمین و طراد و شهر بخواهی بیا	عنا کین لویان سوج شیر بخار و شهر بیا	
	جیان مدد صمد ازل که ترک جان بخواهی بیا	
روح حوت کلام بحال یا مستغنی است	روح صدف دوام بحال یا مستغنی است	
ریاض صبح و شام بحال یا مستغنی است	روح صدف دوام بحال یا مستغنی است	

	آب در گنج حال عطیه حاجت و نجی ما را	
رواد هر در مات طلیعت خویش متوجر حدش از مطر می گوید و راد هر که تر	الاهی دل سوخته آن علاج حال از ترحو رنگ ایچان مگر رنگا دولس در رحو	
	که کس بکشود و کسایک بکتاب معمارا	
به قول نجم مهرین دزدل خود کاتب دهنم مس اراں حس در او دل که دیو است آستان	لعل ما حاجت قول سلم مرد تپ و دهنم مواش باد لعل حق رسر که است دهنم	
	که مقنن از رقصه معصیان آمد در لیچارا	
انگشتم عرض حال خود در تنگسایه بر رفتی م که غم دو سدم عساکر اندک کو گشتی	حنا شدیر و سر ایچو ج ارس به هفت دال اندک تراک اندک تا ک اندک شسته	
	خواب لمع میرسد لعل سکر چاراه	
رقیبان حسد در راعید از خوش نظر دارند نصیحت کوتش کن حمان که چای دودار	حیدیل جل محاسن را امانت هر دانه هان سر که معشوقان عتافان حردان	
	خوامان سعادت سید پیر و امارا	
که طبع معنی از معنی تو آید که دال حادث عزل گشتی و یسعی سایه خوش بکوان حادث	به اربت و بهار خوش طبعت این مان غلط گوید ای سر شوقی هر دم بگیمان غلط	
	که در نظم تو اسماء طاک عقد تر یارا	
حیات عس کجا هستی حیات کجا صلح کار کجا و مس حرات کجا	لطف تر لب کجا و منتظر سراد کجا سر طراح کجا فکر با صواب کجا	

سین عادت ره ارکماست تا بکجا	
حال حسن تو بکند حل بارص و سما	خیال بد تو بچو آفتاب درجاها
کمال عشق تو سرود مسکوت اربا	چیر سببست برمدی صلیح و تقوی
اسماع و عطی کجا نمسه رباب کجا	
لواهی مرغ دلم نیت میجو باک جودس	زدم ر عشق تو بر جرج بهشتی من کوثر
رجال اهل یا جان من حور دامن	دلم ر صومعه بگرفت و حرقة سالوس
کجاست دیر بعل و شراب ما کجا	
حیات من سحر آن گلده ایهست کجا	واق اوست بحام هزار گره دال
یو قال من بحیالتن شد مطابق حال	تد بیاد و خوشش یا در ورکار صال
خود آن کرشمه کجاست و قل عتاب کجا	
سحر بهایت حق اس جان چه دریابد	مریدان انترتج هاں چه دریابد
مدول عشق تو ادر سور جان چه دریابد	رودی دوست دل و تنهاں چه دریابد
چراغ مرده کجا شمع آفتاب کجا	
گدای کوچه دلدار صاحب حاضه است	گدا جگوه نگه کنی که مکیان شاه است
گومش نمسه اگر چه آگا هست	مین سبب بحدال که چاه راه است
کجا همی روی ابد من کتاب کجا	
سیا مردم چشمم که این مکان تنه است	سرد دل مرد و حاتم جان آن تنه است
راستان تو این مول عاشقانی تنه است	چو کحل سبب با حاکم آستان تنه است

کجا رویم لعل را رس حباب کجا	
سرت ارغم عشقت رس قرار ایست	ت روست سر خسته احتیاج ایست
چو بت مفتی دوان با صطرار آمد	قرار و جواب رحاط طمع مدار ایست
وار دست صغوی کدام دحوای کجا	
گرچه دمه جوان بکار رس یا را	هند نوک مژه پاک می کسم حارا
گر زنت عمر که دارم من این متسارا	صبا لطف گلو آن عال عسارا
که سر کوه و سیاهان بوداده بار	
سرد قامت تو تا بهی رعائے	سرد صوب تو دل سخی مرسیائی
سرد باری تو هر وصف حس آرائی	چو با حیثیت سی و ماده بهیائی
سیا دار محباں ماده بسیار	
سکک لب تو مستند آهوان حطا	سجیم ست صراحت بر گس شستا
سکر لعل شکر ریر تو هم کو یا	شکر و روش که عمر من در اراد چرا
تقدی لک طوطی سکر حارا	
صا سو تو بر سر دری کشتادای کل	که عشق رنگ تو در حان من قنادای کل
دلم امید موسی تو چون بهادای گل	عز و حسن احارت گمرد ادای گل
که پرستی کمی عند لب تیدارا	
سوق عاشق تیدای حویلیتن بگر	که بهت به سر مهر و دقایق یکسرا
تو هم مهر و دقایق نقد و سدا	سحلی و لطف قول که رسید اهل نظر

	سود و دام گسر مرغ دارا	
سنگین درت سوزی مادی میت	اما هم از چپست ملک آتسانی است	لغاتقال جمال تو خود مائی میباید اگر چه در سر را تو رویو مائی نیست
	سپیدان سپید جستم نام سمارا	
که حاتم سحر و حال و رله تو لاریب	حسین قدر تو توان گفت در جهان تو عیب	لایسک است محال علم عالم عیب ترست مشک تال لاف و حد و سر چیب
	که حال مهر و وفا بست روی پیارا	
کما رم من تنوریه کین مصداق است	و شکر صحت احباب آتسانی است	مرست حال بر سیاه سج دوری سحت کسی نهش کند عوفی من آن تنه سحت
	بیاد آذر بهان درت پیارا	
عیان رفته سر سعت حافظ	بر آسمان چه عجب گیر گفته حافظ	چو دیو مضطرب مادی نیست حافظ اگر تو مصدع طبع شکست حافظ
	سملع رهبره بر قفل آور و سیارا	
لذت لعل کما است دیگر یا ران را	برونق عهد سهاست دیگرستان را	یر یک جام سر سهاست دیگر ران را کون ربانک است دیگرستان را
	میرسد نروده گل لیل حسن الحان را	
ای صبا گر گل و سرو زمین بارسی	ای صبا گر کجوا مان همی بارسی	ای صبا گر تو مان اهل وطن بارسی ای صبا گر گستان تو رس بارسی

	حدیث مارسان سرود گل در بجان		ایک در سیه رلی رحم سوک مرنگان
ایک سداوک حشمت شکار یگان	ایک سیدار کی فتنه سحیم فتنان	ایک رسته کشتی ار حشر سراجو گان	
	مصطفی سال گردان سیر سرگردار		
راہبان حول و رحمت که نامی مدد	عقل حق رایو در عید جید دشت	عاشقان مانع ارم حر تو جیاں سید	ترسم این قوم که در دشتان سنجید
	در سر کار زیارت کند ایمان را		
یار یاران و فامان که یابی تو مستوح	یارستان معامان تو ایست صبح	یار دران مقامان نہیں احتیوح	ارم دران معامان که در کشتی بلوح
	هست خاک که آبی بحر و طوفان را		
ارد در اهل مایه صورت ایمان مطلب	مطلب بحال و دل شیعته ایمان مطلب	مطلب سر و صنعت سحر اسان مطلب	ردار کانه گردون بدر و مان مطلب
	کاین سیه کاسه ما حرکتند جان را		
مستم در در امل اندم قوحه در و تن	رت اراده شغفت رسم کیسر و تن	حول تنوق تو خرم ما ه گویم ناچون	از حسن جلوه کند معجزه داده و روشن
	حاکم و سدر سیمانه کم تر گان را		
هست از رطوبت هر چه عالم مستود	سدر آما وجود ایبهه رشیک و خود	گویم کشته مارک کس همش بود	توئی اتف یک مکتبه اسرار خود

گر چہ پرکار تھی دایرہ دوران	
عاقل اہل صنیۃ دوایں بہر دم عساکست	نامداسن یکہ جرج گراں خاکست
حاصل اکثریت درد در لطم حالاکست	مرکز احواک آخر بدوستت خاکست
گرمہ حاجت کر رافلاک گشتی ایوان	
شاہ حیا یان حملہ بھراں تو شد	نقطہ مالی من قیس بدوران تو شد
صوت صدالی من شان جداتانی تو شد	ادکالی من سسہ بصر آن تو شد
دست آہست کہ پیرودگی رہد آن	
عاشق سوختہ از سرچہ رسوادارے	سب آورد و دیواید و شیداوارے
صلح بکراستہ ہر وقت بحال دارے	در سر رلف ندانم کہ چہ سو ادارے
مار بر ہم زدہ کا کل متکلف تار	
تخم ریزی بلی لعلی سرعت گنجیست	سحق عشق گر آری سماعت گنجیست
حاجت ہی رہہ تہل اطاعت گنجیست	ملک آراؤ کی دیکھ قباعت گنجیست
کہ شمشیر سیر ستود سلطان را	
سرباں مادہ طلبش متوا داسک	دست کن ساعی ماسق تو سیاست ولی
مہضتیا شدہ سیکہ قلاست ولے	حافظی حور و رندی کن موحن ہنسک
دام ترہ ویرکس چون دگر ان تھرا	
پنی دوی لعل جان تھم می کم ہسارا	ہوای خاک کوست قتل حال دم ہوارا
سجیال حوش حالش بدہ امن ای صلا	سلا رمان سلطان کر سادہ این دھارا

	کرکرا پادشاه را بطر مراں گارا	
راں ہم سوی ملک تند ہمت دود ہم	حوسبہ رک حمت رده اوک نگا ہم	ہمتہ را محلت کمار خود کجا ہم
	گر آں شہاب یافت دی کرد ہمارا	
صہا سور وقت تو حرام سورے	حوصل ہوا تندہ یک دورے	حکرم سوک مراں یکی گہ دورے
	تو این چه سو دانی کہ میکسی نارا	
کسی ر خود رسا دی چہ کت کماں سود	سرزمی ماری چہ محنت حان سود	چہ ملائت امان کہ رسیدہ لاں سود
د	مع همچو اماں دل همچو سگ حارا	
لو راں کہ تند دارم ہمہ حال ریدارت	نستور فارس چورم بعد حارت	گرم حوس تحتیت دہمت ہمیشہ تارت
	رومیا عاشق ملطی کس نگارا	
تہ حیاتش امان ہمہ رت سپا	مدح جمع حواں تہیں تو بادشاہی	چو شیر گلعدار اسوی گلستی راسے
	ہیہ نام آسایاں موارڈ اشار	
محدارت ہر دم رس التحاکہ مستہر	ی اکہ مانو گویم رقیب خود میا یر	محداکہ پتھوہ لست مان مغلیہم یر

کہو دعای صحیح گاہی تری گد شہارا	
العیات ای شاہ حوہاں العیات	العیات ای صاحبناں العیات
العیات ای وہ تاملی العیات	العیات ای یہ ہاں العیات
کہو رعلت دایاں العیات	
ما جہ دل پہستہ ایم ارتسکے	ما حکرم ہم ستہ ایم ارتسکے
ما اہل ناستہ ایم ارتسکے	ما مہربانستہ ایم ارتسکے
کہو دلالت آنہ حیواں العیات	
وہ کما آن وعدہ اقرار تو	وہ کما آن درجیں بہتار تو
وہ کما آن پرستگشت ارتو	وہ کما آن سترت دنیا پر تو
میکند تلمیحی ہجران العیات	
خس نکارت مرا یہ کار کرد	لعل فربارت مرا در مار کرد
رلعل عبارت مرا عیا کرد	چشم بیارت مرا بیا کرد
کہو رعلت بیت دریاں العیات	
ما حشیت میں مقتول گسیام	ما دہ متہم صحیوں گشتہ ایم
ما زوہہ بھر محمد گشتہ ایم	ما زگرہ عرق درجوں گشتہ ایم
لعل تو بہشتہ عدیاں العیات	
ار میری بکرہ ہم دستاں تو	ار بگاہ دہہ دستاں تو
ہم رتیر مسدہ دستاں تو	ار حد تک باو کی فرگاں تو

در مصافق و در حال العیات	
میران باس تو کمر و خیل	که در یک که دعا و که وصل
در حیت یگیر ددل	عمره تسبیح تو آریه اصل
میرز زردیه بیکان العیات	
عشق تو همودلس حیران مرا	بحر تو به بود ارتق حان مرا
کی گزارد طرقات ایمان مرا	چون دور لغت کرد سرگردان مرا
گردن گردون گردان العیات	
قصه عالم است ایوان ملک	ملکه گردن هست میا این ملک
تدجیر عشق ماه ما این ملک	همچو گوهر در هم چو گاه ملک
هر طرف گسسته غلطان العیات	
چون بدر رس طرر و دام تاد	صحت اصلی سر اتم متاد
حاجه خلعت مایه اتم متاد	بچسب رلف تو در طام متاد
رشته سن گشت بچال العیات	
چون سر اتم در حق تند تر	همه فتنی بچاره آمد در کش
که سوی دوم ست و که سوی تر	باطلای لاف حافظ را کش
آمد در بچاره رحمدان العیات	
دست باز ایست دمان العیات	مهرم باز ایست سامان العیات
سیر باز ایست نشان العیات	دور باز ایست دران العیات

بهر ما هست پایال العیا -	
سستم بر حال ما جوان کسند	هر دین این یزدی را بر این کسند
سسر دارا رجم بر این کسند	در مع دل بر دود و قصه دین
العات از حور و ما الیقات	
در عقبات آید مردم بی سب	رونگر و اسد از من در حصص
در طلع آمد مارا در درویش	در مای نوسه جاها طلب
می کسند از دل تا مال العیات	
روسته در این عشق حله وصل	سود کیست از من بقدر وصل
ماکی و از در من آن یار وصل	واو سکسان سه ای و وصل
از دست یزدی بحر ان العیات	
دین ما در دین کا و دلال	ریح ستم و دین کا و دلال
رحم ما در دین کا و دلال	حون ما در دین کا و دلال
ای سلا مان چه در مان العیات	
دل محکم در فراقت می طید	دل را ما من تو این می سرد
هر جری بی دل حرا تم می کسند	هر رام در دود گیر می رسد
ریح حرا مان نزل و جان العیات	
میزوم اندر طلب سحر و شیت	می ریم اندر تنب سحر و شیت
مثل مفتی خشک سحر و شیت	بچه جادو در دود سحر و شیت

گفته ام گریان سوراخ لعلات		سینه
دارم مونس مرل سلمی است العیات	دارم نظر نصورت ریاست العیات	
دارم ملاهی قامت مالا است العیات	دارم بهوای آلت رعاست العیات	
دیگر دلم رسید رسید است العیات		
آمدل که بهر عزم کماست رسید بود	آمدل که صدر عزم دوران مدیده بود	
آمدل که در مقام طرب آرم بود	آمدل که کج عافیت بر گردیده بود	
ایام سرخ در دو نما است العیات		حلم
عالم که میزدی سوی مدال بر او رنگ	صوفی که دقت در حصص سال همیشه	
معنی که میگرفت رصهای سرخ رنگ	راه که عرق بود ساوین مام رنگ	
اقماده در ملاست و سود است العیات		
ماران سیم عشق که بر ابل دل درید	حان نقد خود مداد دل هر او حسرید	
یارم درون برده چو مایه نظر مدید	صوفی که جام مایه دما دم بهی کشید	
حیران روی او تند در سوا است العیات		
رتر هر مکانست ملائک مکان عشق	سودا کس حور بحر اردکان عشق	
معنی است بر آوارگان عشق	ارحال رایح افراط وادکستان عشق	
برایه و شور و لول مرعاست العیاس		
۱۰۰ شک نیست و تری فرج	کس سرخ نی آں جوی فرج	سینه
کا هر دم بگفت و گوی فرج	دل من در بهوای سوی فرج	
دو آینه بگویند آں فرج		

مراحت تو بگیر کس بوس نیست	مراحت تو وفا همراه کس نیست
کسی با پرومالت دسترس نیست	سحر مبد در لعلش هیچکس نیست
که رجور در استدار روی فرج	
لند هر چه داران سروستان	لند ستیق حرامان سروستان
لودر حیدیه داناں سروستان	شود حوں مد لردان سروستان
اگر عید قد و لحوی فستخ	
وامق ستار ملای با کمانی	ده یارب تو ماوی حاد و آ
لگویم من اگر تو سیستو آ	مد یاقی شراب ارعوا آ
یاد بر کس حادوی فرج	
لند اوس نام دوانی	حد اراک بطر حسته جالی
سود و رم حال آ	دوتا سند قائم هم چو کس آ
رعیم بوسته چون آکر کج	
لنقتت حال جهان کبیر سل کز	میں کیں مکہ حنقم محل کرد
بهر روی مراد امی بل کرد	سیم مشک تارسی محل کرد
تیمیم مشک عبیر لوی فرج	
مس را رو مکرتن چون رایم	اگر بر میتوم میں کسیت حایم
دل من در صیف عشق ست قائم	سیاه سیک بختستا اکا دایم
لود هرار و هر او ی فرج	

زلف و خطه و نقش خطائی	دست و قاف و حسن حمایتی
مکر حور و حاد بیل و دانی	زبیل دل و کس و کمالی است
یو دیل دل بر شو سرح	
عالم اوست ساطع که ستد	مردم ست و عام که بتد
بمقتی عواصم سیدم که ستد	سلام خاطر آرم که اس
یو حاطه حاکم سدوق سج	
ساقی ساگر مرغ دلم مال رگرت	ساقی میا که جان رخت ابرگرت
ساقی میا که محل مرادوم نمرگرت	ساقی میا که یار ریح برده برگرت
کار چیل سلم ماں در سرگرت	
صوفی که صوبه حقیق مقاصد حجت	حرم جام دود نظریک خود فروخت
یروایه مال و بر سر متله اتش سوجت	آتش سرگرت و در کجیه در دخت
وال سرب حور و جای رمرگرت	
حول بر تو جمال حسن سوی - رس	کیمیر سوس در سلیس ته رگرت
آتش لی لغاب خود بر که رست	نموده دارش که مصتی رده رگرت
و آن لطف که رست در دهن چه رایب	
داری تو صد شایه رگین دلبر	مار آ پاک حنمت و نکین دلبر
نکین دلم تو اذل نکین دلبر	رمار رین عیانت تیرین دلبر
گولی که رسته تو سخن در شکرگرت	

ارد در آرد می آرد در جفت بدل آکسو	ساد می و عشق در دوح و طرب در مرود
ارد دل 'ان حال من اس گفتگو نمود	ارغمی که خاطر باخته کرده بود
عیسی من جدا هستم و در گرفت	
هر لب هر سخن که در حلقه می رود حجت	هر لاله رخ که بر بهر رخ حلقه می خورد حجت
هر کل سخن باغ که در حلقه می رود حجت	هر سر دق که بر سر دحور حلقه می خورد حجت
چون بود آردی بی کار در گرفت	
حالم هر یک عشق به سیرک است ماست	برین عشق جان بوار دل بر میگماست
در عشق مستی سید لولاک به عاک	رس قهقهه هفت گسده طالع رسد است
کوته نظر پس که سخن محقر گرفت	
در حجت و جوی او همه در دست آفتاب	و اندر طاق او همه در دست ماهتاب
در باطنم گرفتار من فکر به نظر اب	مارم به رنگد بهور از حجت لغاب
هر کس بگوید بر سر خود تنور و تنور گرفت	
مفتی سوز عشق جان به جنتی که یار	در غیر از چشم چه به دوستی که یار
هم صبح لیت از که را و دوستی که یار	حافظ تو این دعا که آن دوستی که یار
تغوی که در شعر ترا و سر گرفت	
دیدم خود هنگام سفر یار کات	گرفت در جان به دامن استات
در یاد تو ابرو را است مطات	ای ساه قدسی که گشته بد فات
دی مرغ بستی که دهر داه و آت	

هر درم است یک طرز و که سور	در سینه من هست این مثل شر و بر
ما شد دلم بر دم و هر خطه تر سور	حوا هم شد ارویده درین فکر حکر سور
که عوت که شد سرل مادی که حرات	
نو که عزات سیده ام ایل بحر است	بارق نمک این طحی گشت ابر تو است
مقراس باطل درق جان تر است	در ولایت می برسی تسم که ما است
اندیشه آمر رست و روان توانست	
حامل تو عین مال در دم تسیدی	آهی که کشید این دم سر دم تسیدی
گفتم عمل من بوم در دم تسیدی	هر مال و در یاد که کردم تسیدی
سید است نگار که مسدست حیات	
ارحمت تو حور و حجاب مافست	هر گر ربات به گهی حرف و فافست
آن مهر که بود دولت آن مهر کجاست	تیری که بدی سر دلم از عمره خطاست
تا مار چه اندیشه کدرای صوات	
افعال تو دل گام طلب دره قدسی	تار درودت مدد حاوۀ قدسی
ای جان تو خود مطهر و پورسته قدسی	ای قصر دل افروز که سر لکه قدسی
یا س که آفت ایام حرات	
ارد سب تو گزشت اندام نگارین	دستی رسم از طبع و ماحوۀ پیروین
کو بوم چو به سیم رطرب جتیم تو رگی	راه دل عشاق رد آن جتیم حارین
سید است لیس شیوه که مست سرات	

در راه طلب هست مایه بخت ار کز آب یقی تواریس را دایه بخت دار	کز کوشه گمیری تو دین را دایه بخت دار زایه بخت یار فتنه درین دایه بخت دار
تا حول میاهاں صرید سیر است	
چون صبح از رنگ محبت تنویر در سینه دهم که شدی سحر نوی ایل	تا حال تو در حسن و بهادر گی ایل تا در ره سیری بچه آئین روسی ایل
ما رمی اعطاء صوفی تا ایام تناسات	
لی یایم مهیت درین جان دل آرام لی ندیل ما و صبح ماین دیده سر مقام	کامم بر آوردت لب خود کام ای دل چه نگاری و ما و ما و بیجا
رین عشق حلقه یار و دوستت دوست	
ای جان من خسته و عهدیده حیرت مفتی اوست که تسیری استیتر	کز آب کرم ابر و غایت نه ریزد حافظه علامی است که از حواحه گیرد
لطیفی کس دمار آ که حرام رعایت	
دصم سر ارا دات است حال مکان سرور الفت است	در خیال حال صورت است دل سر پرده محبت است
دیدنه آسید از طلعت است	
سگراروی تو ما ورم بدو کون به حایت نمی پریم بدو کون	مستی است یا ورم بدو کون سکه سر دریا ورم بدو کون
گردم ریز بار است است	

تو و تشیخ و ما و این تار	تو و تقوی و ما و می در کار
تو و در دین و ما و روی خاک	تو و طوبی و ما و استیاری
فکر هر کس بعد ز بهت اوست	
من چه مارم بدون لطف شما	من چه ام متوانم عصم را
من کجا و درت لمس کجا	مسکه ما شتم ز آن دم که صفا
برده دار حرم حرمت اوست	
مست حرم رما ده لوتی تن	د سحر هم می ترسم من لب
رد و قلائس مستر هم یار	اگرش آلوده همه چی بخت
همه عالم گواهی عصمت اوست	
ای که مهرت کمال برجت است	او سال حال برجت است
عشقی تو در دو کون سخت است	دو بخوبی گشت زوت است
مر کسی سحر و روت اوست	
دل را در هزار تو شد نریاک	اگر زورم مگر در دیم بیاک
من فدایتو هم دلمت خدا	من ج دل گرد اهدیم جیه
عرصه در سال سلالت اوست	
شد سایش بار گوهر حشم	سیحالت جیه کار جوهر حشم
انتظارش جوهر حشم	نیحالت سواد سطر حشم
را که اس که شد خاص جلوت اوست	

عاشقان اسرای رخ کویت	هست دو می یار عین
لیکم بیت میش برین مطلب	ملکت ماستقی و کج طرح
هر چه دارم من دولت اوست	
ی شهیدش رحل من آرا	ملکه گردید جوق کس آرا
تد صا سدل من آرا	هر گل لونه متد حمیر آرا
اندر رنگ بوی صحت اوست	
مفتیا گرین تو حافظ	وال ولی ما یقین تو حافظ
سکه مجیر تو حافظ	فقر طاهر من تو حافظ
سینه گنجینه صحت اوست	
هر صدق بخت قسمت در نیاست	دو جان بر گیس قدر در دنیا است
حای سرخس برین تو کت در دنیا است	رو صد جلدر برین جلوت در دنیا است
بای محنتی حدت در دنیا است	
حسن طاع که علامات عجایب دارد	هم قناعت که کرامات عجایب دارد
در سلوت که صاعات عجایب دارد	کج عزلت که طلسمات عجایب دارد
فتح آل در نظر بهت در دنیا است	
مرحانکه جبین نکته سنجیده گوشت	که هر صدق چه مارسته اعلاص سبقت
دلخواه ابد این بیت سرافراست	قصر در دین که روضه اسعد بانی است
سطری ارجین بر بهت در دنیا است	

آنکه مجلس نمود در کت آن شاهستان	آنکه ملید هدایت نصیائش گمراه
آنکه دل میتود در حلقه آن بچون ماه	آنکه در میتود در پر تو آن قلم سیاه
کمیا بخت که در صحت درویناست	
دانه دارد همه کس حساب او ختم امید	دانه جوید همه رو عرت و نصیب جاوید
دانه برور در دست قمر هم ناید	دانه بختیش همدلخ بکبر جو رشید
کریا میت که در ختمت درویناست	
دولتی را که هر وقت بود در یکمال	دولتی را که در دست عمت جاه و حلال
دولتی را که تا اربعین ازل حسن حال	دولتی را که ساتد سم آیت ال
بی کلف استودت درویناست	
سعاد صانع اکرام و سعادت کو	سروان معدل جهان و سطر
هم بهان کعبه امید و و فایده	حسروان قله حاجات و دعا
سست مدگی حضرت درویناست	
آریا تا بریاں میگر ظلم ست ولی	ارمکان تا نمکان بس تر ظلم ست ولی
ارحان با بجهان عسکر ظلم ست ولی	ارکان تا کران بکران ظلم ست ولی
ار ازل تا اند فرصت درویناست	
سخت مسعود که بایران بود حامی طلعت	دل حشود که ریدان اصف حامی طلعت
فتح و بهر که مردان بود حامی طلعت	روی مقصود که شامان بود حامی طلعت
مظهرش آئینه طلب درویناست	

ای مطهر محروم از فیض بهر لب که است	ای جوانمرد محزون امیده بهشت که است
صاحبت تو چون امیده دولت که است	ی تو اگر بصر حق امیده محب که است
سرور در کشف بهشت درو شاست	
اگر بجوایی که تو ماشی بهر د عالم هر دور	دیده حلیتیش از عجز دارد و در دور
مرد اهل صفا سر سار صدق سوز	کج قادر دل که ضرر میرود از ترس و دور
خواه ماشی که هم از غرت درو شاست	
رو سوی بهر حق آر و بین سلطنتش	از بهر سلطنت آید چه گریز سلطنتش
بهت آر این فردوس من سلطنتش	سده آشف عدم که درین سلطنتش
صورت جو اچلی و سیر درو شاست	
مگر از صدق که بهر صاحب دران ملک	حواصیر حاکم و ماد دولت و دیان ملک
مفتیان هم تو کس عمر که بهر جان ملک	حافظ ایجا ماد است که سلطان ملک
همه در مدگی حسرت درو شاست	
مردم بهر درو شاست که دینگر دمام دست	وقت شامم گریا به صبح نیم شام دست
بهت امیدم چه بهر ساعت هم از انعام دست	مرحبا ای یکیتا قان مده بیعام دست
تا کم حال از بهر بهت دلای مام دست	
دل به پشایست در دمام رفیق بهر نفس	سر لخت در دست لکن شوم مانگ حرس
گوی مرد عشق بار می سحر گان حوس	واله بوسید بهت و ام بهر بوس در قفس
طوطی طعم ر عشق شکر دمام دست	

ہم غراب فرشتہ ار دل بردارام من	تاہو را کام جام مر سیاہ کام من
ہر سحر و تظارش متیو ہر شام من	رلفا و دست حاسن د آئینہ ام من
را مہد دار افتادہ ام در دام دوست	
میں سورم چہیت ای یاریاں مختصر حشر	ماعم من کے سحر ناوک دل و دست
و مٹا از من ہر اناٹہ سہم حشر	سرستی رنگیر و بالصح رور حشر
ہر کچل من در ازل کچر حشر حور دار حشر	
در عشق ست صد تہیہ ہر ہر لے	چوں بود در این حشر یہ مہو ست مدیہ
رکہ چہیت استر صبا جام لے	من گویم تہہ ار تر حشر ستوق دل لے
من میجو اہم مودل بعدا میں ارام دست	
میل میں در تعاقب اہم لے لہ قاق	میل میں اہم در تعاقب اہم لے لہ قاق
میل میں در تعاقب اہم لے لہ قاق	میل میں سوئی و لہ قاق مقصد سوئی ان
ترک کام حور در قہم بار آید کام دوست	
نوعہ اہم لے لہ قاق اہم لے لہ قاق	حشر میں اہم لے لہ قاق اہم لے لہ قاق
اہم لے لہ قاق اہم لے لہ قاق	اگر دہم دہم کتہم در دیدہ ہچوں تو تیا
حاکم اہم لے لہ قاق اہم لے لہ قاق	
کی رسید اہم لے لہ قاق اہم لے لہ قاق	کی رسید اہم لے لہ قاق اہم لے لہ قاق
ہست آں مانند کمی اہم لے لہ قاق اہم لے لہ قاق	سینہ دارم ہر ہر لہ قاق اہم لے لہ قاق
ماہ بچاں سرمد ناوک در اہم لے لہ قاق	

در غم در قوت نمی یابم لعالم اهل برادر	مفقیم است همدان او سر روی سیار
تا دوا دهنه اسن سارم بر ویش حله مار	حافظ اندر در او میسور و نادوان سار
را که درانی مدار و در دلی آرام دوست	
ار قافت حرام جو سر و روان گرفت	ریشخ سر و مرغ دلم آتیاں گرفت
بر جره حال مهر ترا در جان گرفت	مصنعت با اتفاق ملاحت جهان گرفت
آری با اتفاق جهان میتوان گرفت	
در سیدم زدلع غمت معلماست جمع	کی آورم بحر تو حدیث دیگر سمیع
و دم گوشت چیم نرم بود در آب دمع	استنای ارحله تیاں جو هست کر سمیع
شکوه جدا که شر دلش بر زبان گرفت	
بیتهم صحت است عشاق کوی دست	ار حله سوخت حرمت شاق سوی دست
میدان که تو گرفت چو گل دید روی دست	سجده است گل که دم زنده را رنگ نوی دست
ار حله رتن صانعس اندر زبان گرفت	
میدان که میتود متوا آخرت بر کمر	مشیکه بے زوال تو مانند دست کمر
اردات کمر ماسی تو آید عصب بر کمر	چون لاله کج نهاده کلاه طرب بر کمر
شد دلع دل که مازده چون از توان گرفت	
ای حال من فراق تو جان دهم سوخت	ار آتش بر حبیب همدم سوخت
در عشق از عتاب تو مردور هم سوخت	آرد در عشق ساعی می حرم سوخت
کاشن ز عکس عارض ساقی در آن گرفت	

ارار در کار سکار می شدم	من دورتر گردستم اودارم سدم
خود مختب من اوسر هر کار می شدم	اسوده رکار چو رکار می شدم
دوران چو لعلی قشمر دریاں گرفت	
ای جان اگر دیش نهادن ساز دهم	مگر گریس و ساسوی ملک لغاه دیم
هم صاف مال جو صوفی صاحب دیم	ایدل پیاکارا یساده عدا دیم
ریں متسما که داس آخریاں گرفت	
سروج جان اسل طراقی دوسته اند	مرصحه دلم ر حقایق دوسته اند
سطح سینه ام رد قایق دوسته اند	بر مرگ گل ر خون ستقایق دوسته اند
کاکس که بخت تند می چون اروان گرفت	
می ده حیر حال من عم عشقت مل جید	می ده که سدر که ار عشق تو ما یدید
می ده که در غم تو دم من ملک رسید	می ده که هر که آخر کار جهان مدید
ار غم سک بر آمد و ظل گراں گرفت	-
رویل تو همواره خوش عالم اوقاد	راں صد و مال هجر تو مر عالم اوقاد
ار دست این قیسمد سالم اوقاد	در صفت مگر گفته خود در عالم اوقاد
ساروف دو حام می رود و ارم گراں گرفت	
حاماں جگوده در دل بو کیه من ست	خون عشق بر حال تو دیر پیوست
این گوهر بر تنک گنجینه من ست	ریں نقش هفت که در سینه من ست
خود تیرتعالی است که بر آسمان گرفت	

می ده که اندر نیت صلاح صبرها	می ده من تو نس فلاح صبرها
می ده مایه مهت ملاح صبرها	می ده کام زر که صلاح صبرها
حول مایه به تبع رافتاں جهان گرفت	
حل مسخ دین اراق وصل میدد	جامم خود امید سویتس بهی و د
مفتی کلام تو چو ب راب می دود	حافظ حوآب لطف رطلم تومی چکد
عیری چکد مکتبه تواند دران گرفت	
کس نیت که رجاده او دیده کشایت	کس نیت که آفاده و صلت صفت
کس نیت که دل داده آن ترک خلالت	کس نیت که افتاده آن رلع و تان
در مگر ری نیت که دایمی رطلم نیت	
ای عشق تو از تاب و تم رو گو بهی است	ای تنه که ای در حق حتمت شایستی
ای روی تو ای یار مر روی شایستی	رو شوگر آئینه صانع الهی صت
حقا که صحت ست دیدن وی ای نیت	
و خط کدم مسع عشق تو بهس ابو	مفتی تو دم معنی ترک ابر میرا کو
خاند ردم طعه رسودای دو گیسو	را پد و دهم توند رو تو سری رو
بهیچین نه خدا شرم و زرد تو بهی نیت	
مینو بهر سگ سب سر نیت که ای نیت	در حتمت مر بهت رجشای تو صد حتمت
ای شوح من سگ سب بر حتمت	رگس طلد تیو به حتمت تو بهی حتمت
مسکین حشرق از سرد و دیده حیا نیت	

حاجان نظر لطف من میت شمارا	یکبار بخود مار بخوانم تو حصارا
حوس باش من یار و دلارام دلارا	ار هر حدار لغت یارای که مارا
تبت میت که صد عریده ناماد صباست	
مار آبی که گریه در دست مرا سو	مار آبی که مانند شب هجران تو هر دور
مار آبی که مانند یار ماطالع میور	مار آبی که می رود تیوای سمع دل افروز
در سرم حریباں از تو رور و صباست	
دی کرد مرا یار این عشق سراقا	دی گفت تو هر و صالم تو طلکار
دی داد من دست بعد قتل صد قرا	دی میشد و گفتم صما عسب سحا آرا
گفتا علف ایچو احد درین عهد وفاست	
دارد ترف کس که عشق تو دلیست	نی شده من حکم در من حلیل ست
این دلت من درده عشق تو دلیست	تیار حریبان هست که حمیل ست
حاجان مگر این قاعده در شهر شمانست	
چون حتم تو گیر در در هر گریباں	چون حتم تو گرفت سر در هر حسیباں
چون حتم تو در دست قرار از دل ایباں	چون حتم تو دل می بردار کونستیا
دسال تو دودن مگر احاطه با میت	
سحق در این مصفا که من اهل شعورم	زلفش در هر سعله و گفتن محصورم
رفش بی این بکبر که من عین ظهورم	گفتن بر حورشید که من چشمه نورم
داسد سررگای که سراد در سهاست	

طعم چیز دلاف مایں جلد دکان در	ان لکھی سام لکھ داد حلاوت
ار حرق لکھت است اور دھیں سحاش	گریر معال بر شدن شد چه قهاوت
در هیچ سری بیت که سری رحمت	
برجی بودیم سراور ماست	میں ارجی سب کرد مرا کار ماست
راں می ستوم اور ہمہ گفار ماست	عاشن چکسہ گر کند مار ماست
ماہج دلاور سیر تیر قصایت	
ہرستہ اور ہر تیش تو ساعد	در در سہ مصفی شدہ ارتق تو حامد
در کلمہ ہر عاشق و در حجرہ سام	در صومہ راہ و در خلوت عام
حر کوشتہ اور تو محراب دماست	
اللہ محید او کھی اللہ محید ا	اللہ حمید او کھی اللہ حمید ا
اللہ حید او کھی اللہ حید ا	اللہ شہید او کھی اللہ شہید ا
کس گرہ کم رور رش بول ہند	
منفقی شدہ واقف در دہل حاط	ار بر تو افرو دہوں دل حاط
سو تو دود تر ہیوں دل حاط	ای جیگ اور در دہوں دل حاط
فکرت گر اعرت و آن حدایت	
حاکم کہ بحر تو دل صری بیت کیت	در غم عشق تو در جان حدی بیت کیت
در دہشت درت پیری بیت کیت	روشن اور تو در بیت لکھی بیت کیت
مست خاک درت بر صری بیت کیت	

درود دہی کی تم ایسا نہ لیسدی کہ مہر	درود دہی کی تم ایسا نہ لیسدی کہ مہر
نظر حتم میں ارچہ فگندی کہ مہر	نظر حتم میں ارچہ فگندی کہ مہر
سیاں دل و حاتم گری مست کہ نہت	سیاں دل و حاتم گری مست کہ نہت
ار سر متوق بکاہم نسوی سطرقت	ار سر متوق بکاہم نسوی سطرقت
آب حیتیم کہ رویت حاکی دریت	آب حیتیم کہ رویت حاکی دریت
بیر صد مت او خاک ہدی تیکد میت	بیر صد مت او خاک ہدی تیکد میت
بیت تیر گیت سہس تند سیرم	بیت تیر گیت سہس تند سیرم
میں دل تہہ ارد مت تو جو میں حکرم	میں دل تہہ ارد مت تو جو میں حکرم
ار ہم عشق تو یوں خلجی نیت کہ نت	ار ہم عشق تو یوں خلجی نیت کہ نت
صیح لی رو تو در حتم میں آد ستامی	صیح لی رو تو در حتم میں آد ستامی
ار سر کہ میور ملق متوام گا سے	ار سر کہ میور ملق متوام گا سے
درہ اندر دل بیدل سفری نیت کہ نت	درہ اندر دل بیدل سفری نیت کہ نت
صدیچو میں والدہ آتھہ تو مہر در دار	صدیچو میں والدہ آتھہ تو مہر در دار
تو مادی معلہ رستہ چہ در پر دار	تو مادی معلہ رستہ چہ در پر دار
کر کتاب ار حرکات خلجی نیت کہ نت	کر کتاب ار حرکات خلجی نیت کہ نت
بہر ار حرمت ماحر اسد دلے	بہر ار حرمت ماحر اسد دلے
ماظرہ دیتہ صاحب نظر ہد دلے	ماظرہ دیتہ صاحب نظر ہد دلے
سر سو دایتہ در اسح سری نیت کہ نت	سر سو دایتہ در اسح سری نیت کہ نت

یارم ارمادگر در در آمد چه عجب	عمر من گر عمر فتن سر آمد چه عجب
ایم چشم من از در در آمد چه عجب	اشک عمار من از سر آمد چه عجب
چهل ار کرده خود برده در می میت که میت	
گر زینب از سر کویت بخا ما رود	عاشق خسته قدم حاس صحر ا رود
دم بر سر گس برست تو صبا رود	تا دم از شام بید لب تو هر جا رود
با صدا گفت و شنودم سحر می میت که میت	
آرم از کویت دل از نصیبت گریه	را که چو من سر طو برست عسرت گریه
تو قیامت بختیتم رحمت گریه	تا دامن ستی در سمت گریه
سل چو از لطمه بگریه میت که میت	
در واق تو من این صبر بجم وریه	از در تنگ من ای وقت کمجم وریه
حسته در دل بروج رنگ ترجم وریه	من از طلوع سوزیده رنگم وریه
هره مدار سر کویت دگر می میت که میت	
رد پای حایل دلم بختش عشق جگر	کرد عارت من این صبر سر و طاقت جگر
لیک هستم بحسب تنه لب تنه و روغن	از خیال لب شیرین تو ای چشمه کوشن
عرق اندر عرق اکون شکری میت که میت	
از دامن تو مرا حصص گمان هست که هست	در زیارت دامن هیچ میان میت که هست
در تنم ارم تو علم جان است که هست	از وجود این قدم نام و نشان میت که هست
در از صفا دل آسما از می میت که میت	

حال من گریه شب وصل تو صدقه شود	فقد لعل در آتو که تاه شود
کوه ارصد به عشقت ر خطرگاه شود	تیر در بادیه ستیق تو ر و ماه شود
آه رس راه که در خطر هست که میت	
امرس حسنه کسی نیست من الفت سا	یار با تار مرا هست ما و عجب دیار
گر چه هر دم رسد یار گو شتم آوار	مصلحت هست که از برده بر آوار
دره در مجلس مدال حسری هست که میت	
گر چه در سر عشق مت می دور آرام	کام کام یس راه مسا دکم کام
هست من دور یس بادیه کو حسام آرام	مارکان اسیر عشق حرام هست حرام
که هر گام درین ره خطر هست که میت	
چون مراد سر سود اتوس به کوه	خودریان میث درین فکر سر سود
منقش با این بیت طرب ابرودست	خوایس نکته که حافظ در دست
در سر انامی وجودت بهی هست که میت	
خویش منقش خوش مقام شکر ارجوت	در بهی منقش سلیمان ار رسالت ارجوت
هم نای سعادت طالع سید ارجوت	بلبله رنگ گل خوش که در مقام ارجوت
و دران رنگ و راحوش الهامی ارجوت	
گفتن سببم عشرت تیون شاد میت	گفتن در وقت تیری گریه و اوج میت
گفتن ابرو ماران سوریم میاد میت	گفتن در عین دل این ناله و اوج میت
گفت مار آئینه معشوق در این کار دیت	

حاج مولیٰ شیخ مدین هست و شیر کلا	را بدل کنی که بیم چون سیم ایل دار
دارا وری سلم از من هر دم سیاه	یا اگر مشت با نیت حاجی حتراب
پادشاه کامران بود ارگدایان عار و خست	
شد سواد و میره من ز آب خشم من بپس	لکه بر بیکر سایست هم عیر و دم حیا
خایر جام بر اسعاش باله میچو من	یا اگر گشت با نیت حاجی خیر انز
پادشاه کامران بود ارگدایان عار و خست	
چون مرا از آب حیا رتن مادم آرست	آب خشم من استوق حاکم کویش آنجوت
دل و استعاش در چون جگر و خست	در میگید و پیار و مارا با حصرت
حورم آن کز مار میال تحت بر جود آرست	
ایدل در راه عشقت با من و کلامی کن	چو که با وی کام داری کار جو کوی کن
پخته شود آتش عشقت من جامی کن	گر برید راه عشقی فکده نامی کن
شیخ صعلان حرقه پس حار و حار و است	
خیر تار قدر تر حار و ایل قرین کنیم	خیر تار صفتش هم و کاحیران کنیم
خیر تار جنتش چنان جان باران کنیم	خیر تار کاند آقا من حان افتان کنیم
کین همه عشق غم در گردن بود گار و است	
هر کجایی به است ای حایر مست غیر	ارکان دانش در حال و ملح و بر و طهر
کعبه گریست حایش لیکه او برتیر	وقت آن خیرین قلعه رحمت کرد را طو اسیر
در تشیح ملک و حلقه مار و است	

عاری کوهی کوهی استقام نیستی	عاری کوهی کوهی استقام نیستی
عاری گشت ار جان تها و کام نیستی	عاری کوهی کوهی استقام نیستی
هست تدجول او حصار عالم امیر ارادت	
ساد ما و آنکه که هست را میا و او هست	درست وقت لوقت حواسش کرد
مفتی نادوش با کلک و فالین می	چشم حافظه بر بام قصران خوری
شیده حیات تخری تحتها الا بهار دشت	
چشم لطمه بر لبش دگر کرد	دل از محنت سر کار دگر نکرد
حال جزویش بحال دیگر سر نکرد	رو بر رخت بهادم و برین گر نکرد
صد چشم لطف استم او یک نظر کرد	
لی دست ما داده صدای سماع در	در عواقب را بحیا تم که بر شمر
کسر درین حال پس روت حواس جز	سیل بر شک مار و لیس کین بر سر
در سنگ حاره قطره باران او نکرد	
رود مسکیر در که لیس لسان من	یاد و نامش بهد دهد در دلمان من
چشم حرم داد ریزار هسان من	باهی و مرغ دوش بخت از عفان من
آل توح ویده می که بر سر خوابت کرد	
چون ترک مست چشم ترا دید چشم من	ار ما و ک نگاه تو بر سید چشم من
عشق حرم مهر جو در برید چشم من	اکس که دید روی تو بر سید چشم من
کار که کرد ویده مانی نصر نکرد	

ارب لوآن سسر دلر کجا بهار	مارب توآن کجا سسر کجا بهار
یارب لوآن سوار سوار کجا بهار	مارب لوآن حواں دلاور کجا بهار
کر شیر آه گوشه تشیاں صدر کرد	
دارم دل مدین او صند ار طمع	ای چشم من جو بحر روشت آب صبح
ماسد صبح گرد سید میان جمع	سحواستم که میرش اندر قدم جو جمع
او خور گزر کا چو سیم سحر کرد	
حاماں شور در بحر مرصده کاست	ارانس وراق سقر یک مکاشیت
ارصا حان نهرا اس روایت	حاماں که ام سنگد لی بے کهایت
کر میش زخم تیج تو حار اسپر کرد	
در عشق یار حر لفر اقم شد حبیب	در عشق روی او ست من هالت عجب
میگوشت تنو قور من صده عجب	در حیریم که هر جیت بد هم رقیب
حر مبره بهیچکس کر قرین ماگر کرد	
تو چی مگر که کل وجودم فرسوح	تو چی مگر که حواں لفر اقم عکس
تو چی مگر که سده من پس تنو ربحوت	تو چی مگر که مرع دلم مال و پر ربحوت
سودا کام عاشقی در سر در کرد	
ر لعل طریق صلح من مو موگر تفت	چشم من امدیده ترکو مگوگر تفت
هجرین مرا حار و شر سوسه گر تفت	ماختن من طریق عروت و دروگر تفت
یا او شاه راه طریقت گره نمکرد	

در سوختن دل جو کاش بر آتش	در عشق بایر مفتی بسیار بهشت است
حادثه حدیث عشق تو از بسکه گدس	هر دم لقول حادثه شیر بهر خوش است
تشنه کس که در سر رعیت روبرو کرد	
آیا که حال شمار داده بگر آکند	آیا که با دحق بدل مرصه آکند
آیا که از عاکف مدعا آکند	آیا که حال را سطر کیمیا آکند
آیا بود که گوشت چربی ما آکند	
خواهم به اتحاد حسیان مدعی	میم به روی شست رقیبان مدعی
گر یرم از کلام ادیبان مدعی	در دم بهفته به رطیبان مدعی
ناشد که از خرام بنیم دو آکند	
آرا حواسان تو کی میض ساخت	بیر از عبادت تو کجا فصل ساخت
حرارت به همت نه بر لبان ساخت	چون حس حاققت به بر دهنی ساخت
آل به کار خود لغات به آکند	
ماتق را به دل خود سر میکت	مستوقه اتن چگونه سر در میکت
رسم که این خود من بر او میکت	معتوق چون که پرده در بر میکت
مرکز حکایتی مقصود چه آکند	
گر حال من به لطف تو مال به میکت	از هر وصل ایسکال به عجب مدکت
گر در بهشتان تو مال به عجب مدکت	که سگ من به دیت مال به عجب مدکت
هما حد لال حکایت و لگتن او آکند	

سجده

دردست دلریاست چو بحال کای عشق	بر آن جابنه صنوی عاشق حریف عشق
آحرعاقبتقا است بفرمان کتید عشق	لی معرفت ماسق که درس مرعیتق
اہل نظر معالہ ماتہا کند	
اسل راہ عشق بحر اں ستوصفہ	تاوقت وصل ماتورسد بایہ سہ و
از صحت حد اطلماں فصیل یاف نور	انگر یکوی صومعہ تا در مرہ حضور
اوقات راز ہر توصیف خاکند	
ای یارہ نمودار توئی نور حسیم جان	میں عاشق جمال تو ام ہیراں ہر اں
از متوقی دل معرص رسام شواراں	یہاں حسداں بخودم حواں کہ معالہ
حیری ہماں رلی رصای حد اکند	
ہر کس شوق جان تنہا تہ میدود	ہر کس یی متخترت افسوں ہی ہد
ہر کس سار ہجر تو ہر وقت می طہید	حالی دروں پردہ سی مستہ می آؤد
تا آراں کہ بمدہ رافتہ چہا کند	
ساقی سیار بلدہ مدہ ساجہ تراب	ہر گرہ کس درگ کس بگیان مستان
اہیںکہ اہل صفا کردم اتحاسا	می دہ کہ مدگاہ را عیلہ در حجاب
ہتر طاعتی کہ مروی ریا کند	
گردوں دون پرست مدواں ہر چشم	ہر اہل فصل اریئی دوتاں بردالم
ہر صا حسا تر ہر فلک بہت دستم	پیراہی کہ آید اردلوی یوسم
ترسم برادران عیورتن قہا کند	

ترسم کہ دل سو تو مصطرے ستود	حال در غم وراق تو اترے ستود
معتی اریں بقولہ گراں سرے ستود	حافظہ دام وصل سرے ستود
انا بان کم القاب کمال کہ کسند	
ماکہ جو مار سرج خوش نظر استاد	صدر کو خورشید اراں در صرا
در بایرہ دہر بحام حیر استاد	یہ راہ سرم عشق جوانی سرم استاد
اس را کہ در سرم ہستم بدر استاد	
ای حال رحالت تو مدخل طرود ماگیر	گر جو کہد بایر تو خود طرور صاگیر
ار طرود راق چو بند مشک صاگیر	ار راہ نظر مع دلم گستہ ہو اگیر
ای دیدہ نظر کن کہ بام کہ در استاد	
مار بسیدہ مرا صاحت تکبیر و سیہ جتیم	مشق نہ کسی عارض کنیں و سیہ جتیم
سرم جدود عمر نالیں و سیہ جتیم	درد کہ اراں آہوی سکین و سیہ جتیم
چوں بادہ سی جوں دلم در حکم استاد	
افلاک کہ در رفت تو قمر فروید	افلاک و مہا طریح سطح کستود
خود را چو حال رسرا و نادستود	مار سرج او سرج بہر کس کہ نمود
عاجز شد و اس قرعہ سامم سر استاد	
ہر خندہ چہا را نو ما حساب مانو	جتیم صفا مانہ مگر سوی و فالود
دام کہ مگر متوقی درت عقدہ کتناو	ار رگر رجا کہ سر کوی مانود
ہر ماو کہ در دست نیم سحر استاد	

راحت بی من صورت رخبر برآورد	حاجا از حدش مالش شکی برآورد
چشم تو یک گونه صدمه تر برآورد	مژگان تو نایب جفا بگیر برآورد
س کشته دل رده که سرکند گرافتاد	
جوید مقام تو بحال اهل مقامات	داند کریت تنب اهل کرامات
داروی لعل تو عجب مار حکامات	این ماده که پرورد که خار حکامات
اروی شستنی چسب چهره افتاد	
در عشق تو دیدیم بحال ارچه صدقات	اسد وصال تو ولی دشت خوش افتاد
مایم عریاں گدایاں حرامات	س تحریر کردم درس دیرمکافات
مادد کساں هر که در افتاد رافتاد	
گیر اصل به یکوست کاستن بچارد	اطیع هر کس که شقاوت همه سرورد
ارحوی مدق آدم هتیار لرزد	گر حیا بد رسک سیه لعل مگرزد
با طردت اصل چه کند به گرافتاد	
هر برج حوای است زار و جلال سو	بریں سود من درخت جاوید بهر سو
معنی ست مایست معنی اول سو	حافظ که بهر زلف تالی گشتش سو
س طرود حریف س کش اکنو سرفتاد	
دوست اندر سراسر ز ما هوئی تو بود	دوست در محفل با حتم و فاسد میو بود
دوس بر حیره ما عاره ر حوشه تو تو	دوس و طلقه ما قصه گیسوی تو بود
مال تنب سخن از سلسله سرفتاد	

اشک رحیم من از بحر توحید می گشت	هم که از صد نه دوی تو افروں میگشت
حلق از حس جو بیلائی تو محمول میگشت	دل که از ماوکی تر گاه تو در جوں میگشت
یار گیمام حواری نام تو مای آورد	نرد ما کام حواری کام تو کاسے آورد
از سر کشت سیمار و سلائے آورد	هم سعادند که صبار تو بیا مے آورد
وریه دیکس رسیدیم که از کویتو لود	
مالود گیت من با تو از هیچ بد است	دل ماسد و فایتو نظر مسیح بد است
ایم و شادی او دار حطر مسیح بد است	عالم از سوز و شتر عشق حشر مسیح بد است
فتنه انگیز جهان حشیم حیرا بهویتو لود	
من آراو کجا قسید بد است لودم	من حوس شاد بد در فکر بد است لودم
من آواره بد در کوئی ملامت لودم	من سرگشته هم از اهل سلامت لودم
دام را هم شکر طره بهند ویتو لود	
کس که رسد تا نکشاید دل من	سگزار میں و ما تا نکشاید دل من
روی خود را سمان تا نکشاید دل من	نکشا سمد قمان تا نکشاید دل من
چرک شادی که مراود در پیلوی تو لود	
بته حال دل را رنگتم با کس	لکته عالم اسرار گفتم با کس
ستیه رنگس بمایه گفتم با کس	قصه دیدۀ سیدار گفتم با کس
بیش جواب من از عمره حاد تو لود	

مفتی شہزاد محمد ارجعلی	گوکہ ایس ہر سہ دراد درار سر کبیر
ہم کد مقطع ہمار سر متوق ار	لوفایتو کہ رثرت حافظہ مگر
۱	کہ جہاں ہی تند و درآ روی ویتو بود
۲	حقا کہ درو مجتہد تاسان ہمار
۳	دل لے چال دلہر چال دریاں ہمار
۴	ہر کس کہ ایس ہمار وحقا کہ آں ہمار
۵	دریچ جاسکانی ران خوش مکان بدیم
۶	ماہی کجاستانی ران دلستان بدیم
۷	یاس ہر ہمارم یا دستان ہمار
۸	جام سود و حرق ہر دم الم شہرست
۹	لکد حصہ مفتق ہر قدیم کہیں ست
۱۰	ہر شہرست ہر ہرست
۱۱	صد دکانیں معاشیج و بیان ہمار
۱۲	سر لکس سیاہت متوان دستاں
۱۳	آئیں خوش بلاحت متوان دستاں
۱۴	اسی ساریاں ہر وقت کہیں ہر کہیں ہمار
۱۵	اتار کامرانی سد عین جا بوداے
۱۶	شد عین شادمانی ار یا ہر ہمارے
۱۷	دوق حنان ہمار دے دوستہ زندگ
۱۸	سد پستہ رنگالی دوق جہاں ہمار

سگر کمال و حدت اندر حال کس	کر عین قدرت آید عرو حلال ندر
در عیش کوشش هر دم کا حرجوری حشر	اچنگ حمیده قامت میجو ابدت بعثت
استو که مدبر این بهیجیت ریاں ندارد	۱
افتاد مسکرا را رجاں هر چه افتاد	در مدغم مضیاد آن حال که بود آرد
آخرت بحسرت آنکس که مال بهمار	احوال گنج فارول کا یام داد ران
با حواحه مار گویند تا در بهال ندارد	
ماندهاں نمودن عشق کس سد حگرو	آهی کشت تو یحیاں در تند حد گدال
ار آنش تهراتش شمع حرد را در دور	ایدل طریق رسدی رخصت بیامور
است در حق او کس این گمان ندارد	
اندر غم ذراقت حالتش حرد و نا	هم سینه است هر دم ماسد دیگر شال
در گوتش من هر مود آن میر می درد	گر خود قیامت است احوال و شوال
کال شوح سر بریده مد رمان ندارد	
کس چهره ندارد نامده همچو خط	هم روی خود ندارد در حتمده همچو خط
معنی بریرک و حوسل حده همچو خط	کس در جهان ندارد یک مده همچو خط
را که حوتو شاهی کس در جهان ندارد	
راهبان بهر شنب از حار شرمی کنند	خاندان باد و طاعت شور کونتر
صوفیاں کیں حرد سالوس در سیکند	واعطال کیں حلوه مرجوات سر سیکند
حول بحلوت می بود آن کار دیگر می کنند	

مست

ظاہر اموی صفت باطن مثال سامری	صوت ایشان ملک معنی طریق آدری
سگری احوال تنال چون دمایان آدک	گو نما ما ویرسدار بدر در داویر
کس بہ طلق و عل در کار داویری کند	
اندل اسرار حقیقت را تو از ہزار پرس	شودہ حال با حق ارعاشق جاما پرس
فقد ہدم ہدم ہدم از دم ساز پرس	سکلی دارم رد ہستمند مجلس مار پرس
نوبہ و مایان چرا خود نہ کمتر می کند	
کز تراد دل حال با یار باشد آر رد	حرہ سر کوہن مرد ہم کو چہ دلہر کو
حالی میگوییم حرایم ہمیت دیگر گنگو	مدہ پیر حرایم کہ درویشان او
کج راز را فی بیاری خاک بر سر می کشد	
کار را بر خود تو آسان کن کہ با آسان	در دمانا بدروت صورت دریاں شود
مکر راستی خود را رونق ایماں شود	حاجہ حالی کن دلانا مرل جاماں شود
کس ہوس ما کال دل ہوہ چاہی گیر مسکند	
سو ختم از عقل ہاں کہ عطرتاں کم دیاں	سو ختم از ہم اس دو ہمتاں نے اساک
سو ختم از مکہ اس بی دولتاں ما ساں	سو ختم از دس صرافاں گوہر ہاں ساں
ماوہ حرجہ ہر انا در ہر امر می کند	
ای گناہ فرحت از سر تصریح گو	لکہ عشق از اداں باہر پر تو صبح گو
ہم سخن از لعل جاموشن بے تصریح گو	زرد مینا بہ عشق اسامی ملک شبح گو
کاہر آسجا طعشت آدم محمد می کند	

یارهای جور سلطان ابرار اسرار	یارهای نامحرمان را در ترار نشان
یارهای سرودگار را بر سر اکر نشان	یارهای دود نشان را بر سر خود نشان
کای همه محراب غلام استیاضتری کند	
مادوروی درید و ماع عشرت شکفت	گشت پیدا از سیم لطف حق سیرت
منقش اندر شسته جان را بهیسی بخت	وقت صبح از عرس می آمد جزوین و عقل
قدسیاں گویی که شعر حافظ را بر می کند	
در سرم بکشت ریل تو خوشودا میکرد	سر سودارده ما مادحسا ما میکرد
مار باحان سبب وصل تو پیدا میکرد	سالماد دل طلب جام جم را میکرد
آچیز دود است ریگار ما میکرد	
کرده را ما کی مرگات نگار احوال بود	هم ما و متوق حال تو رخداد اول بود
لیکیم گشت هویدا که مگر محمول بود	که هری که صدف کون و مکان سر بود
طلب از گم شده گان لب در ما میکرد	
حال اسوده بخوید دل سرد آگسا	مل بخوابند عکس جگر در مرد و آگسا
حمله بر صورت خود آمده هر درد آگسا	آسمه متعده عقل که مسیگرد آگسا
سامری بین عصای بی سبیا میکرد	
در سرم هست ترور را بل اچله خردین	در دم هست اران و سارک صد وین
چو که ارشته اسرار بر منم ارهوس	شکل خلق بر بیر معان بر دم و دین
کو تا نید لطر حل معنا میس کرد	

دیدن تن را می تو جید سر اسرست	دیدن تن را می هر سی قدم کیم است
دیدن تن را قف و هم را اسرست	دیدن تن را هر دم و حلق و داده
دیدن آینه صده گویا میگرد	
گفتم این راه را می تو کی داد حکیم	گفتم این طریقی روان می تو کی داد حکیم
گفتم این ساعدها می تو کی داد حکیم	گفتم این نام جهان می تو کی داد حکیم
گفت آرد که این کس پیدا میگرد	
گفتم در علم عشق دلم اندر رسد	گفتم در علم سرید و صحت از چید
رسم این راه پانی بهار و فاقه سود	گفت آن یار که در گشت سر در اندر
در تنش آن بود که اسرار به میگرد	
عاشقی ما به اراد گشت اما دود	اسرار حاست معشوق جدا اما دود
حفظ اسرار صفا با صفا اما دود	بیداری در همه احوال جدا اما دود
از پیدایش در در حشا اما میگرد	
آنگاه که اسرار عالم را گشت	در حقیقت در یکون حقیقت است
این دلم و دار در مر محالی بدست	آنگاه که در عشق و در صفت بهیست
درین خاطر این نکته میگرد	
تا به رسم اگر اراده در مایه	مار کسار سحالی مار در مایه
نوا بود و چو در مایه در مایه	قیص در حقیقت اسرار در مایه
دیگر آن هم کس پیدا میگرد	

کسب معنی کسب نانی بی حسیست	کسب جس محدوت بجهان بی حسیست
گفتن آب این چشم روان بی حسیست	گفتن دلف و خجیران بی حسیست
گفت جانم گلزار سبیلها بیکرد	
گردانی یاد عاقل مستراح دیده و باری	حال اندک بجز اهرام دال انگاری
تنم بسیر بسو و حوسن و دراز	آئینیک بروئی گم نام و کار
سرمای مدکاری و سوسن کدم بگو کاسی	
آینه جوانی محدوده بی فایده اندوه	از دل برارم نام طلی ام یاد پیوسته
دوب پیر در گدازی کزین آن محرم	اول ساک بیک دلی آرد و ملی بجام
دایک بیک پیمان می نامی دم باری	
چون مرا سوزد روح در دال اندوه	چال من هر شمره جانم سوخته
هم چشم جانم سو رسد از دل اندوه	دل که جانم سوخته رکام نام بکشور
بوسید بوالو رو و اسد کرد از باری	
سر بر دین مسیح ده ام لکن ترا می گویم	خودت بس سو د و ام یکدم نمی آید نام
راه دوا نموده ام گنایاست سوخته نام	کسم گره بکشوده نام طلی سده نام سوخته نام
گنایاست شش ده نام تو طاری	
دارم دال این که ز تو باریم رود	او کم کس گنایاست ده دمو
راه سدا سر جوگر جو دسد در جاز	سید رسد و احسن سید
از سده رمی گوناگون ساری	

سرخد شاتم محال ایستم تنم لعلی	ردل سدم اعزہ رماں ہم سہرماہ فدا
خون مجورم دور و کسان لعلی	یوں مس گداخی فی سان شکل و ادا
سلطان کجا عدت نہاں بارہ مارا کینجی	
احم چہ ہر مسموم ارجو بختن سہ مفرم	دور مکر وجود می ہم حوسل عالین کیم
اگر شد آن نامہ آکر نگار اور عزم	اگر طرک نہ پہرہ و حرم پہل گرم سہم
اسد و کیم تر سہم آگہ کجا کیم	
عس مرچوں سہ عدت کی ماماں سہ	ارماد من سہ یک مدہ کم ہر ارجو
برس کہ اسوں سہ دیکھیں دل سہامی کیم	سد سہ کیم عزم سہ دار بخت سہو اہم مد
ماچہ دیں عہد اہم داتا سہ کیم عجمو ارجو	
سہی ہن سہک و میر سہ کن سہک	بیروں سہو ارجو کیم گدا رچہ سہک
سہیر کیم سہر تو کیم میدان تو اور سہک	سہا کیم سہم پر سہر کیم ماکم سہک
ماختم سہو و سہک سہا مکار کیم	
دل و رہو اخی کیم کیم سہک و سہک	اندہر ہشام حاتم بوجی سہس سہک
گدا ہر قدم سہم سہم صدر اہر سہک	دست طلب مدارم ماکام سہس
ماکیم سہد سہا مال یا حال سہس سہک	
ماسا کیم تو ماسا سہم سہر و سہا	سہم کیم ماسم سہر و سہی سہر و سہا
مارا کیم ارجو حالت یا مہر سہا	سہا سہی دکر طقی و الہ سہو سہا
کسا سہی کیم دیا دارم و سہا	

عائش جو سد ہر کچھ تھکائیں	خود کر آں پر دروہی سہارے
تسوکر ہر مالی سر بردار ہاں	حال برکت و حسرت لڑا کر

مکہ پہنچ کا علی بن ابی

ارسطو دعائیں ہر کچھ	مارے کہ این دعائیں
یکس میں ارجائیں ہر دم	ارجست دعائیں

خود کام نگہ سہاں کی رائیں

حاماں مالو مارا اندرجات	ہم دروہ و غایب مارے
ارستو میں قراں اکر برات	لکھا در تم سالہاد و صات

کر آتیں ہر دم خود دار کس

یاق اقا مارا ہر کچھ	مل سدا قاست
ہر دم رسوئی ہر نام آید	ریختہ ہمیں

ہم سر در بر آید ہم ماروں

خشت ہر دم مایاں کس	رکت ہر کچھ
مالات در مدی ہر کچھ	ہر یک کس

کی اس دل بستہ ماں کس

سندو تاجی ہر کچھ	ہر آہوئی
ہر گل گھاسی ہر کچھ	روئی

اید سیم ہر دم گر دیم

ادل متوکلین جو سیرق ماراں	کاش تو کہ و تشنگ شیر جل نے بیاد
سئی استیتیکہ بیک ایل ایل	گوبد دکر جیر تن جیل اعتدال

ہر جا کہ نام حافظہ در انجمن بر آید

نظم نقش باب و لم سر اعداد	کہ راں سے لکارت سوئی طالع
یہ رسم سر بیاں مثل کلا اعداد	دل میں در بیک ریچس سلم دار

کہ جو کسے بائی ہندسہ جوں کہ داع دار

چو مراد چیتیکہ بیک دینی رحت میں	حکم اداں تسانل جریں میں
بیکستان بیا دیتیم سب جوں	سرماد و بیاید مکان اس کے کس

کہ در دل گوئی گیاراں جہاں رسم دار

رہو در جوں رسم رہ سچ سچ رلعر	سکھائی کہ ارم رہ سچ سچ رلعر
نظر جہاں دارم رہ سچ سچ رلعر	سب تیرہ جوں سر ارم رہ سچ سچ رلعر

مگر انکے حکس روئیک رہم حراج دار

کہ سحر میں ایسے جو ہم رسم	رسد ما دم آدم زعدایہ عرب
جو کہ رسم متان ناظم رعدہ رہم	زمنہ مان ارم کہ رلعاہ رعدہ

نویاہ کہ ہائیں کہیہ در و نام دار

اگر تیرہ رسم سہ ایسے تم بکریں	ہم عشق کہ لکاتہ نہا میں الم کہیہ
و میں کہیش جہاں ہر ارم بکریں	میں رسم صولگا سچ سچ دار ہم کہیہ

کہ خوشیہم دار نام راداد دار

محمد دیگر

هر اسکت لعل و حسن بدست	که هیچ و مالک صد چرخ بدست
چو هر سکن بر موی سر کن بدست	لعل و عطر هر دین بدست
چو لاد و رست در دمی که کف چراغ دارد	
چو کرد ماه روت رلف تو بست حال	همان مان دل چو در دم باحواله
تو سالی قسا لعل را می بسیار	بخش سرم و دیگر رنج گل که لاله
مدم ساه ماند که کف باغ دارد	
تو دمان که در فراقت لعل و حسن بگیریم	هر چو میکسی تو ما را تو در کس بگیریم
نگرای بدان نگار که این سخن بگیریم	سر در این چو هر کس درین سخن بگیریم
طرب آسمان مثل دیگر چراغ دارد	
بجد که هست یک طبع لعل و حافظ	که پسند شد معنی عمر لعل و حافظ
سر بر عمر لعل کس کند یسد حافظ	سر دین عشق دارد دل و دمد حافظ
که حافظ قسا ساه جوانی باغ دارد	
عشق مرا بخواهی تو و کس میکشد	آتشه عمره ترا کس کس میکشد
دل بر بوسه می این در کس میکشد	سر و جان من بر این لعل میکشد
مدم گل بسوزد و کس میکشد	
هر بود کل نگار قضا حال بر دل	هر به سیم طبع تو نیست نگار دل
در دل سب مزار تو نیست مدام کنگر	تا دل هر که در دست یکن لعل او
راش نه بار چو در دم و طبع میکشد	

دعسم بحر تور در آہ ہبی ہم دے	شہرہ شہر ملکہ دیکوہ در ہم دے
بیس بو کو تہ کدہ دل شکم دے	بیس کہاں اردت لام ہبی کم دے

گو سہ کیدہ بہت نراں گوش میں میکید

بہت مس خیا عفت ارتوسہ دہا	بہت حرار عفت تو حاصل عجب
ہر گل بود رنگ تو ما تر گہا عجب	تا بہ عطر دہا آدم ار صاعب

کر گاہ تو حاک ارتکب چیں میکید

آہ ہر ماں میں رسو رماں میں	دل بحال دئی اور دیکدہ خوشتر
بہت میں سچ گاہ اور دکھان	جوں لیم جو رلف مصدیر تنکر

دہ کہ دلم یاد آں عہد سکر میکید

دو ہڈی ہڈی برتن سگر	دل بحال دیدن میں در بہت سجد
نہ بہت گدگد گرجس لطافت	ساتی سیم ساق میں کہ بہت دیدہ

کیست کہ تیں جو حاکم می جلد دہیں میکید

ساہ میں حسروں جوں لوجہ کو	ایرینی حست دجوئی اور حارندم تر
لیک میں ساج چہرہ جو تیں جوں	دسی کڈرہ اتیں کہ ڈال ر صبر

گفت کہ ایس باہ کچ گوش میں میکید

میں ہوا میں نور عجم کہ یکم بہائی ہو	تہ نام رلف تستائیں ل حشہ
گفت لیم خلق تو عطر ماں کلا رسو	ملاوہ ساجی صداد میں باک تہ رتہ

حاک بہتہ رار ساتک عجب میکید

والد و پسر ای هم خوش هم بود	امده صید صید تو تیر و ملک هم تر
چو که سم حمله دست چنگ و تیر	دست که صحن کمان هم که فیصل
فی و دست ترک من فرعون ملک	
کشته عمرات بخیر و مال نمود	هم کمال و دمی تو سومی خال میشود
هم بود میکم جان یک بهان نمود	دل امید وصل تو به هم حال میشود
حال بودا گویت و دست من میکند	
دوب حال و دست کمال نمود	صاحبش در می دست است نمود
مستی سیران ناگه بر مدد	کسب عمره تو سعاد با سید
تج سراسر کرد و در کسب میکند	
مست و نال و نال و نال	ماتش سر کوی تو کامگار
قتیل هم نگا تو خوش مراد	علامت گریست تو واحد اراد
حباب ماده و نال و نال	
سأ و مال و نال و نال	بحسب هر جان هم کسار
رو سخی و نال و نال	گدا و کسب و نال و نال
کوار و نال و نال و نال	
دمی و نال و نال و نال	که هر تو بیت مرا و نال و نال
سیر و نال و نال و نال	ترا و نال و نال و نال
و گره عاشق و نال و نال	

مکونی ابل صباچوں گد رکی سگر	سوستان دغاچوں گد رکی سگر
سوخی تاه دگداچوں گد رکی سگر	بیر رلف دغاچوں گد رکی سگر
کدایمیں دیار ساجو میرا کد	
دل اخل جانان بہر لباس مرد	جو بہت است اس است نامن سگر
نہستان کریم ادرہ ہلرس مرد	بصبت است بہت اید اس سگر
گدستی گد است گد سگر	
سا کوئی معانی شکرانی کس	سا دیار گدست نامن دما کی کس
مکونی ادرہ تکرار دما تو اے کس	رود سیکدہ دچہ راجوالی کس
مرد صومو کد کا سبیا کد	
دل مرآت گدسو آن نگار و مل	ولی سمر ددر است سکتہ خاں مل
بیا تم میر طلت شیخ و پیر رس	تو دوست گدست نامن چہریت کدیر
با دہ میر دم دہر خاں سکر	
مرآت و تیب ہجرت پیتہ لیدیں	ولی سکوت رکا مدل رکا مدل
وام خاک در ساجتسم در دیدن	رلف چہرہ عساق مینواں دیں
کہ سا کماں در دوت سا کد	
مرس کماں درت دیدہ را سبیا کد	مرس بیا دل سبیا کد
مرس صوف حالت ترا سبیا کد	مرس آن گل عارض مل سبیا کد
کد دل سبیا کد ہر طرف ہر کد	

مهر تو نگار دگر نگار مباد	هر افسار تو در حسیلم سطر مباد
بهر تو معنی دگر مایه مباد	ملک علی خاطر منعت مایه مباد
کسب گمان کند تو رسنگار	
دیده ای دل که سر لایق کند	دید ای دل که سیم بار سنگار کند
و در ای دل که من دیده هر ساز کرد	دید ای دل که غم حسن دگر ساز کرد
هر شد و هر و نامار و نادار چکر	
عهد مانس خمر و دهان گریخت	اشک کمر گریخت برین دیده حمار
ز ان پس سده دل رنج ما مانست	آه در ان گس خاد و کده مانست
دای را انست که نامردم تیار چکر	
ایس کردن و سنگاف رهبر چکر	دل لصد سطله عمت رهبر چکر
رست جان نام یافت رهبر چکر	اشک بر لب تیغ یافت رهبر چکر
طالع بی تعقت میں که درین کار چکر	
هر می تو و مایه و یاسر	هر ان سپهر بد سیاه پیر
ماهر ایر تو حسن قوسا بد	برق از مهر لیلی بدست
و ده که اسد من محو دل نگار چکر	
و در سار قی خمر موسی چکر	است گردید صهبائی بد جان
گویم از کس تصدیق دل الیوس	ساقیا ما میم که نگار بد عیب
ست معلوم که در رده اسد چکر	

آکبر در بر جویان قلم میبایست	آکبر در در سرفراش میبایست
آکبر در دو جهان همه لی بردا	آکبر بوقت من این دایره میبایست
کس بد است که در گوش بر کاچیکرد	
چو کز مصحف بدین سخن مهر آید	منه تسبیح دل جسم ریخته شد
یا ریویں چه بر سر دور جو زیند و جت	رق عشق آتش هم در دل ما طار و جت
یار دیرینه به مدد که ما یار چیکرد	
در آفتاب است یماش کوی هم رود	در ازل هم قدر غماش ماتن هم رود
در ازل حسرت نکات بر افسوسم	در ازل بر تو حسرتی نمیخورد
عشق بیدار شد آتش همه عالم رود	
یار در عرصه جوی مسلم را فرزند	از سر مرده جویان سر جوی رشت
که چو هر کس حشر را بخواهد	خواری که در جنت بدست عشق رشت
عین آتش است این عورت را دم رود	
عاشق است که تا ندره او سوزد	حلل دار من و میانیست هو مارا سار
نسود گوشت که بر پیش منش آید	مدعی جو است که آید تا نگار
دست خیمه و سبیه با محرم رود	
دکیمت که آن مشک دماغ او رود	هم بهمید که آن ماده ایام او رود
پوشش بدید که آن مسعله راع او رود	عقل میجو است که آن شعله چراغ او رود
رق عیون خند سبیه و جهان بر هم رود	

سرشوق در اداں خوش الهی دادا	حاطرم سرسیر گلستان نودا
دل من عین سبزه ساسان نودا	ماں علوی جوش نودا
دست و حلقه آن لب خرم اندر خرم رود	
دیگران در عیش و طرب نودا	دیگران ماره و حب و سادگی دید
دیگران در عیش و طرب نودا	دیگران ترغیبه قیمت همه برش دید
دل حمله مانو در کرم خرم رود	
معنی نامه هست اری و یونس	سیتن شوق تمامانای سیتن نودا
ارم و مار داد که جوش و طرب	حاطم آن در طرب مامه عسقی نودا
که کسم بر سیر اسباب دل خورم رود	
ترک چشم تو که نام ستم احواد کرد	که عجزه ات اسماں کیمیر یاد
حامه ات گرد جوش و طرب اساد کرد	کک سکیں بود در سی کر مایا کرد
سر در دو صید کیم آرا داد کرد	
سکه و سادسی ای مار سامت ادا	شاه حمله و صید س سلامت ادا
ادم اسیت امید مامت ادا	فاصد حضرت سلمی که سلامت ادا
چون شود که سلامی دل با ساد کرد	
روح رسامی آیه نیا مستغنی	سیر لهای توار سهدتا مستغنی
قدر عیانی توار در شامت مستغنی	گوهر پاک توار در جنت مستغنی
دست ساطعه با حسن ادا داد کرد	

عادلان گریه دل خود بسادت به	عاشقان لرگهات حالت بیادت به
گر مرا حاتم می بسال بیادت به	انتجان کن که کسی گریه مرادت به
گر چه لب چو مرالطف تو آباد کند	
صیبت پیش من نوحه محضه دایار	پیش جوگان هوایت جو گوئم سار
گوئم اسوق حالت لب رویتی	یار باد رذل آن حشر سرین اند
که رحمت گداری رسد مرصاد کند	
آنکه پیش سم ناداد سراد و درت	آنکه در سلوئی محکمه سها و درت
آنکه آبدی مالیکت است ما و درت	آنکه حور دل یار یخت به بیاد و درت
کاستن رانید و حور یزد و میداد کند	
بود جبرید سخاں ابد وین از ر +	از بی عشق تو گدشت چه سازد ر +
هر محبت کند بی رخ اتر ماله ر +	ساره راه نودان ذلت صعد که ر +
قد بر یک است عمری که در و داد کند	
حان من شرمی الطاف تو ار مادم +	هم هوای سیر کوئی تو در مادم +
سیل آب تک را بر عید ما آ ما دم +	مالیا عشقه عشق تو را ما دم +
نماد که کار حکیم به چه میداد کند	
گر متن و دم و لاکس دل من من حصه	نیست تر لطف تو در عانی من +
هر زمان الفت اندام است قهر +	در حضور تو هر دم نظر است حق تو
نشد آید که حایت عمر انداد کند	

عس دیت بدلم ردن امان کشید	هر دستم بد عالم رده دامن کشید
من فروده من شئی جان کشید	هر چو کشید مرا سید حیلان کشید
سدریس باره رستم که رقم صدا دگد	
ساده احمد من این کوه من حساد	ما که امان ردن من با تو دارا شاد
خود به نوم بدل و حالت ارد این	حان کیا دست و الا بدی تو اریاد
ساده خود ما به جان تو خوش آمد دگد	
معه خسته می بود و پیش تو سار	که در عین دین سحان گو مار
آنداد ما طسار که مست تو دار	ره سریم مقصود خود اندر تیار
خودم آمد و در که ما قطره لب داد دگد	
یا و داد آ که من صورت امداد کرد	داد ما آ که مرا حاسه خوش آمد کرد
داد ما آ که ما هیچ بهم رساد کرد	داد ما آ که مرا قوت میر داد کرد
نورانی دل عمدت ما ساد کرد	
ساده لند او که دارد مدد اعین صول	قطب و تار که تند جگر مرا تو صول
صوت افرا در پشی نشد و مرد سول	آل جوان مرد که سر دقم حرو صول
مده سر دلم رچه آرد کرد *	
حان من جان من آس به حشر طعید	هم ما مدد حال تو دست بد
حسم به آب حاک رده تو می سد	دل ما میدد که اگر دگر تو بد
مالها کرد بریں کوه که مست کرد	

هر رانی رده در دیو نم که فلک	هر نفس بن دم مرد مو نم که فلک
هر دمی این حسم ناگو نم که فلک	هر تسی جامه بون ناگو نم که فلک
رسمویم با نخی حسم داد کرد	
تارستان سیل صبح دهنم سحر	نارفتی رختی و سر و دهنم سحر
تا گشته رگستان سمن سحر	سایه ما مار گزنی ریچس سحر
آسیاں در تنگن طره ستاد کرد	
دلبری ارجه ولی دلت اسماں دلدا	ناو ام عین سار مست عین سار
در دمی می سمن بر من تو بر سگ پلدا	تا سدا بر یک صبا او سوا مور دکا
را که خالاک تر ازین حرکت ناکرد	
هرگز سطر محبت رسد اندر یاد	هرگز سطر محبت رسد اندر یاد
خامه ر لوح حیات مکش صفت ساد	مکش صفت مکش صفت ساد
هر که اتر از بدین حسم داد کرد	
بستار بود سج مارچو ز نور شاق	در دلت از دست بایره ر دار و رها
من سبق به بیدار و بجا نم سار	مطر باره ر مگر دامن سار و رها
کرا برین راه سدا باره و رها داد کرد	
شد جو وجود دوی لود و جود حاط	تا سطر رعل جود لود و جود حاط
مصلحت و کس کسود حاط	عزات عزت سطر و جود حاط
کریا ایس ده دله که بر یاد کرد	

دلایلیت ارد در رسم خاکم	دلایلیت او در عطا در عطا کند
دلایلیت او در عطا در عطا کند	دلایلیت او در عطا در عطا کند
و عانی نیم ستم دفع صد ملا کند	
عمار کوس تو در جسم حاد و دانه گشت	ملانی بدور می ماما عانی مایه گشت
عنا و جور اران سوخ محاصره گشت	غنا مار پری جهره عاصه گشت
که یک کر سید ملانی صد ملا کند	
رکبه نگین چو ساد برگزید	نصرت کبریا ال دوا برگزید
رسم صاحب دل خود عطا برگزید	رنگ تاملو تس حجاب برگزید
هر اکو خدمت حاتم همان عطا کند	
نگار و همه ما تو سب مرقی یک	نصاح حس خود تن تو سب مرقی یک
نخال او در است سب ملتی یک	طیغ عشق می جام سب تنی یک
چو در دور تو به مید کرد او را کند	
حدائر تو در ان عکسار فاعل حسن	ندای تو بدین عین فاعل حسن
حدای تو در ان عکسار فاعل حسن	تو با حدائی خود اندازد کاندل حسن
که جسم کر کند مدحی خاکم	
رسیده روح بطولم نو که سالار	کلام سبب صلوم نو که دوار
و عانی سبب صلوم نو که سبب	رحمت همه صلوم نو که سبب
نوقت لانه صم رک دعا کند	

دلم کو سو غم باحتیاریا سرد	ناکسار سرد و ما قمار سرد
سور میساره نگلدار سرد	سوخت حافظ و نویی رلف یار سرد
نگر د لال رس در لیس صبا کند	
آن مادر که در سر من قص می بود	آن مادر که در چشم مرا دیده بود
آن مادر که در چشم من سرری بود	آن یار که در حایه ناخامی بر کرد
سند مقدم حویری ریخت کرد	
دل گفت که من کیم سام بر دین	دل گفت که من تمام شو صبر بوش
دل گفت که خود کام تو نهی بجز	دل گفت که سگیس اتم سپر بوس
سحاره بدست که یارش سر می بود	
آهبار دم من به عشق تو بهباد	آهبار من ارماد بود ادم بهبار ما و
آهبار من حسد دل دین ده بر ما و	آهبار بر راز لایزده متباد
تا بود فلک سیوه او برده دمسک بود	
سپه جاست که بهم دل خیدا	رخس رخ ما رستمگار دل ابردا
موج و صرد دم لیل پایش لایدا	مطهر و مرد مسد من آماه که اودا
ما حسن او سیوه صاحب نظری بود	
ار حلق من بار هر کس که حشر کرد	وین نگه اسرار عالم که حشر کرد
امید دکر بود فلک کار دگر کرد	اریک مستی حشر دهر در کرد
آر حسی کیم آفت دور تر می بود	

دست نام احسان کو دل ریزی اور	ہر سرد و میں سز تو بچو لے اور
غیبیہ وہ ام اول کو گد اکتیسی اور	عدری ساید کہ تو درویشی اور
در ملکیت حسن سرتاوری بود	
صیاد من امر مگر بہ دل انگیز	دار کمین صلوئی اسعد مگر
دقت و صالوس و من گھر	حوش دل آب و گل سرد و لیکس
امدوس کہ آن کج روان بکدری بود	
فی توجہ کہ مار گویاں گل بل را	ت و لوسرم دمدم ام بحر و بل را
مہم دقید و کھاں سوس گل را	خود را کند بل و سرتاک گل را
ما ماد صا وقت سحر سحر گری بود	
آن مار جو بہ گم و ہستم بطرت	اچہ سہ این حتم تر م جی گرفت
ار سیدہ من مالک آہ مر و رب	اودات حوش آن بود کہ او دوسر
ما فی ہر سہا صے و بحرے بود	
پیدہ دلا حکم کھاں عانی اکبر	ما نور آہ سیدہ ہد صد مکتہ
رکیر و سلطرت رخی دایت بیت	ما در دکات حکم چارہ رے بکھر
سے سہا صے اراں سے لکھ بود	
مے اراد کہ حد اودا و حد	زاں معص عبادت کہ حد اودا و حد
ہم حرمت اود کہ حد اودا و حد	ہر گم سعادت کہ حد اودا و حد
ار میں دعا ئی شب در سحر کے بود	

ای یکبار و سیار کہ عد	ارس تو ہاں مدار کا عد
دیکھ چوشت لکار کا عد	سویس دلا سیار کا عد
نہرست ہاں لکار کا عد	
افتد چو تر الطہ ہاں تنوح	می من لو کہستم ہاں تنوح
ارم کہ در جہاں تنوح	ای ناد صہا سر آں سوم
ار عاشق بقیدہ ار کا عد	
داوم جگرے ارد کسے	دل راست ہر او سج دتالے
ار کبیت سکا کسہ تن حمالے	ہر گر سوید ادو اسے
گر سویس ہر ار کا عد	
عاشق سحر و ساد تو راہد	دسار دہاں دل رسا ہد
این ست باستیاق بزخاںد	نام تو لیس شدہ ادا د
رہو رور کار کا عد	
مفتے رمان ساد مانے	آمد درت کھاں مانے
اردل حمر کشدہ رمالے	نویس دی مھی مھر مالے
رہا فط دل لکار کا عد	
چو پستہ خوشند درستان غمخو	آہوئی ام جوڑو گر دیکھیں حال غمخو
دلیری ہ در قہ خود آید حراں غمخو	یوسف گم گہ را یاد کسعاں غمخو
کلمہ حراں سو درو درے گلستان غمخو	

ای دل تمسیده است بیدل کس	ای دل سحیده هارت بگردل کس
ای دل گردیده دوست خوش گد دل کس	ای دل عمیده حالت تنو دل کس
دین سروریده مار آید بسا ماں هم جور	
کر بودیدی جدا نامی دوران	سر برت کر جورا گردون لور
گر تو بودی مامده فراوان کوه و دشت	دور گردون گردور وری هر دما
دایما یکساں بهاسد کار دور ال هم جور	
کر عیبتی گد مکر می آخر دطر	سد گانی گردودوسی قیامت دطر
گر حیات نامد کس بی ال حسن	گر بهار عمر ماسد مار تحت رحمن
ختر کل بر سر کست امر و خوشحال هم جور	
چون لوی مامده ارد حسن خان	ماں باں دوست بد و بد
دیدم مصداق بد و بد تعیب	حان به لوی بد و بد دانی بار تعیب
ماسد اندر پرده مایه های بهان هم جور	
در ره حسن ار سد رخا قیامت و هم	گر گفتار خوشاں سگر می دل الم
گر بودی ام رقب بد ستر آخر ستم	در سا ماں گرسون کعبه حای هم جور
سر رک بهار گد حار میاں هم جور	
ایدل ایرج و ملا صبر دل سیکر	ایدل این سکر و عمارت و صبر
ایدل ایرین عکس و در جانتد	ایدل ارسیل مایه دت بی گد
چون رانوح سست کستان طافان هم جور	

حدرد و در آفتاب بد عایت رسد	چند روز در آفتاب شدت حاصل در حدت رسد
حدرد و در آتش که گرم بود به تنش	هر که مرگد و آن گرم است همچو آتش می رسد
آحوال امر از تنجیاری رسد حاصل هم محو شود	
در دمان چو در میبارم چو میبارد	در عشقش مرا کردید بحر طبع
می بر آید هر دلی بهین است عجب	مال او در قرب ما مانده آرام قیاس
حمله میداد عدای مال گردان هم محو شود	
نعل کفش هر چو در روح میریزد بل میزد	اگر کسی سودا در جگر دست جهان مصیبت
گوشتش عالم این بار تا تعجبش	اگر چه هر دل من خطرناک و مقصد پند
بسیج و آهسته گوشت را نیست یا بیاں هم محو شود	
بدلی شد با که سوختم و دما در مصل بار	نامهربان در لعل عیار مایه در کس
مقیاد در دلت گریست یا دانا نگار	حافظه در گنج فقر و حلاوت جهانها
ما بود در دلت دما و در من قرائن هم محو شود	
ای صبا نگو آگهی بختش بر تار بیا	ای صبا نگو بی بر لعلش لب تار بیا
ای صبا بامست حدتش من آریا	ای صبا بگو کجاست آریا
سرا نده دل مهر ده دلدار سار	
حرف وصل مرا از دهن بیا رگو	مژده سوخته ما از دهن بیا رگو
سخن عقده کس از دهن بیا رگو	نیکه روح ما از دهن بیا رگو
نامه بختش حرار عالم اسرار بیا	

سبک ساعه جسم دل مرغ آستانم	جسم من این دریا را و حلقه در سام
سگارد سرم این شورچه چشمت سرم	تا معطی که برار طلع لیم و سام

سعدا و لغات نفس مار یار

گریه مادر که من هیچ بر در نمی قیاب	لیکم هست لسی سج سر در کرب
گوشت ار سر من صدق بر در وقت	گر دی بره گدرد دست کور می قیاب

هر آسالتی این دیده جو مار یار

بهشت که مرا تنب کسی کار عریز	نولایت که تمام شده مار عریز
نعمایت که کماست مار عریز	نوفانی تو که ماک ره آن مار عریز

فی حار می که دید آید رخسار عریز

سکایر که تو خوش بختی ای غنچه دهر	سکایر که تو بد بختی ای شایه دهر
سکایر که تو خوش فاشی ای سمیله	سکایر که تو بد بختی ای مرغ جهر

ما سیر نفس مزده نگذار سار

ار سر در تو سکایر که در دم بدست	در عزم فرم و الم شرج در دم بدست
هم گرسوس عالم تو هر دم بدست	کارم مان تمام سار صکر که در دم بدست

عشوه را این لسنس و تنگوار یار

دقبات فاقه بر دمسار این	در عزم یار بددالعت هم را این
در سخن لاف بی طر رسم سار این	صالحی و ساده لی شیوه سار این

خبر که از آن دلبر چار مار

مارم ار مارے سیکرے آید مار	عمر کے تہہ میں سے آنکھ مار
ماں ستارے تہہ میں سے آنکھ مار	دل دیوارہ رنج سے آنکھ مار

حلقہ ار حم آں سترہ طرار بار

سالمادف کہ ماں صلوٰۃ ہو نہ بد	عمر کے تہہ میں سے آنکھ مار
مستند کہ سام تمی ار جو دیدید	رور گاری سے کہ دل چہرہ مقصود

ساقیاں قسح آں کہ در بار بار

صماط مشغولہ ہم حکمیں کر	نکات اردوئی فائن ہر ماہ گھر کر
ہم شمس سر طرہ جو دشگیر کر	دل قحاط سچا اور دشمن گھر کر

دہکت مست و حباب رہ رہا رہا رہا

مسح و مسل سدا جی سے سام تم	جسم حیران سوئی آن جسم جو داؤد تم
تلخ و شمس ار رہ رہ رہ رہ رہ	رب ایدار تمنائی است کام ہو

راہیہ دعام لعل دردی آں سام ہو

رور اول بہت نامشیر میں تو	رور اول در سرم شوریدہ سو دہلیز تو
رور اول عین میں دس سدا علقہ تو	رور اول بہت دیم در سر رہیں تو

ماہ خواہستہ دریں سو اسرار سام ہو

چوچ اس سار من آرام مال گھر	دہ ہو اسے کوئی اور سار سرم گھر
ار اول بہت مراد عشق جاں گھر	ساقیا یک حرقہ دہ راں گھر گھر

دربیاں کنگاں عشق او سام ہو

دیده هر کس سو گز است یا می چو	تاب آه جوں شد از شک لب یاز
از خطا گفتم شبنم لب را شکست	در سرم سودا تو مگرفت سر جاس سحر

سر به هر لحاظ معنی و مراد اعم می شود

ما که سدا را ماوس بگذاشت	ما دس از مادر می آید که باران سود
نام من است سوری از حاکمان	بگذاشتی در بحر من بد جسم او گریان سود

اصل دل را نوی جان می آید از نام هم می شود

چون می ما سیم رویی هر آید	ما جی که دارد من لکست پیچ و دما
پرتو رویی ترا در صومعه آید	است در نام تو در دست افسان سبک

مده و چون سانه هر دم در دو نام هم می شود

خون سود طبع از حال هر دم	سبب جز نام که از یون بر اند کام
انکه گشتی جان بد قیامت آرام	خالی لغت دهم هر داره سد در نام

جان به نهایت سر دم است آرام می شود

سایه آن سوره به بهان پیچ و دما	گرم شد آخر عمر تن دل جوی سبک
دینم آورد و ملاحظه فیصله	معه ما ازل است به نام است

آب حیوان می کشد هر دم را تمام می شود

دارم از همه خود ما گریان گریه	دارم از آنس حلقه دل سوزان گریه
دارم از لب سیاست گویا گریه	دارم از چشم نواص دیده گریان گریه

که چنان و مده نام من سر و سامان گریه

دارم آتش محبت دل تیراں کھیر	دارم آرزو دعا گدایاں کھیر
دارم دل پیچہ محاسن دہدہ گدایاں کھیر	دارم ابرو رشت ساست گلچند اکھیر
کچاں روئندہ ام بی سرو ساماں کھیر	
کس نامہ دلادل تو ایجاں مہلا	کس نامہ صدا دم رحمت رما د
کس نامہ عطا ہوش سار دما	کس نامہ دھاترک دل دیں کما د
کہ جام میں ایں گرد و پیمان کھیر	
میرج دل نامہ مانی قسم بودے	گوشت ربانگ صدا می حرم بودے
ساد می عیس و طرب سر لیس بودے	گوشت کیرنی سلامت جو سم بودے
دہدہ بیگہ آن رگس ماں کھیر	
کنہ نامہ در رہ عشق ہو تم می	حسن سویت محاسن رک دہم بی
ساقبا ارجہ دہام کہ کام می	سیکے حریف کہ آہ رکش می
رجعتی مشکتم از مردم اداں کھیر	
سج عشاق کد حور نگاہیں لعل	ہستار عارض گلرنگ بکس لعل
مخ سار دجو سوختی لب سیریں لعل	ترا ابدار سلامت گد رکیں لعل
دل و دین سے دار دست ماساں کھیر	
از عین عشق ماسہ تو ان گدازد	سینہ چکر و دل سہ وان گدازد
ظاہر اتن تپ نامہاں گدازد	عکس صابست دین اکہواں گدازد
رکش سہدہ ایں کہ سنس اکھیر	

کر دو قصه موایتوب رود غم	راں تکریر بر سخن دل ابل برسم
هر کرین رشک دگر نه گموشتم	گشم ار کوئی ملک متت عالی برسم

گفت آن مکسم اندر هم چو گال که پیرس

گفتش ماں کمین کس نه گف	گشم اس دل منی پخته گف
گفتش اربی صید کس نه گف	گفتش لب کجوں کس نه گف

حافظه دارست قرآن که پیرس

اگر چه هست بحر شرمایان پیر	میں با حشر طغیتم هم پیر
چه عامی صوته نگاره امه پیر	دلیم ریدده مد و عالم من پیر

کر آن تکراری سر به راجه اندیکس

کار رواں و صامت حسی می برم	درین سداید بحر اسب یاد او برم
اگر چه عشق حشر منو همی برم	عوبد ر سیر ایمان ایس سز برم

کر دل، ست کماں لرزست کاکر کس

نیارم آن گمست تر و سر جوس	سارم آن پس به جو عجب عاشر
بارم آن رحمانی عارت پیر	سارم آن مژده سوج غایب کس

که موج میردش آب دوش از سریش

زرنگ دمی تو از لاله راجوں کیک	رکمل رشک حسامی نگار جوں کیک
ر تو از سطر انگار جوں کیک	ر آستین لمبیاں هزار جوں کیک

که تم نغمه دستي بهد ردل دینر

دوست ندید دل من کو کون حکیم	جیساں دیدن آیت دیدہ رودم
ہو بہت مراد طلب چو چہم کم	کوئی سیکہ گراں و سرکس دم

جس کہ ترم ہی آید مگر دہ جوتیں

بحر مان صالیں جیساں سرم بہات	چو بادیر سے کوئن جیساں سرم بہات
دیں پس سرگشت میگہ سرم بہات	خمال جو صلا بحر سے سرم بہات

چہا ست و سرائے شہر محال آیدیں

اگر حاکم نہ دواماست دیار	اگر نگاہ محبت ہمیکہ یک
اگر چہ یکشد وجود عمر سد ہمار	تو نہ گلا اردوستان کس ہمار

کست طبع من بامد سکایت ار کم پیش

یاد سناہ ماند رعایتیں دور	کجاست نعت سلیمان کجاست دور
کجاست ختم مسند و رستم دور	نہ عمر حصر ماند نہ ملک اسد دور

راع سر سرائے دوں کون در ویش

شد چو سم عرل تو ارععا حافظ	گفت حققی مار تو مرععا حافظ
رین کلام ترا دید بتلا حافظ	بدان کمر زبست دہر گرد حافظ

حسد نہ مکھا دور کہ فار ویش

اکہ مار در ہم و ہستان اعلیٰ مصر	بیا کہ سیدہ من تال اعلیٰ مصر
بیا کہ ہر لک شد ہماں اعلیٰ مصر	بیا کہ می شوم بوشی جاں اعلیٰ مصر

کہ یا فتم دل در اسان اعلیٰ مصر

نہاں گدشت دل عسار راں تا	نہاں عس ہر گشت ساور راں تا
گرفت نعل محبت طرار راں تا	نعل عادت سر و مار راں تا
سکون ستہ دل روحاں راں تا	
معافی گیر سر گشت میگوید	معافی کر خوش سر نوشت میگوید
مسخ کر درج شرف میگوید	معاذے کر جو رہشت میگوید
سکھیں میرے ماں ماراں تا	
گرفت خیم تو رجیم آہواں کو	گرفت خیم تو رجیم صبا آہواں کو
گرفت عین عاؤ سکر اراں سو	گرفت داؤ عین سوئی مسکال گسو
گلاب مانہ سوئی جاں ایاں تا	
گرفت لطف رنطق تو بچہ طوطی	سدا ہمار حال تو درجیں دس
ز بس نیت صبح و سلاطین و سقا	ز ہر روئی و غورید گشت خرق
ترار ماندم آسمان راں تا	
ساں میں بہت محنت گریں ایاں تا	رتکشت دل عسیر ایاں تا
یہ ست عین حاکم و عین ایاں تا	سرم رفت تناسیم ایاں تا
خمس بدست گل بو ساں ایاں تا	
ہر دماں تو مگر ایاں عدا و عین	ایراں عدا و عین لالہ مار و گدا
اور ایاں عدا و کل سدا و رتک	محل مایح فلک مسری ایاں تا
در آستین سچاں جاوداں ایاں تا	

ایں ہر سہ ہزار مصنف

سبحان ستمند دل مرد و دل اس ستمند
 ریخت حوں حکم جسم میں اس ستمند

مسم جو لالہ دماغ کہیں اس ستمند
 تند مرد در مرغیں کہیں اس ستمند

ہمیں دو دیدہ مس عین ان عرص

مگر کہاں کیاں تو حملہ ارا مرو	ہر جسم بدل ماں کسم ارا مرو
حمید گشت جیفیل مہم ارا مرو	نوسن جی جی مگر مہم ارا مرو

سندست روشی حور عباس ان کا حصہ

سبحانک خایه بند و ستم مدام به این مرد و نوزاد	سجده ایستم در دل عجب تیس و کلام بر این دو
مرا آنکه بهیچ بی و مقام زان دو دوش	کمتر بیک سمس خوش کلام زان دو دستم

نگل و سدرق کسایئم زمانہ ایں عارض

سخن لعل است ای نگار تشنه دیا
گفت میم ما هم بروی حریفان

در مدال قمار و خوش بازی است
در طم و کسری و طعنه و کجاست

چہا کہ جو سنی ہوں جوں نہاں عارض

<p> حوں عم یار گرفت مادل و کائنات گر ہر کتاب ہی آں گو ہر صمد </p>	<p> سو گرفت حال مرید و دل محتسب طالع اگر بد کند دامن آو کشف </p>
--	---

دور کتنی زبردست ہے طرب اور کس قدر ہی ترنم

سلح دقت وید کس کل شتر سحر | او دای تو رس اس بجه هر کس

خوست دین طبع غریب دنیا مردود	طرف کرم رکن است این دل آید
گریه سخن ہے رد قصہ میں بہر طرف	
مار رخت تو گرفت لوط لوط گداز	ایک قبت قست ہیئتہ نگدل
کر دین حال ہم آس سہ گدل	بند ساریہ ورم ہر باں گدل
ما دیر میکب دین بسراں طلف	
عول لخواں کو توتہ سبت اوں جم	درہ اور عار و سکتہ سناں جم
بہت کس حال جو داند لک بدوح	اگر دوست کی بد دوست کس حال کج
کس دست میں کماں تر مراد در پٹ	
در خط مہر گدہ اس سبت سدا ہوں	معنی این ماں گدہ ریر دست محمد
صدیقی این دست میں سبتہ لک سں	یہ خیر اندر ایدال لکس کو اقل لعل
ست راست مختب ما دہ کو مدلا	
ماں در رقبہ نومر لطور ستا جی سبت	ماہ ہاں سکایتی طرہ یا کسبت
ار ریح نور اضم رگٹ ٹاٹسی حد	ار جم اروئی تو ام سبج کسٹسی
دہ کر دین حال کم عمر عریسہ ملط	
مں نکال اہل دین ماہہ مکیش دہاکہ	مں سال صومعی صومہ میں دہاکہ
طریق عامہ سی جھو کر میں دہاکہ	مں بحال اہدسی گوسہ میں دہاکہ
معجز بہر طرف ہر دم سبک و دوں	
واعط خلق را اگر جوں بے ہاں	منفی سہرم مدان لکس کو رور

تراجم دہر خوں و دوا سر گیا مجھ	نہونی تہریں کیوں لقمہ سید سحر
مال و دست در اداؤں حواں و حق طاف	
چو کہ مرخصہ و فاحش سلم الصککم	مائی تکتا تکتا کجا تکتا کجا تکتا کجا
لیک حکایتی عجیب و غریب کسم	مس مکدام دلو سیئے و نم طرا کسم
کریں دینش خاطر مکر کم کسم	
بند مصنف	
شیر حد است جید رہی خانم با جبر	ایں عجم معبرے ما سیر و تہرے
ساقی جو صحرای ہست بر صغیر	درد و جہاں است با و پانی جھک دلا
کر کف دست و دوا دست بوج کر	
معنی ہایو میرد حرف و رتباں صدق	درد دل میں مردوں سود ہر مراد
تا کہ چشم مگر صحت است تہاں	حافظ اگر قدم ملی در وہ عابدان
درد و دست سود ہست تہاں	
نہر تہن رحمت رودی ہاتھ حاصل	رستکارتو گر وید کس حاصل
مرک می مہم ارموسم نہاں حاصل	مہم کل تہم ارموسم نہاں حاصل
گھر میں ساور کردار با صواب حاصل	
چو بہت ذات خدا و بد معبود و رحیم	ار اں تہم ارموسم نہاں حاصل
ولی کثرت عصبیاں تہاں عظیم	نود کہ یار نیر سد کہ رحمت کریم
گزار سوال بلو لیم و ارجواں حاصل	

حاصل روم رحاماں میں اس تحت	اگرچہ درہ حسمت نصحت
اگرچہ جسم کایم بی یار تحب	صلح میں ہمہ عام ست در تحت

هم رسا بدو ساقی بیم ما محصل

سمو رو فاقسم جسم اس تحت قسم	تمام سگ نام لم لور و مر و بیم
بی اوس دلست سوتن جسم	زحول کرد و تر مراقت از سر و جسم

ندم در نظر بر و ال حوا محصل

سازتم نگار تو سرافقت ام	سج ما را ریس پاک در ما دام
ہر ایک و دم و دم نظر ما دام	سج ارحاب تو عالمی و کرنا دام

بیم یاری لوفت ریس جوا محصل

ز محلت مراد ابا لظ و ریس	کہ ہر یکستم مب بیم در و ریس
مراس در سر قسم دیدہ ریس	رست و رگست از رگ و ریس

کستد رسیوہ آل جسم بر غنا محصل

لوقت چو دلم ادا مارہ ریس	ز جسم جواب رد عال صر و ریس
چیاں جسم و رگس با دو ریس	چرا بر لب عام ہر جدہ ریس

اگر مار لب سل تو ہر سر ریس

تور رگسہ در عام حوا تکبہ جدا	رنا نمودہ دلم ارقاب و سکہ جدا
دریہ ام رگسہ لعاب و سکہ جدا	لوجوب سدی ترخی آواز تکبہ جدا

کسبم رتو در روئی آواز محصل

مد یک مژگ ترا سید من است بد	اعت نقابیه چال من گرفته رود
ما نگ جنگ گویم هم این صده رود	ار این بهفته مع خوش در لعاب صده
که سد و طعم حوت لولوئی چی تن آب حمل	
شعر عاطف تیار رفته است ار خود	چال مصفی تیاره این مان لاند
نگفت هم رسیان حسین من بدید	نقاب ظلمت را است آب حصر کردند
رشته عاطف و آل طبع همچو آب غسل	
متونی به تو ای خودش بری مثال	مدوق حوتی تو ای خوش تر بنی کمال
نقوس ابرو حم دار تو بلال مثال	لصحر حتم تو ای مست حسته حصال
محس خط تو ای آیت پایون فال	
لصیس عمر تو ای هیش حاو دالی من	رین عشق تو ای رتو حالتی من
نگار آیت آسوس بهاسی من	موتن لعل تو ای آب رد گامی من
مرنگ و نوی تو ای نو بهار حسن جمال	
سیا چشم تو یی کون نشان مهید	سار بهج تو یی به میهان مهید
ناب وصل تو یی میران مهید	مرد راه تو یی بهامان مهید
سجاک ای تو یی برنگ گشت لال	
لصق قمر تو خوش مصفا دین کک	رقص بانی تو خوش دای دین کک
سایا کیم بود صوت به رفت کک	سکله بانی تو و ستیو بانی رفت کک
لهر ای تو و عشق بانی چشم حرا ل	

مسک حد تو دور ایچہ خامہ گل	سکھاسی تو درختیہ خامہ گل
زنگار کو تو دہل علامہ گل	لطیف خلق تو دلجو ستارہ گل
سوئی رلف تو دیکھت نسیم شمال	
آن میان کہ دروست فکر گل رسم	آن دہاں کہ ارونجیہ میوہ رسم
آن حق کہ از جسم تو جیکہ ہر دم	آن عشق کہ مار است مہر حاتم رسم
آن کبر کہ شمار است دزدیہ مقال	
آن خیال کہ سر کے ردورں عقل	آن قیاس تو کان رام کہ توں عقل
آن مہیر تو کان جاں مادورں عقل	آن صحیفہ عارض کہ گشت گلشن عقل
آن حدیقہ نیست کہ شد مقام خال	
آن حریم حصیت آن جامہ ملد	آن لیل نصیبت مالکنا ملد
آن کلام حریت آن عتاب ملد	آن سرواہ حمایت آفتاب ملد
آستان نصیبت آستان حلال	
آن ملاکہ تو زمینی حرم کے	آن عمار کہ تو حراں مویش کے
بوجدت تو کہ درتش ربار ماؤسے	کہی رخصت تو حافظ اگر العات کے
سبہ مار نامہ جامی مال و منال	
جول ہزار سر لعلیں قوسود اسکم	سر سود کہ تو اندر دل تید اسکم
سور و جوعار ترمی تا تیر ما سکم	دیدہ دریا کہم و مصرند ویا سکم
و اندرین کار دل خویش بدر ما سکم	

در طاعت روح حیات را تمام	اسک جو من روح رود و ال اقسام
میر پایش بگه چیل و ان تمام	عزیز جام بدین تحسار و ان تمام
عمل چیکاس کند مدافعت کنم	
من این سوخته ها را برارم آه	من این خاطر افکار برارم آه
من این بنیاد پر بار برارم آه	از دل تنگ گم گار برارم آه
کاشق اندر کوه آدم و حوا کنم	
مردم ام در غم عشق که اند نامم هست	مردم ام گوی ملی میرمیدان است
کرده ام رو بر سحر تا که دیدم بارم دست	خورده ام تیر لطر ماده ده تا سرست
عقد درسد که ترکش جور کنم	
مکتا خیم ما امر صمیمی هست	مکتا بر لصفارینی ما امریست
مکتا عین و فاسوی من عقیده کتا	مکتا صد قبا ایه جورشید لغا
ناچیز لغت میر سودا رده بریا کنم	
سایه ایردی انجاست که کار انجاست	بایه شوکتی انجاست که غمجو انجاست
دایه یقینی انجاست که سالار انجاست	بایه خوشد انجاست که دلدار انجاست
میگم جید که خود را بگرانج کنم	
چو که در لهور لغت گد رو صبح و صبا	اندین دهر عیان میت میر مهر و وفا
مغنیاست درین دور فاک محض و غنا	حافظا نگه بر ایا م جو مهر و وفا
من چراغ است امر در لغت و فکرم	

اگر لب سرج مار گلعداره کم	دُش تار ز چنجان انگاره کم
چگونه ترک فحل جو سگوار کم	لحرم تو یحیی گفتم استوار کم
سار تویشکس میرسد چه چار کم	
مرست رود صالت شال یوم لعد	یئ قیب تو این ور عید عس و عید
لیم چریت سار لب پیاله نصیب	سحس دست گویم ملتو ام دید
که مے حور مدح لیاں لبس نظاره کم	
سناشتران اگر ایدم رفیق حال سید	رجال شیمه لبس لراع دل تشوید
دین میر معام باوان مان سید	مدور باد دایع مرغ سلاج کید
گزار میاید نرم طریک ده کم	
داین زمان بگایم حدیث تور رود	کجا مد کردیم حدیث تور رود
دور حال ایدم حدیث تور رود	اگر گئی رانم حدیث تور رود
رے طهارتی آرا بر س عاره کم	
وصالی یار درد دل آب درمالی	اگر گد رگس دیویم آن یریت لے
رم گاسحق ارتون هم نساک لے	یخت گل متام سے چو سفلای
رسل و کسرت سار طوق دیار کم	
رمان میں یئر لعل اوست شکر رر	دلی کلام رنگ دیرت بیت تور انگیر
همینه عام شتر است اگر کفم لریبر	مرا چو ییب ره درسم لعد یر میر
چرا دست رید شتراب خواره کم	

نگار من جو من مارگفت سرسخت	چنانکه گوهر منی سلک صدف است
دل من اسارت شد لغزش است	رودی دست مرا چو گل مراد شکفت
حواله سردش لب لعل خار کسم	
در آب ملک تقاسیر بگ هستی من	روحیق در گرد و دوار حق برستی من
کتاده دستی مارانگ سنی من	گدای میکرده ام لیکت هستی من
که مار در فلک حکم بر ساره کسم	
من آن بیم که در عشق تو زدی ترازم	اگر چه در تب عشق بهیج دهم تا بم
گرمیت عمر و در بگ سب کتام	اگر ز لعل لب مار لوسه با بم
حوال شوم بر سر و زندگی دو مار کسم	
کسی که درین آن یار متوج را انگاه	که مانده ام لقاقت شکسته حال تنه
بهین سب که هر روز در ششام و بچا	خو عین مال حداں بیاد مجلس شاه
ساله گیرم و در متوج حاسه یاره کسم	
اگر دور تو من در تریق سیه	هال زمان شودم خاطر نشاط طیه
رای من بخورم است وجه دجیه	رفا صیم به مدرس به مختصه رفقه
مرا چه وصل که مع شراب حواره کسم	
اگر گاه کیم بر حال مهر لقا شمس	کیم معانیه زوج مهر مهر ارش
سراب تو شوم و در هو شوم و سیم قلات	مرا که از در تقاضاست سار در بگ معاکر
هال بهت که میجایه را احاره کسم	

دعای ستمی میل قبول سد حافظ	کر میص طبع تو اور حصول شد حاصل
مقطع غزل اور حصول سد حافظ	راده خود دل بهان لعل سد حافظ
سازگ رلط ولی زار سق آشکاره کسم	
نگار احول به واقف حال زار کسم	اکو می نالده حجب دور و ساین حال کسم
بجیم حتم میگویت بدان میں اتنا کسم	میرکان سید کردی ہزاراں حصہ دریم
ساگر چشم سار ت ہزاراں دور در صمیم	
سعادت ای شہ عباد اوم دین دل ریا	ولی اطلالت ای ظالم کجوا ہم ار کسی شاد
وامنوتم تو کردی ارتعادل و سرسبیداد	الا ای ہمیں دل کہ مارت برت اریا
مرا دوری سا و آدم کہ سے یاد تو مستقیم	
سیم کوئی لدارب رسک در او عمر سیر	مرا اندر موی اوست اسک اریوید چون
لسوق لعل و سسق ہو تم خام لمی پیر	صباح الخیر زو لعل کجائی ساقیا حیر
کہ سو خامی کد در سر حوش جگ و شمیم	
سحام می وقت لعل جو میامی کہ فلفل	سور وقت ویت سیم گل و سیم گل
کجا آل عارض جول گل کجا ل خوش گل	رماک آسق دوری تم عرق عرق چون
سیار ای باد سبیری سیمی ران عرق صمیم	
اگر دست دور ہست دارد حکم ریاقی	و داد ارم و فاحم عتسانی و مسانی
سو کہ آہر و دہم سیم اسیم من پنے	جہاں عالی و قاتی مدای ساد و سانی
کہ سلطانی عالم را لعل عتق می سیم	

به جوس مهراباں سر بی طلعت ملک	مدین کسبوی شکست که دامن من بهر شو
حیال حال سودی که در دل تدحاحم دو	اگر رعایاں غیری که مدد و سلطه او
حرام مادگر من حال سحافی دست مگر نیم	
میا دصوره شیرین بی دیته خوش در	رطلیم حج سکینت حق حرر سرش افتاد
اگر خوش بودیت به جود اور دست جویت و جار	جایاں بیرست ولی میایدین و مادکش و
که کرد آهول و بیرست لول از حال شیر نیم	
به آں طر عجب کجای حال لاند بهر آمد	به درای کلیم آمد بهر مکر طهر آمد
به من طبع موردوم محل طبع انیر آمد	به هر کوفت نظمی و کلامت دلیر آمد
تدرودی طره می گیرم که حالاکت تا نیم	
ساراں حرر حال سخته و فامی صحت یار	مستاقان دهم جانی کلام لطف لدار
دست دگی نشان داد و مهرت دل به کار	لست سکر نشان داد و حقیقت می میو کار
اسم که رعایت جزاں به با آم به ما ایسم	
فتادم تلک علی چول میدم و تو گیر	به این تنی فامی سخن از من است شیرین
تدم قتل گاه تو خود دم بتم تو خویش	تنت حلت هم از سر و دم بهر قصر حدیث
اگر در وقت حال داول بهر مانشی تنع ما ایسم	
به مثل قد رعایت به دار قدر خود مسا	به میسر و در نشان بهر دست جو سارا
مگر میمیتی رو تن طبعیت این باں دل تواد	حدیث از روم که در این نامه ثبت افتاد
جهانانی علقه باشد بهر حاد و داد ملقیم	

وضع دہان کہ ہر سام و سحر می نیم	احتلاصیت کہ ہر وقت و گرمی نیم
دندم در دل اختیار در می نیم	این جد و رستیت کہ در دور قمری نیم
ہمہ آفاق بر بار قنہ و قمری نیم	
کن طرسوی فلک میں تو سکل ہرام	ہر راست بی اہل راں حول آستان
ہست کیوں کہ کد تلخ سا کامی کام	مرد ماں دور ہی می طلب دار ایام
شکل امیت کہ ہر دور قمری نیم	
یجر دور بہر حال محب حور سست	حائل اربال دور و نیم حیدر و سست
احمار اسرولت بی دامن سست	الہا را ہمہ شرت رگلاب قد سست
قوت دانا ہمہ ارجول عکرمی نیم	
یست اہل جود امیت رفاہ حال	دست اسوس ہم بہت رحمت مال
یگیاں اہل جود بہت تحت نال	اس مادی سده محروح بریر مال
طوق دریں ہمہ در گردل حرمی نیم	
کو کسی ماہ کسی می محبت آرد	خارج فص حد سیدہ ہر کس خار
ہر کے ارگرمی کیسہ دل انگار	باج ہر سے مراد رہ مراد رہ
ہج شفقت بہر راہ سیر می نیم	
در کس جوہ نیم رحمت چادر	ارہ بہت عداوت بی ہر کس
الفت حور و کلاں بہنیں دم	دختر اراہمہ چنگ س و عدل باہر
سیر اراہمہ ہواہ مدر سے نیم	

مفتی رود پہل اس بکٹ بیکے کس	برسر صدق تو ایسا رستو سکے کس
تو یہ معمول ہیں میت گرد سکے کس	سید حامد تنوایی حواہر رومی کی کس
راکھ میں سیدہ ارکچ دگر مے میم	
جیتیش لٹوہ فنان دیم ہندہ بودم	موتہر حشر ریشاں دیم مدیدہ لودم
حور در سحابتاں دیم مدیدہ لودم	خط برعدار جہان دیم مدیدہ لودم
رگل دمیدہ ریجان دیم مدیدہ لودم	
رشتک ریت رویت مناسک کس یزد	چوں تہدو تہدویت چوتوہ کس شکر تو
جلد بریں است کویت مثل تو کو حیں کو	رودن حشر نگار دار حلقہ دو گیسو
ایسی سلسلہ دیم مدیدہ لودم	
ماست کست کیسے قول قرار و عہدش	یاران بدل جگہ یکم کہ عہدہ کردہ دہش
ماست مہد عشرت میم جو کا کھدش	آب حیات ریدار لعل بچہ سہدش
تہد اندر آب حیوان دیم مدیدہ لودم	
در کلمہ حریم مار آرد وی حشاش	نامیتو دھورت آن کلام در حشاش
لعل تو خنکراشتان کے تو عمر نشان	چوں لف رکشا دسی تہد تو مرج پر سال
کلمہ کھام ستان دیم مدیدہ لودم	
چوں لک دیم پیشیت خود را سادہ	ہر تار یا پیش بردست سیاہ
دیدم نگار خود راستہ سیاہ	چوری سیاہ بدستیں برگر دیم سادہ
مار کے سیاہ بچان دیم مدیدہ لودم	

آب سرکشیت تم آئے ر آب روشت	راں مہر او فردن شد حام حشر آب روشت
اوردی محبت یکسر حجاب روشت	آمدی کلام اررح لقاں روشت
ہنسے ہر درختان دیم مدیدہ لودم	
جوں عادت نگار اندر سرسبز شد	جوں ربیہ ہر دم پیش تو عادت شد
سگر کرد و دایب ہیں بیتا اول شد	ار کھر لعل دلہر دین و دلم ہم شد
دیکھ رعل یان دیم مدیدہ لودم	
ہیچوں شمعان دیم چورج عشقت	گسم مل تو مگر حاتاں ر کج عشقت
در دست دل کند ہر دم ترجم عشقت	ہر مدلہ کو رویت شد مدلہ غم عشقت
مسل نکل غولوں دیم مدیدہ لودم	
ہر دولت نگار تیریں سب خوشکر	شیریں مکن تو کام راں لے عصمت کر
گویم مگناوینے سب خوشکر	تیریں راں تہا در ہر دلب خوشکر
طوطے شکر ساں دیم مدیدہ لودم	
مگدحت تن دروت خان العمام اسو	آسم رویدہ آمد صم آس اسو
آخر سار ہجرت عشرت شرک اسو	در تاب گلعدارت دل شد کام اسو
مگل کماں سوداں دیم مدیدہ لودم	
یار انکسہ وقت جوں ہر راں شتر	رشد ہر نام طاقت ای دول شتر
اندریال رویت شد دید بت پرست	مصفتی ماست بیدار توج حیم شتر
ہستار ہست و حیران دیم مدیدہ لودم	

در دو چشم آن تکیا ریشتم	ستم ولی کار خود را رامل دیشتم
در کوئی دل راست مرا عرت دیشتم	مرد دست دار و خوش بود دیشتم
مناقی چشم مست می صاف می شستم	
گفتی مرا به عشق و محبت رسد سبک	گفتی را آب است که در حوضت نشو
گفتی ملاش یار کس و یار را سحوت	گفتی ریشم بعد اول بکشد گوشت
اینگه گوشت که دو پیمان دیشتم	
در عاشقی محروقتی محرم مرا	در عاشقی شوق تو حیات در گذار
در عاشقی سار تو دارم سیر نیار	در عاشقی گریه تا در سوز سار
استاده ام چو شمع و مژگان اشتم	
بهر تماشا یار گشتم زور مدر	را آن کشتاں بهر مدارم کسی خمر
من چسبم بگوهر کیم بر خوش نظر	من آدم بهشته ام اما درین سمر
جانی سیر عشق حوا ماں بهوشتم	
سخت ارم دیکند که هم در دود است	سخت ارم دیکند که سیم کوئی دوست
سخت ارم دیکند که گم هم در دود است	سخت ارم دیکند که گم در حش دوست
ایکسو حور گردن از زمهر شتم	
مارا الوصف صورت آن یار گنگوست	ماقد چو سرو و شمع وین تپا سوست
دل با بدیل روح او عین حق سوست	حسن عروص طمع مر جلو آرد سوست
آینه دارم ال آه می کشتم	

تیر از عین رنگ بپاست و نشان خُس	تیر از سحر است که دارد بیاں خُس
تیر از هر طرف مکتباید دکان خُس	تیر از معدن لعل است دکان خُس
مس جوهری مفسد اران و مشوشم	
از سکه صوت عشق زمر شود بیده ام	از سکه بهر دین حوای دودیده ام
از سکه تمام جهان گریه ام	از سکه حقیقت درین شهر دیده ام
حقا که میجویم الگوں و سر خوشم	
شهر بهشت رونق دیار ان رشت	شهر بهر در گیت و سامان رشت
شهر سحر عمارت تیاں رشت	شهر برادر کرتبه و حوای رشت
چرخیم مست در حریدار هر ششم	
حافظه مدح مله تیر از دم زد	مفتی حیران مدح تاله رستم کند
این شهریم رب کائنات کند	حان بهر دیدن ردلم صبر کند
در عشق تابدان سیش سحر ششم	
یار از دروغ حسن خود جو در حوت	یوسف متاع خُس عازم بهر حوت
مفتی رعیه آن بت عیار دیده حوت	حافظه کتاب قدرت بی حاصل حوت
ساتی گنج است تار دانه را آتشم	
ما یں دو گبه مال حام الحبه آمدیم	ما یں در گبه ماسید نگاه آمدیم
ما یں در گبه صد حال تنه آمدیم	ما یں دره سیه حشمت دعاء آمدیم
ارید حادثه آجیسا - بیاہ آمدیم	

کسی یار و غمخوار و دین همدم	که کسی داد اسرار و رفیق و محرم
چون نهادیم درین عالم ماسوت قدم	در هر وصال عقیقم رسد حد عدم
باب تسلیم وجود این همه راه آمده ایم	
شد یوار آیه است همه امان بهشت	از هر دعت همه یزید شد ایوان بهشت
هست شاداب رود یو گلستان بهشت	سر خطا تو دیدیم رشتان بهشت
طلعت گدازی این محسر گیاه آمده ایم	
رقسم عشق کشیدیم جو بر لوح چین	حرف خواندیم رطوبت و محبت بختین
میت اندر میرا الفت و دوست برین	بچین گم که شد حار و دور و ح این
مکدونی مدح شاه آید آمده ایم	
صدق خویم گو صادق و صدق کما است	کشف خویم دل کاتب تو یقین کما است
ایریران صفا صاحب تحقیق کما است	مسیر حکم تو انمیستی تا یقین کما است
کردین بحیر کرم عرق گناه آمده ایم	
عوث اعظم شبه لعداد دبی قطعه دار	بهشت در پر و جبال بهرین آتشه دار
دانشین سلطنت جو حکم این تکرار	آرد حیر و دگر از خطایوش سیار
که بدیوان عمل بامه سیاه آمده ایم	
مفتیا در ره خلاص تو نمراد که ما	استوار گنبد افلاک تو آواز که ما
سور در آتش بهجور بی و در سار که ما	خافط این حره یقینیه میدار که ما
ارسیه قافله مانا له دُ آه آمده ایم	

سپاردیدہ من رنگ بھپکے لشکر	دسرواۓ تقدیر برترے لشکر
مستحسن تو فرسکدے لشکر	کرشمہ کن و مارا رسا حوی لشکر
مسرہ رونق ماموس سامری لشکر	
نودا مانج اسرار عالمی عیسے	کس آسکار ہم آثار عالمی عیسے
در آتش آرمسرو کا عالمی عیسے	سادہ سرو و ستار عالمی عیسے
کلاہ گوشتہ آئیں دل کے لشکر	
مخل فامت ریائی تو مستعد	ریتیں قد تو سرو و صورت آزاد
اگر ہار گد ارت جو درجیں مستاد	جو عطر سے ستور لعل سلل آدم ماد
تو فقیہیں لعل عسکر لشکر	
ترا کہ گفت کہ سر و خود لقا بگیر	رما شقاں جمال سقیدر حجاب بگیر
ما قات رحمت نور مابا بگیر	آہ ال نظر ستیر آقا بگیر
ماراں دو آفوس شکر لشکر	
مار کرے تو حیاں میریم نگار عس	عیر دیں تو میت درو ویدہ ہو کر
توئی گلشن حوی جو گلشن ورس	روں حرام و سرگوستے حوے اور کھیں
سہا حورہ رونق پرے لشکر	
بختیم گوی کہ تر حکم رہے مکار	بمیل کوئی کہ دستور جو بھوکے گمار
لستوہ آئی کہ میں ستور شکر گد	رلف گوئی کہ آئیں دل سے گد
مسرہ کوئی کہ لب سکرے لشکر	

سُنی سحر تو مصفحی جو نوشتہ کا حاط	زمین غریبی نصیب کو نوشتہ کا حاط
لتر میں سحر از دوق جو نوشتہ کا حاط	جو حد لب حصا نوشتہ کا حاط
تو قدر ادب سحر گشت درے شکس	
دلدار لطف یزد دریا طہار مس	غبار سوج دیدہ الفت حوار مس
جایک حرم عرصہ دل یکہ تار مس	مالا ملک عتوہ گرو سرو مار مس
کو تارہ کوفتہ رہد درار مس	
و حسرتا کہ آخر یہیے ورد علم	آخر دیکہ داکہ آخر یہیے ورد علم
می میں حاکم احسہ بہری ورد علم	دیدہ دلا کہ آخر یہیے ورد علم
نامس چکر دیدہ معشوقہ مار مس	
ہر دم حکم تو سرہ رماں گریہ میکم	ہر روز و شب ماہ و معاں گریہ میکم
ریں درد دل نہاں معیاں گریہ میکم	رجو چو شمع خضرہ رماں گریہ میکم
تا ماتو سنگدل چکد سورہ ساز مس	
یادت رجاں عمرہ آریے میرود	اردست تو کد نام سکار می میرود
بک دم دولت میل نگاہ میرود	راہد چو ارمسار تو کار می میرود
اہم سیتے تسانہ و سور گدار مس	
ایمان میں تو در دل حصا کمال عشق	شد بیشتر رحلہ رمانہاں مال عشق
چوں شد در دل جان پہاں عشق	گفتم بدلق ررق میو شتم نشان عشق
عمار لود انشک و رواں کردار مس	

جنت یک کرستہ حواریں مردہ ملو	درم ہر ادب و سب سے ہی فرد
حسرت کلو مردہ عشاق پرورد	تیرسم ار حواسے ایمان کے مرد
چاہا اوروں کو حضور نماز میں	
دل در تپ وراق تو صد آہ میرد	در پیچ و تاب رعب تو روح دہی
ریں گشت کو شکر کسم اوردیدہ بکند	سست آیدو یاد حراں میکند
اگر سن تجھ سے سکیں نزار میں	
عام جو گشت محرم خاص حرم او	رار و رشتہ عدیل قامت کسم او
میگوید ارغمایت و لطف غیم او	یار کے آن صبا نور کر لسم او
اگر دستماہ کر متں کا رسار میں	
لے رویت انکار مدیا جودید عمر	ادب کسم فراق تو افس دوید عمر
آخر ہمیں بھی رہاں رگرید عمر	محمود را دیکھ تاجر سید عمر
مے داد جاں تلخ و شگفت لیا میں	
در کرد حصہ بہت مسحت ماحرا	ار حال میں حرکات آن صم حرا
ریں آرد و کہ بہت مل جان آفتلا	نقشے رآ کے دم اگر یہ حالیا
ہم کے شود وریں حقیقت محار من	
ہر حید و طعت بدل کار و ستہ ایم	لیکن بدوق وصل تو امید ستہ ایم
دریا تو زیادہ گم صاف ستہ ایم	آب دیدہ بر سر آتش شستہ ایم
گو فاش کرد در ہمہ آفاق دار میں	

یاراں مال دولت و عرق محترم	یاراں نصرت و شوکت و عرق محترم
یاراں ریت و عرق محترم	یاراں سار و نعمت و عرق محترم
اے سار کا دوس کا رسا رسا	
جویم مدد و حضرت احباب ماصفا	تا ماستم اگر وہ محاسن کے یا
ہر صبح و شام مفتی بارہت امیدغا	حافظ رخصت گویا لیس صفا
ماشاہد دوست پروردش گداڑس	
جرا یا صبرم دارد و حتم من نہاں ارد	جو می مہ ہلال عید ایتیم حیاں ارد
دست ترک شیم او کمان ہم ہاں ارد	متر بیت حور شاں رستہ سار ارد
جہاں یرفتنہ خواہ شد ایشیم داراں ارد	
نار قاست ریاقت کرم ایہہ ہستے	سوار حال اولسک بہت دہم ہستے
دلچسپ ابرو پوشتہ ترن بدچہ بیوہ	غلام شیم آن تک کہ دو خانہ ترستے
لگا ریش شمش رستہ متکلیں کمال ارد	
حیاں شد دل ارستہ صہبک دوستیش	سوئے تسلیم ماہم ہی کسب دوستیش
لالی شد سر شک لعل شکوای تیریش	ہلالی شد تم رہیں ہم کہ ماطعراک متکلیں
کہ بات مہ کہ نماید رطاق آسماں ارد	
زہر دلدار و حیاں یرو کہ حست بہت رفدیم	در گالہ حیاں میں حیاں گل خرم
حسینت بھو مہ و بدیم بھیش ہم لطر کردیم	رعیان غافل بار اداں حتم و حسین مردم
ہزاران گوہ پیغام بہت و حیاں ارد	

سمجھا را تو حور سے قاتل رلف و تیرم	یر یو ارادہ لیسے جواب ار رلف و تیرم
تو ار توجیہ ایک سے جمال رلف و تیرم	لوکا در دل ہی جسک لقا رلف و تیرم
کرم حرام مکر داند حسیم آمد لستان وارد	
رہی آن حور و تیر ار رلف سر جس	انگر جسار گل گشت سیر یو چس جس
تے ماوک گیا ارد کمانی شتر گشت	دگر حور در را کس گوید ما جس جس
اکریں ملا تحسین ختم بہت دآرا آجیاں وارد	
الا ایل سیر رلف دست حورہ ملکا	حور داند می گند استے سے ریا کارے
یہ متی صفتی سدا گوید حافظ آرد ار	اگر یہ مرغ ریرک بود حافظ در سوا دار
تیر عمر و صیدت کر ختم آن کمان وارد	
سر و جس خجل کہ اس قدر لکے تو	رنگ رلا میرہ غار ص حور شکا تو
رگ جس عرق تو دار رحا لکے تو	تا ہفتہ میدہ طرہ شکے تو
بردہ عجمی در دحدہ دلکشے تو	
حان مس اوراق حور حان سر حاسو	امرت حان لوار مس عاشق متلا مسور
ایمہ رور و مس لک ل مر مسور	اس گل حور مس لیم من لعل حور مسور
کر سر صدق میکدش بہت دکا تو	
در سر کوئی آن لکا سر جو گشت کشت مس	ہت بہت بہت حان لکریں بہت مس
گر گد رت قدر دکر تہو دگشت مس	ہر جت سرست مس خاک درت بہت مس
عشق تو سر لوست مس راحت مس رکھا تو	

سکہ بدل گدشتی ارکلمات ہیں و آن	سکہ دوا کردنی از سخاں عرومتان
سکہ حزنہ رومی در سر و کار استن حال	سکہ بدل گشتی از نص ورتگان
قال مقال عالمی می گفتم از سر کا تو	
مار بر د لصد یار از تو ہزار مار میں	میچکا از کلام تو قند و نبات انگبین
ہست تراستان تو راں صما مرا حسیں	واقع گدا می خشتی را گن بود دماستین
رودہ سلطنت رسید بر کہ بود گاہے تو	
چشم میاہ تو حیاں سحر گار میر میں است	ارد دل ہو تیاریں چو تن و قرار کس است
عشق حال رویتو در دل مرد وہم دل است	حرقہ رہد و حسام می گر جیہ در وجود میں است
- اینہیہ گفتشے دم در طلب و فلیے تو	
ار تو اگر کمال میں جو تو میتتر رود	لیکے بر محبت کے تو سرم مررود
بل سرم دیکھ سرت ار جو سر گر رود	سور و شتران سو در عشق آن نصیرم سرود
لیکن سیرینہ موسیٰ شوق حاک و سر کا تو	
بہر گریں جو حیاں کش سیمہ حال تست	راں ملہم ہوں فہر دیں میں حال تست
بہر تر از زمان میں رگ قبل قال تست	شاہ ستین حشیم تنگیہ گہ حیاں تست
حاشی و عاست حان میں شیو سادہ جا کے تو	
ہست لغت و عیاں دیب ما فقار حش	بلکہ رشت حان میں نب رودر گار حش
ستل تذکرہ مفتی ہاتھ کا حش	عوش حش است عارصت حاشیہ در بہار حش
حافظ حوش کلام شد مع حش کا تو	

ایکے رسید دلم مانگ آ آمدہ	ایکے آیتیم سیاہ عمدہ سار آمدہ
ایکے بر سودر و ان مایہ سار آمدہ	ایکے ماسلسلہ دلف دار آمدہ
فرصتت ماو کہ دیوارہ نوار آمدہ	
ساعتی رلف میار او مگردان عادت	ساعتی شعدہ مہاو مگردان عادت
ساعتی ماتس میکی او مگردان عادت	ساعتی مار مصر او مگردان عادت
چوں بر رسیدل ارماب میار آمدہ	
بہت دیر سیرت لکے بخار ادل رنگ	راں ماتہ بدل بریم جو موسم بہر رنگ
ریب اور رنگ توئی مار دیریت او رنگ	میتن آکا تو سیریم یہ بصلح وجہ سحرنگ
کہ بہر حال ہزار ندہ مار آمدہ	
در سر عشق تو در گل ستد این یک دلم	سر سرور دیر سودا تو شد رے دلم
طاتم آتوچہ اردو کہ بو غائے دلم	رہمیں نا توچہ سجد کہ بیجاہی دلم
مست و آتفتہ سکلو نگہ رار آمدہ	
آتش عشق تو ای یاد دلم کرد کباب	عاسق سوختہ را قتل ہووے نقاب
آمدی بہر ترن کسوں سج انکدہ نقاب	آفریں بر دل ہم تو کہ ارہر نقاب
گستہ عمر و خود را نہ مار آمدہ	
جیتیم آتشم جو ہر وقت نہانگ کو داست	راں بہر حال مرادیدہ تاب آکو داست
منفی شہر کہ خود لکے آسو کو داست	گستہ خاطر مکت حر دشراب آکو داست
مگر از مذہب این طالب یاد آمدہ	

شد عامه ریج مان آستوم ریج عامه	متلسق کسے ہمیم ار حسن تباد کامه
شد آهستلم چون دراه اود و گامه	ار حون دل بوستتم ردیکون سب نامه
الی ریت دهر اس بجر کالتیبامه	
این دیده ار محنت در دیده صد علامه	در حیم من عشقش کردیده صد علامه
بر دیده رحیم دادیده صد علامه	دارم من در وقتش در دیده صد علامه
لین الله موعده عیالنا علامه	
در عشق آن یری رو آخر الم در دم	ار حمله کار دهم کاری نه برکتودم
ار نادر حشر آن مد اود مار در دم	هر چه آرمودم در دم وجود سودم
اس حرب الحرب حلت به المنه	
میل تو فامدارد در عشق یا در دم	ار آتش روح او گرم است آه سردم
مردم چو در ملامت دیدند عین مردم	القم ملامت آید اگر دوست گرم
والله ما را بیاخت ملا ملا مه	
ختم مل رنجه ار فال دوست گفتا	نامن بر سر موار حال دوست گفتا
در کیک بر سر ار فال دوست گفتا	بر سیدم ار طیبی حال دوست گفتا
سے قر بها عذایکے بعد ما سلام	
در دل پرستم محتاج شمع نه لود	این سوز جان جو یستم محتاج شمع مود
ایدر بر آیم یستم محتاج شمع مود	حال رو یستم محتاج شمع مود
خود می شود محقق ار آب حیم خامه	

سور دل جہیم ہوار کباب بر دست	آمدن کردین عطر از کباب بر دست
ستے جیتہ سوختن لہر از شراب ز دست	ما و صدار ماہم ماگہ نقاب بر دست
کالہ ترے الصحا یا تطلع من العمامہ	
ای آہوئی رسیدہ ہستم سخت و جوت	عزم لصد تر دد اسی یاد سو سویت
ماند کہ مار ماتم یک لحظہ در وقت	آمد مشام حاتم ہر دم رسد کویت
الروح فی رمال سکت ہ الحما	
ہر لحظہ تارہ گرد عشقت کہ بہت زیبا	دیں حق من و دست از سر و دست تیرین
یسا سہری رویت در دہ بمعنی دین	خامہ چو طالع بد ہائے راحہ شیرین
ستے پیدوق مہ کا سانس الکرامہ	
رسول ایرد و سلطان رخصت افلاک	سی و ماست اسطر وقت اسماک
وقد تو یک لہ تباح لولاک	کتبت قد شوقی و مئے ماک
سیاکرے تو سماں آدم و غماک	
سیاکہ ماتورہ حرف از عیدہ حوین	سیاکہ ارتو یام دل رسیدہ حوین
سیاکہ بہتہ مہم قد حمیدہ حوین	سیاکہ گفتم از شوق یاد و دیدہ حوین
ایا مسائل سلیمان سلیمانک	
ہزار حواں دل تہ لعین حادثہ	مہیتہ بہت کام قریب حادثہ
ہریدہ ام چو نقش شحیح حادثہ	غیب و قہر و غریب حادثہ
اسطرت قتیلاً و قتلے تالی	

حضر نامہ کمال شد جو مالیت آریے	حضر نامہ بدل در ولایت آریے
حضر نامہ ماکم رحایت آریے	حضر نامہ رمن در تہ مالیت آریے
ارے ماثر محیاے فی محبا کے	
جو ماہر شگفت ساقیاں حیر	سہو جو روح رواں گشت ساقیاں حیر
نسیم وصل در گشت ساقیاں حیر	صاعید و گشت ساقیاں حیر
ودا کی منتہ کر مہطیب الہ کے	
بہار حسن رخ یار رونق جیسی بہت	سورج حمالش مریع انکسی بہت
رعاصت گلستان نصارت سمی بہت	ماروئی محل و خاک سپا سرکہ بہت
جیہیں مریع حمالے را آبی و خاکے	
مناہوں مطرق الرجا قد وصل	مناہوں لبالب الرضا قد وصل
مناہوں سوم الرضا قد فصل	وع التماس فلایع حد جری مثل
کہ نہ ادرایہ رواں سستی بہت و چال کے	
سختہ بے تو در نکات موسی لالہ و گل	سحا کیسے تو د آریے لالہ و گل
سیا کوئی تو د آریے لالہ و گل	لعاص جو بہت ہم سرکہ لالہ و گل
چہ صبح گلکاب رقم در رنگے و خاکے	
کرار سد کہ بہ عید عامں پاکت	کرار سد کہ سجد میاں پاکت
کرار سد کہ مدامد سکاس پاکت	کرار سد کہ کد عیٹا من پاکت
کہ ہجو قطرہ کہ سر رنگ گل جگہ پاکے	

نوصف تو چنگار دستلم کہ حیرانم	ہر کج نوحیست سار دلم بیدالم
درای عقل دقیاست تراہ میخوانم	ہر کجیہ خواست آخر بکدر نامم
مدرک و صفاک لایدر کست و رست	
راک سرم کہ ہوا تو در سرم جیکہ	ہر جور تو دل مصفی مستلمات کد
بسم صبح ز رویت چو پردہ بر کند	رحس رو تو خا و ط چکوہ بطن زند
کہ چون صفات آہی وری اورا	
اگر کلہ و ص جو دمی بہد قدے	را رست بجز دمی وجود ہم قدے
لشوق مائہ ادگویم ار سرور ہے	رو لیرم کہ رساند نوارش سقلے
کجا ہست یک صما کو میا کس کرے	
حیاں اتم ارہ فلک مدرکہ حلق	لطر بہت بہتم بہتہ مگرہ عشق
لے کر رفتہ ہم ارستہ بہتہ سحر کہ ستو	قیاس کردم تدبیر عقل در رہ عشق
چو شمس ہست کہ در بحر میکند رنے	
بیا کہ ما تو مرا خوش حیاں مہر و وفاست	بیا کہ ارتوہ سرم کمال لہر و صفاست
بیا کہ در دل من کجا صلح و صفاست	بیا کہ حرف دہش گہر وقف میگد باست
ر مال و قفہ ہی ہام من درے	
صا اگر من ارتوہ در ہدے	سحال من رست ارتوہ ہدے
ورغ رویتو لہر لطر دہدے	حدیت جوں چہا دروہ سرد ہدے
بیا کہ گیر کس سار ہر حویث دے	

سج رمد ریاسته مرا مرآح مستقیم	هر راست درین علوم فکر و تمیم
چینیم ریاد و درون غایب میم	دل گرفت رسالوس و ملل ریر کلیم
حیث آدمی که میخیزد رشم علم	
بیا که عشق قیاسان و کون لساند	بیا که اهل سیاسان و کون لساند
بیا که مهر اساسان و کون لساند	بیا که وقت تسانان و کون لساند
بیا که بالامی صاف و صحت صم	
اگر چه گویی تلخ میوه عشقت	میں سو رہا کہ میوہ عشق است
گنج و ریح ہم کر یوہ عشق است	مدام عشق و تعم رشیوہ عشق است
اگر معاشر نامی ہو توں جام می	
رہو توں فہم امیدم کیست ہیشا	ردل گدستہ ام آخر کیست دلدرا
بازل معر بود قدر و رعب گفتم	چرا ایک گدش قدش معبر مدارے
اگر کہ صد شکر است ایس طرحی	
رست و رست خاطر و عین رست دوست	میں تو رست حامد مدوں رست دوست
یہ حاشی تنکوہ اگر رست بہر رست دوست	میکم گلہ اور اکہ اور رست دوست
بکشت راز حرکت کجاں مدے	
دل ہر در کریں در عشق تساند	طرستن یقین در عشق تساند
محر قیاس تین در عشق تساند	طریق لیتیں در عشق تساند
برودت کر امردہ دل میخیزد	

مگر وصال بیاچار چه سود و در دست	حیات نیست محروم دل بایز شد دل گشت
مهر منقش تیدا این سخن گریست	سر آقد تو تا اندست حافظ چیست
بجز سارسته و دعا می صبح	
صفا تو ادرتم کیوش با تو بود آرد	صفا تو متک را نطره سوسو دار
صفا تو لعل را نجلسته بود آرد	صفا تو گهت آرد لب مست کو دار
بیاد کارهای که بود آرد	
راهبان من راه رشتاب ردن	صفا دل که خود تیغ و شمشیر دل
سحر و معجانات ما بهاب ردن	و هم از مالک جوی آفتاب ردن
آتر اسر که فلان ماه رو دار	
دل که خود همه معرفت است دست	دل که غیر تو هر که میتاسد دوست
دل که از پر پر غلغل است آینه دوست	دل که جوهر حسد عشق در دوست
لواں بدست تو دادن گریستن کو دار	
خودش تر از دل را مید و بس	بیاد و نثر و ادا و ت مرارید و بس
بیش قد تو هر قدر و تار مید و بس	قائمی خوش و خوشی تر از مید و بس
که هیچ گل همه آئین رنگ تو دار	
ولا نسوح بح یا رحله حوشت ماد	بسی محبت و عشق همه حوشت ماد
بنا ما و بس از و بهوشت ماد	سحر و تو هر گشت دوست ماد
مگر از کدام خم است این در سو دار	

سک طره اش آه بوی ستار مسار	سجتم توج خود اکول آن نگار مسار
سورده خود ایہ سرود بار مسار	سکر کشی خود ایہ سرود بار مسار
اگر ماورسی از سرم سرود آری	
صبا جو شہدہ چال رعتی حال گشت	ہر ایک گشت رجال لہریشاں گشت
سیور تو خوش کشتہ پر آسان گشت	سراں ستائیل سطوع سہیہ توان گشت
خرا قید رکہ قریباں شد خود آری	
در عشق تو آئینہ کردہ سہادت	ہمیتہ بردت افتدہ ارجمند است
نگاہش تو برسد گرچہ بس بلند است	لواہی ملت اچل کجا یسند است
اگر کوش ہوش بر حال غلہ گو دارے	
ستم چہر تو ماورد و ہم ہر دہشت	حوش آن کجا حال دوت واسوکر تر گاہ است
زبان ہن چہیں میت دگر ندرت نصرت	دعائے نعم و حمداں ہر ایسے گشت
اگر کیستی تو ماس چہ گشت گو دارے	
زمانہ گر بہ عاشق چوس دہر را د	زمانہ گر بہر ہر یک چوس دہر را د
زمانہ گر بہر سرود من دہر را د	زمانہ گر بہر ہر یک جس دہر را د
ہدای تو کہ خط و حال است گو دارے	
گفت بے مفتی یاجوں بیاد تو بہر عشق	سرور تو دل و جام و دست و دست عشق
چو بہت حسادتیں سلسل عشق	رگج مدریہ حاو خط محوی گو بہر عشق
قدم روں اگر مس چنو دارے	

تراست ماس دیوار سرگراں دار	ماسر که میر بار ہر ماں دار
ترا کہ ہر چہ مراد است در جہاں دار	ترا کہ ہر یک مرید کھود ہاں دار
چشم رحال میں راز توفاندار	
ماں دودیدہ گوہرستان نمائش کن	سیا حال میں تہاں تماش کن
مگیر تیرہ ڈاندر اں تماسا کن	عس جویت تہاں ماں تماسا کن
سواد ارحط مسکین برا عواں دار	
نخیم خان میں بہت در نظر عت	راں وصل تر بہت جو تر ساعہ
میاں مدار دوارم عجب کہ ہر عت	نوبت دیدن تو بہت حوٹاں عت
میاں مجمع حواں کی میاں دار	
ہم ار ماں تو در ماظم حر دگوید	حروف وصف دامت رم حر دگوید
چو در حال تہاں میکم حر دگوید	زگمت گوی تو ایچوس صم حر دگوید
حدیت ماسکت ایکہ در دماں دار	
دماکہ سیمہ میں متظار تیر جفا است	اچھہ تو اگر متظار تیر جفا است
ماحتیار تو گر صدمہ ہر تیر جفا است	دلہ متوق تو امیدوار تیر جفا است
نقصہ حال میں راز در کماں دار	
سرور کے تعامل میں قرار مرا	کے نو دیکوید میں نگار مرا
اکس کتاب اربین پیش حاں راد مرا	میں لطف کتیم تو انتظار مرا
اکس برنجہ توالی کہ جاں دار	

مدام دل صدم تو مدام دل خوش دار	سکار خود تو میں ستا دکام دل خوشدار
نکر رعبت حسن صبح و شام دل خوشدار	مکس حقار قیاس مدام دل خوشدار
کہ سہل مل شدت ارا را مہر یار دار	
چہ محفل است مانند محفل امروزے	مثال تسبیح تو مگر سماں میں سورے
ولا لطف کرے ہدایت آموزے	وصال دوست گرت دستے دہرے
رود کہ ہر چہ مراد است در جہاں دار	
اگر مہبت مامی حوری ہی حادط	میا رشوح ہم آغوش ہمہ کے حادط
محکمان محبت سحر کے حادط	لوکل بدہں رساع می کے حادط
چہ عزم رنالد و در ماد ماغیاں دار	
دو یار ہم نفس ہم زمان ہم دلی	دو یار محرم دہم دم ارتطایے
دو یار قصا اسرار و نیرنگار و	دو یار ریرک را مادہ کہیں دو سے
راغے و کتلے و گوشہ سچے	
در مقام جویر شد صراحی و حام	در مقام جو حاصل شد مراد ہم
در مقام جو شکست ما مراد مکمل	میں امقام مدیا و آخرت مد ہم
اگر چہ در ہم فتنہ خلق اچھے	
ہر اکہ نقد عبادت مکہ و یاداد	ہر اکہ دور سعادت مکہ و یاداد
ہر اکہ عہد طرقت مکہ و یاداد	ہر اکہ کنج قلعت مکہ و یاداد
فروخت یوسف مصر کے بدگترین تھے	

سکوتے مگر محفل تماشا کس	درد و ماتم در میران تماشا کس
و بحر عم تو میں ساحل تماشا کس	گھومتے متین حیدر تماشا کس
رعادات رمانی رخ شکر ہے	
عزم نثار اختیار رفتا ید لعت	اگر گہی ردل عمرہ را ید لعت
راں دہر ہر کس حریم کا ید لعت	درد و حادثہ عزم با شرا ید لعت
اگر اعتماد کس دست زینیں سے	
سیاکہ ردق اہل استاء کم لتود	سیاکہ مترع و دوع رس بہاہ کم لتود
سیاکہ ریب ہار دو گاہ کم لتود	سیاکہ ردق اہلکا رجاہ کم لتود
اگر بدسیچ تو ہی یا لعلق بھیجے	
بھر بار حروں عیاں بھی میم	مہر قفس ر نظر حوں داں بھی میم
بہنگار کسی درجہاں بھی میم	لگا دوش دست کساں بھی میم
چیں ساحت فلک حق حد مت چوئے	
بہر و لرزے رحم من فاء کد	اگر گویدش کہ ماتم متلا حاکم
کہ نام وقت نہاں کہ جان سا کد	صعور ماتم تو ایدل کحق را کد
چاں سز بر گئے بدست آمر سے	
موسخارہ شستہ بدوں لالہ اعداد	اگر لگا راستہ کمال است صو ر حار
میں سیر چین ردلم سکوں و قرار	تو نم سیر و تماشا می کوستان بکار
اگر رسد کنار دم بنگار کمال سے	

سیت حال میں بدرجویش سجید	دل الم و مراق نگار و درید
لطر نگل تو اتم حاسی گل جید	رشد مادہ ادت می توان دید
دریں چین کہ چلے کو دست یاسے	
بدو حیرت فکر است متافا	دریں زمانہ بخت ماحدا حاط
نگیت از سر فکرت بدعا حاط	مراح دہر تہ تدوین ملا حاط
کجا است فکر خیمے دریا رہے	
امی شادہ محو ماں ماحولی ورنہ	امی دلداراں ماحسن دل آری
امی حسرت مستوقاں ماسوکت زینا	امی مادرشہ جوان ادا رعم تہا سنی
دل ہیو سجان آہ وقت تہ کہ مار آئی	
در کوئی تو ایجا ناں عشق تو مکالم کرد	ار مام دلتاں تو بانام و شام کرد
در و کرہاں تو در و کر پیام کرد	ستہ تاقی و مہجودی و در آرتو حیاں کرد
کر دست نخواہد شد و اماں شکسے	
ہو انرج دولت نامائے ماد	اس جو ہی دہن طلعت و این سائے ہد
آہ چس دور اس سائے ماد	ایم کمال اس نشان شادائے ماد
در ماں صبیعا مراد و وقت تو امائے	
در ہر طرم اچانے سو تو رنگی میت	در کوئی دہر مرادے کو تو رنگی میت
در گلشن اچانانے کو تو رنگی میت	ساقی چس حارائے رو تو رنگی میت
نشت ادھواں کس تا ما غریبا رہے	

درود نمی کنی در دل به بیاری	چون توئی دوست ز دوستگوئی دوستی	چون تو یادم است مار لاف تو مادی	ای درود تو در مان به ستر مادی
ای یاد تو مونس در گوشه استی			
میدل بهی تو خوش ده دله میرقصه	در محفل مشتاقان بنم سلسله میرقصه	در حال لولای تو صد لولای میرقصه	صد مادی صانع سلسله میرقصه
ایست حریف ایدل تا ناد به بیای			
در در محبت ما خود در سر تعلیم	از سر قدم ساری از سر تعلیم	در دایره محبت ما نقطه تسلیم	در دایره محبت ما نقطه تسلیم
لطف آینه که آمد بنی حکم آینه تو فری			
آینه یی رسید یکبار را عالم	هر تسلیم بخش اسوز به عالم	هر لحظه ماین قالم مردم بهی عالم	مار که شاید گفت پس مکتبه که عالم
رخسار بخش نمودن شاید هر جا			
چون در محبت را مار شنه حال ستم	حاک در حاک را مار لولای مره رستم	ار طاقیت خود طاقیت او حتم	دبی تسلیم رلعت مادی صانع مکتبه
گفتا غلطی مکررین فکریت سودا			
سر کرد تو ای ساجو شنه لطم می ده	افتاد در گیتو سودا سرم می ده	برگشت ارس سودا فکر دگر می ده	در دایره مینا چون شد حکم می ده
تا مل کم این مشکل از ساعر مکتبه			

خون یقین گشت در عالم ریخت نیست	آمارش نمانی در عالم ریخت نیست
طرز محراب فرست در عالم ریخت نیست	فکر خود خود را در عالم ریخت نیست
کهر است درین سخت بی خود را	
دین گردی می سیم ما که که سوار آمد	کمر صورت نیم آیش بیکت قرار آمد
ای مفتی با حشمتش بهر تو نگار آمد	حافظ شب بخران تو می عشق یاد آمد
شاد است سارگاد ای عاشق شیدا	
مار آشی و ماین خاطر اشکسته همان تر	مار آو ماین تشنه مگر چشمتان باش
مار آو ماین حال حریفان تو باش	مار آو دل تنگ مرا بوس جان باش
دین سوخته را محرم اسرار بهان باش	
مستان که نمی مایا تو بوستند	پیوسته بهوشتد کجوشد و حروشتد
هر جید که را داد رسوست نکوشند	در آن ماده که در مصطفی عشق دروشتد
مارا دو سلسله برده و کوز مصال باش	
دین ماده دست آمد سی عیار سالک	ار خود تو بگو میر دل تشنه عیار سالک
نارنج چو ریخت سی عیار سالک	در حرقه جو آتش سی عیار سالک
چک کن سر حلقه در مدان جان باش	
در توفیق خیرت جان بزم دل گران است	هموان درین تاب بزم دل گران است
خدمت حصار که بزم دل گران است	دلدار که گفتا توام دل گران است
آگهی بزم ایک پلمت گران باش	

حال دہم عشقت کہ ہے۔	دل ہم کمال تو کھارے۔
درخان دل رکھ کر قرار ہے۔	تا بدلتش بارہ صغہ غبار ہے۔
اسی سبب سرشکات عجب مانہاں ہاں	
حاماں تو دم مجھ میں تیرہاں کھس	ار سترہاں تو نہیں یہاں کھس
کرواں داتا ہے ایں دگران کھتر	ہوں تندہاں رحمت آن لعل ہواں کھس
اسی درج محبت یہاں مہر و نشان ہاں	
ارگشت اسرار تو مالوے کریم	ار حماہ طرف ترندہ ایں سوئے کریم
رہی جو بہت مہر میں رو کریم	ماہور و حاکم تو جو ماہورے کریم
تو مہر و فلسفے تو سر آکر ایں ہاں	
راہد اگر توتو دل بہت مدخواہ	راہد اگر تودوق تاشاہت مدخواہ
راہد اگر توعشق بہت مدخواہ	راہد اگر توحصل تہاہت مدخواہ
ار بہت میراں دو عالم ماہاں ہاں	
دروہ عیاں میرخان شہر ہاں ہاں	ہم گفت حسن ابھکر ارجماں ہاں
دار مصقے عشق است میں شہوکار ہاں	حافظ کہ موس مسکند ارحام جہاں ہاں
کو در نظر آصف حشید کجاں ہاں	
سے دارم کہ مارویش قمر کجاں ہاں	تو دارم کہ مارویش قمر کجاں ہاں
سے دارم کہ مارویش شیریں ماں ہاں	سے دارم کہ مارویش شیریں ماں ہاں
بہار ہمارے شش کھل ارجواں ہاں	

مرا که این جوهر شد بخار جوش در شارب	دل در عشق اویا بدسته یی در شارب
لو که کسی که می خیم حال چوین مستی شارب	ساز خطیه شناسید جو رتبه در شارب
حیات حادثش ده که خوش دارد	
مراد عشق آن خانه باشد بر زبان رسود	لستق اوستی میم که تدبیر حق من معقود
سود نیست شکل من و ما در حقیق دل مشهود	جو عاشق میدم گفتم که مردم گوهر مقصود
بدانستم که این در ماهی موج بکزان دارد	
رسود این مسم در بر جود در آن غفل	در رشتن باد مسام جو میا سبکد قلقل
سحق حادثش من متوق و او کس بلبل	جو در رویت سجد و کل متود در آن غفل
اگر بگل انما که نیست که خوش جهان دارد	
جیرایار لستق اورد و صند ناموس	جو من آمد جیرال و شدیم سحر کت لستق
دلی گویم لصد حسرت گوید چوین جاسر	حدار داد لستق تان اودای شعله مجلس
که می یاد بگر از دست و ما سر گر آمد	
ندم چوین عاشق شد اس گفتم در حسن شتاو	مراد عشق او میل حساب این میاق
شکای یار چوین لستق و فی شهره آقا	جو دم طره اشتای در گرد خاطر عشاق
لستق صبار که که در راه نهادن دارد	
میان محمد حوین ترارید میا بنداک	دروغ چهره روش تر جو رتبه جهان دارد
رتاب آتش در دوشه حرا حاتم تپاندارک	دروغ بهیم این کال گر میاید آل دارک
که از حشم به امید پتان صابت در مال دارد	

کدرار صورت طاهرین ایوانی را	ماساکن کشیم جان و دلستان معنی را
همیگویم جویم نیم بصورت سال معنی را	چیه اعداد است در این که هر سلطان معنی را
درین درجه می کشیم که سر راستان دارد	
درست بگوید و شمار دل را بگوید کم	که اکثمت تار که به صفت برآید کم
میگویم بدایم رلف خود مادام کم	الفتراک رنجی بند حداراد و صمیم کم
که آهباست در تاجر و طالب ریان دارد	
توای دلدار است کس محروم چشم را	هم از سیر سر کیت کس محروم چشم را
روح لطافه ریت کس محروم چشم را	ر سر و قد دلجو کس محروم چشم را
دین سر حقیقتش بستان که حوصله روان دارد	
مرا آن به که مهر تو کسان حقیقت بگریم	کل ارباب حاله که در دست حقیقت بگریم
چنان باشد لعنت تو که ما از هم بشیم	رحیمت جان تسلاید مرد که رسو که می شیم
کین در گوشت که دست و تیر اند کجاست دارد	
تو مکتب دید ادر آن رنگ اهل بیت	کس هم ما حقیقت دل اهل صولت
تو من بعد غرض گل بر دل اهل حقیقت	میفتان خجسته رجا که حال اهل شکست
که از حقیقت و کجاست و او اهل استبان دارد	
ز صفتی مرد و دل جوان دلدار بهر شوق	معان و صبر و شوق مرد آن طراز بهر شوق
سوا ما نیست بهر آن سوا که او بهر شوق	چند را رحت خود گویم که آفتاب بهر شوق
در تلخی گشت جاندار او شکر و مان دارد	

دلاریطریقت کوطریق محسوس	که او گشتی توفیق مست خود ملحق
یژامداری بی متاقین می افتد	سین علال مجرم کجا و صاعدا ۱۰
که او اهل ایمان است و سال صلح و صلح	
همین که اراده صفت صمد آدم	نگیر طور بدیدر مارم کشتن دم
اگر وصول شود تا تواند اهل عالم	عزیر دار در مان صال کاین دم
مقابل تن قدرت در در استفتح	
دل عداوت هر یک و در کسی	سمنه غصه هر کس حواں کسی
حیثم پییده خود را کسی نون کند	سراج ریزر و بیادون کسی
آشتی سر کور دیده کوئی صلاح	
دلا لطر تو سید اگر پیش می ترسم	دلا گاه تو گریه دیتن هست ترسم
دلا و اقصی ارجان یتم می ترسم	دلا تو فارسی ار کار جوینس می ترسم
که کس درت نکستاید چو کم کسی مستحق	
سیار ماده کده و جهان است ای همه بود	سیار ماده که همیشه گمان به بود
سیار ماده که عترة مل کده افروود	سیار ماده که رورتن بخیر خواهد بود
بر آنکه جام صوختن بهد چراغ صباح	
مرا حسن عمل مستوح اندر دست	مرا که کثرت عصیان کمر مار شکست
ار آن پیاله دل رتر اید آریه دست	که ام قاتلایسته آیدار من مست
که رنگ صبحه بدیم ر فائق الا صباح	

چو عهد مهر دوفاست وق عصمت شرع	بهین چوین صفاست و غایت و تشرع
که نشاط و قامت را گشت تشرع	راش شاه سخاوت و دو حکمت و تشرع
حریت اربل و حال کوش و صفا	
سیاکه دیدن تو شد شفا هر دو دم	سیاکه با تو شود معتدل هم هر دو دم
سیاکه یاد که حال من را هر دو دم	سیاکه خون دل جویش غسل کردم
اگر مدد هست تو چون عافیت صفا	
دلش سگ سحر دلم جو مقطیر	فروغ روش منور تر از دم بر حسن
چو رساخت رشتن رقت شکل طیر	مدا و لعل لیش نوئه بعد تلخیص
نیافت کام دلم رو لصد مرار احسا	
حال رویتو منم کمال هر جت روح	نظر سحاه و حلال گویش کت روح
حسن چو تهید و مات تو یا جت روح	لجج آب حیات تو هست قوت روح
وجود حاکمی بار از دست قوت روح	
چو آفتاب رحمت حسن دل فرور آورد	نخا چو چشم تو صد تیر سیه دور آورد
رلعل دل مفتی ساز و صور آورد	مویی رلف تو حاطت می برور آورد
اگر لبی حد گل سمنش رشعله مصاح	
عاشقان کجاں من حال چشمه تو	شاهد کس شدیم اردیه چشمه تو
هست ریت و سالم از هم ریت تو	استقامت استای ریت برمال تو
بلخ ستایی ما فرودم اگر گوهر دلائی تو	

صحیح است تو بهر اصرار صبح بیدار کنی و نه	هر سحر سحر هم نسیج امید تو خوش است که
هر دم هر روز در دست اند و تو خوش نشود	آفتاب رخسار ما هر دم طلوعت امید
ارکلاه سحر و دسار به بیای تو	
هر کس بی هست از گنجینه لطافت کفایت	صعوت سخت بد قلم ما را اقصا
مکتبه سوره و کتب فی دین است	در رسم سر و دگر چنگت ما را از احتیاج
مکتبه هرگز اندوخت از دل دانا تو	
چون که با افعال طاهر شمت محتاج نیست	از این نظر بهایم همیت محتاج نیست
باقی این فکر دیگر فکرت محتاج نیست	عروض حاجت و هر چه حضرت محتاج نیست
را از کس مخفی نماند سر و رخ راسی تو	
ار دامت دینش شور و شتاب می جکد	در دامت هر زبان شهید قصه می جکد
گیجای شیر نسکرا بر کلمات می جکد	آنچه کس بر معارف کلمات می جکد
طلوعی خوش لجه لبی کلمات کجاست	
اسیار از صریت صریر تو مار	از صریر صریر دادار تو عمار
احیای حیات حق بهر تو کل چستیار	آسیب سکندر طلب کرد بدادش و درگار
خضره لودار زلال جام حای تو	
مس جویم چون ترا میک حرار عالم است	لیک و ز دست بیادت جمله قبل و قائم است
بر دامن جوی آدم اینست ورم عالم است	اگر چه حور شد ملک حیم و درم عالم است
رو سمانی بخش خیمه است خاک پاک تو	

یروہ سار کفال گرد و سر کجا	ہم مقام سر و حاد و مال گرد و ہر کجا
سپہر آمار مکات ال گرد و ہر کجا	ملوہ کجاہ ظاہر اقبال گرد و ہر کجا
سیہ اندر دسمای خیر لڑن سے نو	
لکھت ہمت ہر سو چندق رہا لکھت	دولت مال گدا و ہم خود را لکھت
معتد ہ مارگو مست ہر سو ہم	حافظ اندر حضرت لای سدا سر ہ
ارامہ عموماں سخت جہاں گستا سے نو	
رست ہر سو ہر سو ہر سو	دکاتین ہر دو سپر ہر حیات کس
دوب معلل ہر سو حیات کس	مقتدر ہر سو مسکین عتاب کس
دماہ عتاب ہر کس و عالم حراب کس	
نرم و سوزنی تیت شراہ را	کردم سوئی تیت تو سکیں نوح را
ہم تو جو کہ اسے ایہ را	لعلساں عرق و جیروہ دھڑاں ہر را
اجوہ مستیت ہر دو ہر دو ہر دو	
دست ہر سو ہر سو ہر سو	کرتستہم ہی کس اتبع دست را
ہم سو ہر سو ہر سو ہر سو	کستہم گس ہر سو ہر سو
رکستہم ہر سو ہر سو ہر سو	
ارامہ واق تو در ہر سو ہر سو	لاکس ہر دو ہر سو ہر سو
ارد و ماہک چوں ہر سو ہر سو	ایم کس ہر سو ہر سو
ہر دو ہر دو ہر دو ہر دو	

دقت با و مگر در سهوی یار گیر	حدت سازد و در سهی قرار گیر
می پس ماه و برج او پنهان گیر	نویسمت نشود و رلف بکار گیر
سگر بر دلا و غم شراب کن	
این عقد و دماغ سوختی کس	چشم چیشتن تو سوی قبح کس
لایق و رکتی قبح کس	بچون حساب و بدیه سوختی کس
دین جاره را قیاس اساس حساب کس	
پیش از همه جو چشم برویت کشیده ایم	عشق تو از دل دل حال مرده ایم
ای سوفا همیت و دادار مرده ایم	ماکت خویش و هو تر آرزو مرده ایم
ما دشمنان قبح کس و ما معتاب کس	
راحا که طرد تنبوه این سر خوشی نیست	راحا که بهم طریق عاصی نیست
راحا که از شراب طرب و مدنی نیست	راحا که بیم و عادت عاشق گسی نیست
ما خصم با و دوست و دل اکیاب کس	
هر چیدل و پیش تو از حال حصوم کرد	مهرت شد و چونند که در اوان جشوم کرد
چون خمشتن بهار عیاب متروم کرد	خورشید می رستم و ساع طلوع کرد
ار بر گ عیث سیطی ترک حواس کس	
رویکه عظم المجد جمله است که	رویکه سکوت حکام همی متد
رویکه از مرار عیاب مرده	رویکه حیرت از سیرا که را نکند
از بهار کاسه سر بار نه اب کس	

ما را رسالت تو بهست یا دعا	در کوئی تو بهت نسیم است و یا صدا
دیرار تو دیدیمت است دعا	خانه صال مطیله در رو دعا
بار و ساخته دلاست جای کس	
گداجت سمر که گرد حصول کام و نشد	گداجت دیده که سیم صسم سام و نشد
گداجت دل که سحان با سظام و نشد	گداجت خان که سود کار دل تمام و نشد
خوشتیم درین آروسی و خام نشد	
مدان مهید که سیم حو لعل کل لب لعل	مدان رحا که سیام جوار عوان لب لعل
مدان سوس که کم من با حیا لب لعل	مدان طعم که سوسم ستی آن لب لعل
چه چو دل که دلم افتاد و سچو خام و نشد	
چگونه بر سر بامت پر دگوتر دل	که چو لعل صفتش فتد کوتر دل
ستای عشق تو چو لاله دگوتر دل	روست ده بر گرمی طبع کوتر دل
که دیده در رو خود سیم و نام و نشد	
بیام داد ستوم می سرت مار دانا	بیام داد که سمد دست مار دانا
بیام داد مرا من تو ست مار دانا	بیام داد که جویم ست مار دانا
اند برید و در دلت سیم نام و نشد	
ملاکعت که ما تو شراب استم	ملاکعت که من شمع محبت استم
ملاکعت که روز سیرم تو گد رم	ملاکعت که سیر محلس تو ستوم
شدم حیرت خویشش لبین غلام دلت	

سبیل عشق بحر رحمت ساقیتم	درین مقام سر لاف هم گو که مس
گرت بود که ماسی تو در جرم محرم	گو که عشق مسی دل راه قدم
که من نخوش نمودم صد اتهام دل شد	
معانی که ساید مطلب روغن سود	قنار آه که در من در طرب کسود
معانی که یار رحیم قرار و صبر بود	معانی که در طلب گیم مایه معصود
بسی مقدم نگذاشتی بهر گرام و دست	
در بوی و در دکه زار من آن نگار آرام	در بوی و در دکه که مادم رکام خود ماکام
در بوی و در دکه مالم رخت مافحام	در بوی و در دکه چیت دیویش داده جام
اندک خراب چه کای ز غم تمام دل شد	
سود عشق تو دوست یار جوهر فکر	ماین کای سیه ار و دگو تو گوهر فکر
بگفت مفتی دور احسان من فکر	بهر ارجلیه بر انگشت حافظ ار من فکر
مداں طعم که شود رام و آن نگار شد	
من آن گل که بر بهت نصارت جسم	روح انجم در و تش صیراء انجم
ولی عالم صوت نقیض که سم	حجاب چهره جان منتود عمارت سم
حشامی که اریں چهره پرده بر جسم	
رنگ سیم و عرش مجید ایوان است	رنگ مکالم و میر کیم گلستان است
ساحسده و طبعی ام آستان رشت	حقیق قفس سیمای کوس حشامی است
زوم نکشتن در صوا که مرع آن جسم	

مراد است در صواب کی دوست یار	که هرگز نه پیا علیم حلد دوتا
گذر باطل کو ترس آب صفا	مرا که مسکن جور است سرل و داد
بجرا کاسے حرام تیاں بود و طعم	
در دم دور و دوری که چه فرسودم	گره رکاب و فرسوده من مکتودم
ار این ماں که مراد و عطالت فرودم	عیال شد کجیر آدم کجا بودم
در بلی و دوری کا غافل کا رنج و شستم	
اگر کے ستودم رہا ہے عالم قدس	لعل کرم کی رو سے ہے عالم تدس
اگر حیات دلم را ہو عالم قدس	چکوری طوفانم در صدد عالم قدس
کہ کسرا چید تر کشتی مدغم	
سیم لب تو ار کوئے مشک تو	دل پرده من سوئی مشک آید
عرق رعد تو سر کی مسک آید	اگرچوں دلم ہی مشک آید
عجب مدار کہ ہم درد آموئے ختم	
سوردار تیر حیرت دل عزیز حق شمع	مرست سور و گداز دلم حسین حق شمع
اگر چه لورده بر من ارفیقین حق شمع	طرار پیریں رکتم مدین حق شمع
کہ سور است بہا دروں پیر ہم	
سوست میفتی تیدا بھر تو ہے یار	عس مردی و مار تیتو هم حوار
در دلی مرد و عا مار دے حور ہار	پا بستے حاور میں او دار
کہ ماد حور تو کس شمع در من کہ مسم	

دل ہر اکہ سحر در دسیب در عاش	سیرا کہ ہمیں کے سریت سنا من
لست بظرف شرمک دست در عاش	چو شکست صادر لب صراف عاش
بہر شکست کی پست تارہ شد عاش	
ہر کہ مادہ کلر یک سحر مد دست	نام قصہ ہجران خود سمر مد دست
رشتہ خود دل شیکامس پیر مد دست	سریدا صفا مانہ کہ سر مد دست
روح دیدہ مالود مہر عداست	
میں گزشتہ حرم کہیں کے آرد	ماس قنادہ درار و طس کہیں کے آرد
ماس مستہ دار الحکم کے آرد	میں شکستیت بحر کہیں کے آرد
لستاں یوسف دل ریچہ رکھ عاش	
دل مستور تمام ہر ماس حواہ	ملکت القدرت سیر مسہاں حواہ
اگرچہ کمین رہم و غمت اماں حواہ	حاکم کہ مگر عدد در ہر و اں حواہ
اگر حال ستہ دلاں سوخت دریا عاش	
دگستاں ہم سیر کوئی دوست ہم	خوشامدی کہ سیر خود آستانہ ہم
روایہ دلف در اوش صد حفا ہم	کھا است اہل لے تاکہ شرم عہد ہم
کردل چہ مکتدار و رگاہ ہجر عاش	
رسید سرم او عشق تو ہر کجہ رسید	کہ در ہوا تو زین طایر دلم نہ رسید
اگر نہ در شکر دلف آستیا نہ گریہ	بے تدبیر نہ شد عشق را کراہید
تبارک اللہ ہی رہ کہ میت ما عاش	

کمان تو کدال عاں میں تو درخت	ساں تو کہ ہر تان ساں تو درخت
آں لو کہ ہر آں اس آں پرخت	راہ اور گل گل سال روے نوحست
دلے رستم تو در عیجہ کر دہبا لسن	
نکار مس جو مایہ جمال بسجو ہم	سیدہ ام سرید جوں حد گ خوش ہم
اگر دست من افتد وقت یکا ہم	آئیم آسیر لاف و دست خواہ ہم
کہ او دمس نشاند رکود دستا لسن	
سر رشور محبت مرست عدلعل	نما رعد شہ دام سے کلم ملل
نگہتے سے تہاں ہاں مانگت بل	سحر طریف جس کے شدم ار ملل
نوشے حافظ خوش لہجہ خوش الحانسن	
ہر اسکر کہ دلدار لرو دمسار	نمود کہ قدم سوم میں باید مار
چو اریسم وصالش سنگ گلشن راد	صدا بہ قدم کل ناح روح بخت مار
کجا ست بلبل حشر گو کہ رد ہد آدار	
شرف ہیں لو عرض ریں جھرب دست	اگر تو قائم ہم مانگس حسرت دست
مرست مائل فصیلین ریں جھرب دست	بہیم دور درم بعد از سن حسرت دست
چو کعبہ یاقم آیم رست پرستے مار	
ماہ در میر عفت نہ سخت عہتہ ام	ماہ رست میں خود مار رخت خواستہ ام
ماہ رقیب محبت سخت خواستہ ام	شے میں لکھ کر رکعت خواستہ ام
کہ با تو شرح محکم خود کم آغار	

دل از غصه سحرش شود حور سب	لدام رلف تو دام بیان کس
اسید قد تو سید استم رخت ملد	دلی ملطف حد او مد پاک خود ارجید
اسیم رلف تو سیم خوش استم ر عمر درار	
تمام کتب فرست مار سہولت هست	ادب عشق مرا چون سق زہر آفت
ستم ر بھر تو حیتیم ار جہاں فرد مید و حست	ار اں ر ماں کہ حست ہیچو ماہ و مہر و حست
اسید وصل حال تو داد حاتم مار	
ہ سر عشق تو مکتوم در جہاں ماند	وصال مار سر یم مثال جان ماند
چو غمچہ ستر داس کجا ہاں ماند	چو جل شگفتہ شود دگر ہر مان ماند
دل مرا کہ نسیم صباست محرم رار	
گلہ ہمسیر ما رختہ مور کہد	خون مفتی میل جہ ستر و شور کہد
عصار خاطر جیتیم حصم کور کہد	رقیب دیو صفت چوں تمام رور کہد
تور دساک ہ ایچا فط از مقیم ہار	
مست شوقی دو دیدہ ام کہ میرس	لوسے رلفے تمیدہ ام کہ میرس
درد غصہ کتیدہ ام کہ میرس	حیت عقلے دریدہ ام کہ میرس
رہر بھجے جتیدہ ام کہ میرس	
ہ عیان ہ ہاں آہر کار	ہاں شکر گمان و آہر کار
گستہ ام در جہاں و آہر کار	دادہ ام دل بجان و آہر کار
دل بکے مر کریدہ ام کہ میرس	

چوں شوم مس سعد در لطرش	ایک صورت در آورم برش
میت رحمی بریں جویتیم ترش	آسیجاں در ہو جا حاک درش
مے رود آب دیدہ ام کہ میرس	
مس سرک جو دار رمانش دوش	مس لہو جو دار بمانش دوش
مس ہوش جو دار لمانش دوش	مس گمانش جو دار رمانش دوش
سحائے شیدہ ام کہ میرس	
حام سودا چہ مے پرے کہ گلو	تو لعلش چہ مے سحر کہ گلو
مل این گشت گر پے کہ گلو	سوی مے لہ مے گری کہ گلو
لب لعل گریدہ ام کہ میرس	
اسی تو ماراں بیوفائے حویش	مس جہ سارم ہاں صغائے حویش
مار گویم سارے حویش	مے تو در کھنڈ گدائے حویش
ریچھائے کتیدہ ام کہ میرس	
دور ماتیں ہر قریب رہ عشق	اکہم حویش نصیب در رہ عشق
گفت مصطفیٰ لطیف در رہ عشق	ہمچو حاطط غریب در رہ عشق
مفتے رسیدہ ام کہ میرس	
حاماں ترا کہ گشت کہیں ستمایر	حاماں ترا کہ گشت کہیں ستمایر
حاماں ترا کہ گشت کہ حال گدایر	حاماں ترا کہ گشت کہ حال بامیر
بیکارہ کہ دو قصہ بیچ اشامیر	

میں نے

شکل خود در وراق قرار بہت رسیدگی	تا از وہ ال وں سما ارحمہ -
لاکس کہ گویت کہ تو اربا بیدگی	نقش حقوق صحت احلاق و سائن
ار لوح سببہ مالک کن و نام ما میرس	
راہا کہ فکر عادل طبع ہمیشہ بہت	راہا کہ ہمیشہ کامل قلب سایہ بہت
راہا کہ ہمیشہ جوی رحیم بہت	راہا کہ ہمیشہ کامل خلق کہ ہمیشہ
حرمی مکر وہ عقول و ما میرس	
ہر حد حال میں سدا مال درد عشق	لاکس سدا دل ریاں قال درد عشق
علا کہ ہمیشہ میں حال درد عشق	علا ہی کہ رو بہت شود احوال درد عشق
ار متع بریں نقدہ رما دہوا میرس	
امد دلہم وراق تو میں درد و غم خورد	درد و آہ سرد و لبث مالہا نمود
اما ہر دورہ لودہ مدیم نگار سود	بہج الہی رحا عالم درد و یسین سود
آکس کہ ما تو گفت کہ درویش را میرس	
ای دل بحر کلام محبت دگر مگر سے	دسال بہ لہاں رہا در طلب سید
حرا بہ دیدہ چہرہ مات دگر منو سے	امد دلہم وراق تو میں درد و غم خورد
یعنی رہاں میں کیمیا میرس	
در بحر سبب و طرب آب عشق سیت	در آما بہ عین روح تاب عشق سیت
در سجدہ سرور تو بحر آب عشق سیت	در دہر طرب حرد مات عشق سیت
ای دل درد و غم و ما میرس	

ماقصہ حمام دھار انخوانده ایم	ماقصہ خطا و سحر انخوانده ایم
ماقصہ یهود و نصارا انخوانده ایم	ماقصہ سکندر و اراخوانده ایم
ارماکر حکایت مہر و دامیرس	
مس مدلسج مہر تو نام نہ دے	مس ہم عمل تنوق تو حاکم نہ دے
مس کجہر تو حجاب جام نہ دے	مس دق سور عشق تو دام نہ دے
ارد درہ پیرس حال ماد صامیرس	
رد در اول جو عشق تو رجود گریدم	آسائتم بہت ماروم دیدہ ام
سحر حق حال آسجہ ہجرت کتیدہ ام	ماد بکس یار کہ مس ارمیدہ ام
ارد بکراں پیرس زس تو خدا میرس	
مثل نگار شام دل میں کس عور کے	ہر دو لقس جو شہد و سکھر مسیت کو
در تنوق ادب سے ہست گشت کو	حافظ رسید سو کم کل معرفت کوئے
در باب وقت را و رجوں و جوامیرس	
ایں عشق با عیان شکمال تو	یکسر ظہور یافتہ حام و حلال تو
درہ صحت حسرت حسین قبل اقرار تو	ای آفتاب آئید ارجحال تو
دلف سیاه مجرہ گرداں حال تو	
رنگ دکو نمائیہ حال بگ تو نمود	خارادلم عشق تو ہر دم آرمود
گودہ آہ گرم در ار در سیدہ دود	صحن سحر دید شرم سے چر سود
کیس گوتہ سیت در رجور جل جلال تو	

شیریں زکرت مرا ہر زمان	بیرتہ روکش سب بہر لحظہ ام دماں
تا میتوم رطالع مسعود کا مراں	تا پیش تخت شاہ روم تہیت کماں
کو کفر دہ زمزمہ عید وصال تو	
تا عاشق کہے تو سادہ رس شود	تا میل تو یکا رس ماد مس شود
تا عرش و الحلال مرا خوش طرس شود	تا آسمان حلقہ کھوتاں مس شود
کو عتوہ راز کو سپو طال تو	
تا رعت ارحطاطم حسن کسم	از میستی رس طلعتن ہبا کسم
تا کی وفا بہر تو ہے یوفا کسم	در میت شاہ عرس کہ میں جھا کسم
شرح بیار سے خود یا مال تو	
ایجاں عشق عارض رہیں جکوہ	در تابعد یارہ نسکین جکوہ
ایدیدہ تو مدیدہ جو میں جکوہ	در حدیں نفیس دل مسکین جکوہ
کاشفہ گفت ما دسا شرح حال تو	
آہست گل گل جہیں راجوش کراے	بیرتہ رم کل تو میاں کس شگفتہ حاسے
ریاست شور و غل تو ذبح رقم رکشاے	رفاقت کے کل رو راستے درآے
اسے نو بہارِ باج و خند ہال تو	
بکر مقام عشق کہ محمود را یا ر	دار و ہیبتہ بر سرِ غر و لصد نیاز
کہ کف ہر من جو در عشق گشت مانر	مطوع و قر قش قد صورت دست مار
طعرا لویں بروئے مسکین مثال تو	

سراج عین و سیر فی امی ماد ساه جل	سراج حر و جسمی امی یا د ساه حسن
سراج مال و دولتی امی ماد ساه حسن	سراج مار و نعمتی امی ماد ساه حسن
یار ساد و القیاست روال کو	
بر روی مهر و درو هم دراز کو ر	هم از حال بد حسن بو متد افق از دور
رخا صفت تمس و قمر سده مار دور	این نقطه نیاید که ۷، مدار دور
الحسنی سرت یقه من بحال تو	
سستی موی ساهار بحر عشق کر کسی س	آنکس که عشق یار به نکرید یا کسی ست
ناکس که من کر ملاریب مول حی است	عافه و درین کد سوت کر کمال کسی
سودای کج مهر که ساد بحال کو	
ای از سر از صفت سدا باع دیده	سر سر از حالت مر فصل باع دیده
از دیدت ساد یکدم فراع دمه	ای از فروع روت و روتش جراح دیده
اما در ختم سست کس در جان مدیده	
مسم مدام دار و این جسم می رستت	بر قلم از نگاهش سریت هم بدست
حال دلم بداند دلدار است	در قصد جان ریشم از روی ختم سست
گاه این کیس کساده گاه این کمال کشید	
ختم سست و وجودت امی در مالکات	مل بر عدت نگو بد صد مر ساطعات
سگین دلت یار لاکس ساطعات	همچون نو مار می سر تابه پا ساطعات
گیس نشان داده اید و میا در مده	

ماکی سر اوراق ما شرم ر در دریل	ماکی مرا عشقت با شد بهرانه مشکل
ماکی عمت ما مادر دست مرل	ماکی کو تو دل با شد چو مرغ نسل
اور هم ما وک تو در خاک و خون طبعیده	
بر این امید بستم کما حقان رود در آید	بر این انتظار حرم آریده را بید
مرج دلم رسو رفتن این نعمتی سر آید	ار سو رسیدم هر دم و ددم سر آید
حرف عود چند ما شرم در آفتن آرسیده	
سر ابدی که دیده آویدر کوشت	هر ابدی که دیده رنگ کار و دشت
هر ابدی که دیده در رم ما و دشت	هر ابدی که دیده ما و دشت می دشت
سجاده ترک داده بیا و در کسیده ۱	
مستی جگر با شد ترسدگی حافظ	در راه عشق بچین شد سوز دلی حافظ
یا عوت از طبیعت متدردگی حافظ	س شکسته ما گویم که مدگی حافظ
گرافه بدستم آن میوه مار سیده	
سدم بهشتی جو کینه رحمت رده	حمار دمی شرم در دل اضطراب رده
سوی میکده به تم حوس ستانده	در سرای محال فتنه نو دو آب رده
استغنه سرو صفای سیح و شتاب رده	
لش رحمة صفا سے حاصل ددم تر	کھکھ گوس محنت ملک کله گوهر
سے دہدیے عاشق رستمہ پار حرم	سکنتاں ہمہ در سکنت شکر
دلے ر طرف کله چر رہ سحاب رده	

لش و حرم صہبہا لعل و یدیم ر	گفتگو محبت ر لب جلد گو چہر
ہمسد بدنی عاشق ر تہر مار حہر	سو کتاں ہمہ در مد کیش لبہ کمر
ولی ز طرف کلمہ خیر سر سحاب زدہ	
شرا عشق و محبت لسوق نوشیدہ	سراہ عشق پیئے وصل یار کو نشیدہ
کچوتں برم ولی خود حمش کوشیدہ	شباع حام و قدح پوریاہ پوشیدہ
عدا ر ننگاں راہ آفتاب زدہ	
رمار و عمرہ حادو گراں شیریں کار	رمار و عتوہ شیریں لہاں شیریں کار
رمار و علوہ رسا قدان شیریں کار	رمار و سربہ ستا ہاں شیریں کار
شکر شکستہ دو گل ریختہ رما زدہ	
رہر طرف سطر میرد عجب و رحمت	مستام حالت معطر در آجہ رحمت
برو ہی اہل دانا مار مند در و رحمت	آرمتہ ساغر عسرت و رستہ رحمت
رخ و عہ ریح حور و پرے گلالت زدہ	
بگو مت صاحب برم بہت ارطرب آوار	بہر کسی است رسا ماں عیش خوشتر سار
سر و حملہ در حور می بہت کیسر مار	عروس بخت در اں حجلہ ہر اں نار
کشیدہ و سکہ دگر رگل خضاب زدہ	
دلہم دیدن آن شد شادمانی حمت	رحم و گل ر نسیم ریا رتش شکفت
رمان من بسج در ساتں گو بہر صفت	سلام کردم دماں سر و حدان گشت
کراے خمار کیش مفلح شراب زدہ	

تکلیف آگجائے تھکلاء در ہے	میں پہلوی ماسیر کی تکلف ہے
ولی تو صورتِ جہاں خود ماسک	کہہ کر ایں کہ تو کردی روی حکمت در ہے
ز کیم خاد شدہ خیمہ در جوابت دہ	
ز دہم الب ماریر کاں جاں ہرید	کہ سر کشاں جہاں رکھد دستاں ہرید
رحاں کچھرت ماسدہ حملہ مادہ ہمد	وصال دلت حاویدہ تر سمت در ہمد
کہ جعتہ تو در اعوس بخت جواب در دہ	
نشو رعرعہ جام وچ سر سر سب	بگیر از منی در حرت جو حلام منی در دست
نشوق محال و ماتن مست و مادہ بیت	فلک نصیب کس تنہا منی در دست
سیا سین ملکش دست در رکاب در دہ	
بجہر تن تو مایکس در مراد ملک	میں تلافی عمری کہ کردہ تو تلف
نظر تو شرطش کس گدہ در حملہ طر	خود در بلہم عیش برائی کس شرف
رام عرش دودہ بوسہ بر خاسار دہ	
اطاعت امرش جوں سماؤ ارض کد	جگہ ہفتے مانتش لعرص کد
کسے چیاں درس ہم طول لعرص کد	سیا میکدہ حافظ کہ سر تو لعرص کد
بر اصف رد عالمے مستجاب در دہ	
مستک جہد تو دیوانہ بہت در راہ	مد و چشم تو ہستیا رہت دیوانہ
میں چوتہ در حست یر نور کا شانہ	جراہ روئے ترا شمع گشت یر راہ
مرا ز حال تو ما حال خویش پروانہ	

سجاست مرغ دل اگر کسی تو در خسته	مدام رلف تو دار دیو هر ماں سے
مزار حوا دل این دل جوتن تله	مترده حان نصدا د شمع و لعل سے
از شمع ردینو هن خون رساند پروا	
مراد سران لدا در حرس آواز	مگویش چون برسد ران منم سور و نثار
اگر تو منغه عشقه دهم من مہر ار	حدیت مدرسه و حالقه مگوئے که مار
تا در در سرفا و طہر آہنجامہ	
عشق تاسہ مارا گرفت است	عشق تا در تم سونا گرفت است
عمر در حن من تا حاک گرفت است	عشق تا در دلم ما و گرفت است
سرم چون رلف او سودا گرفت است	
لست شکا گویا عین سات است	لست حین تجدد بل تیریں ریت است
لست چون قدر و حادث شعلات است	لب چون آتش آب حیات است
را آتش لستے در گرفت است	
رمدت عشق دل درم سخا ماں	مرحتم از ازل شد گوہر افتاں
مرا این سینه اردیر است جوتناں	ہامی جہنم عمر بیت کر حاں
ہوئے آل قدر عہ گرفت است	
چو کام دل خود رو کھویم	چو مادر عرصہ عشقتن سکویم
چو مادر یاد او ہر دم مویم	چو مادر سایہ الطاف ا دیم
چرا و سایہ ارا گرفت است	

سدم عاشق بلعل مجو مدین	سدم عاشق ردی اوجس دین
سدم عاشق لقد لبس دین	سدم عاشق مالای لبس دین
که کارساتال بالا گرفته ست	
حو احترامی شمارم احترامک	قدار خیم مگر جوهر اشک
مگس در گوشتواره این در اشک	رورهای دختیم گوهر اشک
جهان رلو لوسی بالا گرفته ست	
چیا در دیده آهوست امرور	عزال دشرم در دور دست امرور
سر بر صید بر راوست امرور	بیم صبح عمر بوست امرور
اگر یاریم ره صحره گرفته ست	
مرا یاد تو دارد دیده را تر	مرا لعل لبت دارد چو شکر
مگوید معنی دوران مسر	حدیث حاسلای سر و سمر
بیاد قامتت بالا گرفته ست	
بیم چو رکف نور یک عث حمارا	کم می کم در دست می دست ما را
چون بتو دگر چون گویم من ای گنارا	دل می رود در دستم صاحبه لعل ارا
در داکه در بهان جوابه سدا سکارا	
آبیر شمع چو باست بوماد که بیامیر	صلح حو القوات مان بویا بیزیر
گویم باید لغات کیرم حو حام لیر	کتی سگت حکیم ای ادر بط حیر
استدیر بار بیم آن یاد شمارا	

دقت سحر حاصل می کند چه قاتل حوش جواید دوش نایل در حلقه گل دل	نکر تو در جریان شور و حال و بهر حال در حلقه گل دل عشق عوا مددش نسل
نات الحسوح هموایا ایها الکما	
دارم همیشه در سر جان حوصل تسور من بخت اس مکتب است مود	رحیم فتنه حیرت هستم مدام معتول ده در دگر دل آساید است اصول
یکی سحای یاران و صفت شمار یار	
حام حوگت عاشق دست از جهان نشا در در حشمت آجو کار دل مادر	ایب محنت از شوق در عرصه و فار آن نلحزش که صحو ام الحامیت حق جو
استی لیا و لعل من تله اعدا را	
کو حشمت سلمان کو صوف هر در کو قرار و دیدن کو رستم دلاور	کو رب بر م عسرت بلقیس حق سکر آفت سبکده جام حشمت سگر
مار تو عرص دار و احوال ملک دارا	
از مار گریه یا ایجان من بیامت کس عرص میت جان بر روی شفا	در عشق خود لوار مد کوس تنهی سنا ای صاحب گرامت سکر لیه سداست
رو روی عقد می کن در دوش منوار	
که حال من نگارم یک سینه مدا دل بار مهر جام هر گره بگسلاند	لاری مطره انک ارحیم خود سنا که مطر حه لیا این پاریس بخواب
در رقص حالت روی را بار بار	

ایں حبیب جاک ارا حرقہ جان بدورد	چوں وقت جمالت از دستم فرورد
بہر حق چو بوسے در حاست برورد	سکر کن مستو کہ چوں ششم از بخت لبورد
دائر کہ در کف ابو موسیٰ سنگ خارا	
خو ماں کس خوشی عشرت دامن عمراد	خو ماں کھاوہ مار ہم عروشاں عمراد
خو ماں سرخ چوں مہر چہرمان عمراد	خو ماں پیار گو سختہ گویاں عمراد
سلفی بدہ نثارت پیراں پاسارا	
گر تو حد ایسے مگر در جود پرستے	دہشتیش تو تنو میست از جود دل بوستے
اگر شک تو از من اس بکتہ داکل رستے	بہنگام نگہستی دہشت کوش سستے
کیں کیمیا ہے قارون کند کدارا	
گردم بدست دوزخا بحیم حرم دادم	در شوق کوئی حاماں حر بحر روماد
راہ پرہ مارا چوں حکم بر دادم	در کوئی یکامی مارا گد رماد د
اگر تو بھی ایسے نصیر کس فصا را	
اگرش محنت سخن بر این حرفت	آر این ادب نصیر این حرفت
کجا این وعالم نصیر این حرفت	آسایش دو کیتی نصیر این حرفت
باد و ستاں مروت ما و تنہاں مدارا	
مہر تل حیا اور در شد رسیدم	رشد سینہ م دو مہر تل حیا اور
مستے بگو دور دید این عشق اپنے سونو	حافظ کو دوستید این حرفہ آلود
اے شیخ یاکن اس سعد و - ار مارا	

وصل خانہ وصولت جو میثافت	عم مجور گریہ قریب تو ماستد چون رفت
شد ازین مکتہ تسلیم در رضا حاکم	صحیح مضر جیس مانحل لوحہ تہ گشت
مار کم کس کہ دریں مانہ بیسے چو تو شگفت	
گل بسید یکہ این مکتہ بسید است	گل بھید کہ انیقول بہ اردو دے
گل چو بسید گھسا کہ گفے ہرے	گل سجد یکہ اردو بہت رکیم دے
میچ عاشق سخن تلخ معشوق نگفت	
تا ابد لوزمہ عشق سامتس برسد	تا ابد طایر خلاص بدش برسد
تا ابد شکر الفت کھامتس برسد	تا ابد بوسے محبت مستامتس برسد
ہر کہ حاکم در میخانہ بر خضار رفت	
متک گیسو تو درم طلسم من نصا	دزد ارم رتو در دل رلیم بحث تنفا
موضد ارم تو ارکجر منو بہر تنہا	در گلستان ارم دوش جو پار لطف ہوا
زلف سبیل ز لیم بحرے آشت	
گفتم امی صرشم ماہ رماں سیت کو	گفتم امی کالعم ساعر جاں سیت کو
گفتم امی برم کرم طرف ردائ سیت کو	گفتم امی سید جم حام جہان سیت کو
گفت افسوس کہ آن دولت سیدار	
ز ابہ سچ و مرقم می لعل	جالت نیست ہادلق ملع می لعل
ارینے شوق تو سدیدین مرقم می لعل	کرمع داری رس حام مرقم می لعل
در بقیوت موک مرقہ ات باہنت	

سحر عشق زار در سترنج و سیاه	سحر عشق زار در شعله آتش بدین
سحر عشق زار آتش بدین در جان	سحر عشق زار آتش که آید بر زبان
ساقیامی ده و گدانه کن این کفت و گفت	
آتش عشق جو سورم سر انا اندخت	حال من رخت خود از کوه صحراندا
مرفقی عشق تو از عشق تو عروا اندخت	اسک حلقه درد و صبر دریا اندخت
صد کده سورم عشق بسیارست بهشت	
واعطه تهر از مسری که یکصیر ما	لیک بود در غم غیر از حرام می نشویر ما
ای عزیزان در خوانش مبتلایان تقریر ما	دو من زار سحر سو میخانه آید بر ما
جیت یاران طریقت بعد ازین بدیر ما	
ما بریدان چون سویم از فعل بر خود بر	ما بریدان چون بگویم اندرین جرم بر
ما بریدان چون می نشینیم بر کول	ما بریدان و سووی کعبه حقل ازیم کول
رو سووی خانه حمار وارد بر ما	
حکم ما اولها ما بر خود دست ایم	سوی او گریسته ما سوی دیگر چون سویم
ما میسر اسیر چو خود سر خویم	در حرکات معانی ما بریم سرل سویم
کاسحین فتنه ست در عهد زل زلایا	
حال من کدین ویت در از دلتی	ما سویم من اسیر است کدیان عیسی
هر سویم بر سر حارس یارب یارنی	ما دل گنیت آید از سج درگیر نشی
آه آسار و سور مال مستگیر ما	

بکشت

ماذعین و طرب هر دم بحام افتاده بود	حال بحام شکر عسرت کلام افتاده بود
مربع دل را صید جمعیت مدام افتاده بود	هر یک حجت را دست من مدام افتاده بود
رلف کننادی دست مات بکھر سا	
مرد آن بابت که در میدان عشقت هستم	مرد آن گویم که از عمر بوماسد باز فرد
حول بر در و توروں رسیدم شده آه بر	روسی حوت آیتی از لطف مرا کشف کرد
راں سحر لطف حولی میت در تفسیر ما	
اسک کلر کلم گار انک ویتا اگوا	خویش را سوختم در آس عشقت چون کا
آن صلت جویم و ما آن حیوان میت یاه	ما در رلف تو آید شد جهان بر سر سیاه
مست حر سو داکر لعت میت این تو قمر ما	
جیم مست ارمی حس تو هر دم سر جو	میت ما تو جان و دلم بر آتش مست
صاحت عشق ارمی عشق تو هر دم میرست	عقل گردید که دل رسد بر لعت چون سر
عاقلاں دیوانه گردید ارنی ز کھر ما	
امی بت دشتاں میں هستی تو ماساں عیر	مهر سر کویت بد ام مصر کو کھان عیر
آن نهستم جو بهی تو بهر دشتاں عیر	بیز آه ما گردول مگر دواں عیر
رحم کل رحاں خود پر بهر کس از تیر ما	
المصنفه	
ما نه حامیه را در بیت جانان حال	در آیت میگویم برای اسماں
ای فیضان عرص من میں سماستیاں	گرد و جیم مستن جان سارم دواں

ارے جو می کیدار دست خود ظہیر	
یافت در دل من اسم اللہ جس الرحمن مرد میجاہ جو اسم گت چون عظیم	دیمعتی چون رہیہ و صراط مستقیم رہیہ رہیہ میگوید ہمیت عظیم
چوں حرامی لست یا طریقت میرا	
ہر کہ دل بہو سوخت و سوئے داند ہر کہ چہرہ را فروخت و لہری داند	ہر کہ دلق کھود دخت رہیہ داند ہر کہ عشوہ میاموت ساحری داند
ہر کہ آئینہ دارد و منکدے داند	
ہر کہ کردگار کیاں ہوا کشت ہر کہ طرف کلد کہ ہوا و سدا کشت	ہر کہ در صغ کرمیاں لست ہر کہ اردی خود را بچشم در پیوست
کلمہ دار می و آئیں سرور داند	
مگر کہ یرمی ارواح سو بجا است ہزار مکتہ مار یک سو بجا است	میا کہ رنگ محبت ریا سو بجا است سواد رلف معصر ماضی سو بجا است
ہر کہ سر تراست و قلش کرد داند	
آب دیدہ مکن سر محل عشق رس تو سگے جو گدایان لشر فر دکن	سو کہ رنگ محبت گویا رس چو دقہی تو در در ایل معنی کن
کہ خواہ خود روش بندہ پرورد داند	
ہمیشہ از من وصل نگار ہر دورے وفا و مہر کو باتہ دار میامورے	اگر رات عشق تو جاں را فروزے مگر بجزرت دلدار جو بدلسوزے

نکدہ

وگره هر چه تو می ستیزی داد	
قدم بر دم چه دلیله و دداستم	قدم بر دم چه دلیله و دداستم
ساختم دل دیواره و دداستم	ساختم دل دیواره و دداستم
که آدمی بخد سال سینه پیری داد	
سپید چشم تو نیم صحت عرلا شد	سپید چشم تو نیم صحت عرلا شد
لقد و حرد هر انگس که شاه خوان شد	لقد و حرد هر انگس که شاه خوان شد
جفا بگیر اگر قدر شکری داد	
اگر که کاره کم دل رستم دواره کم	اگر که کاره کم دل رستم دواره کم
درآمد ده خود عرقه ام چه چایه کم	درآمد ده خود عرقه ام چه چایه کم
درین محیطه هر کس شماوری داد	
دروع دنده حام حال شست مرا	دروع دنده حام حال شست مرا
بدرار نقطه سیش رخال شست مرا	بدرار نقطه سیش رخال شست مرا
که قدر چه هر یک ده جوهری داد	
شست وصال تو را برار نور و دم	شست وصال تو را برار نور و دم
علامت محبت آن رده صامت سودم	علامت محبت آن رده صامت سودم
که در گدا صفت کیمیا گری داد	
صدار نقد رخت می شود کو تا ه	صدار نقد رخت می شود کو تا ه
ر نظم دگستر جان ط کسی شود آگاه	ر نظم دگستر جان ط کسی شود آگاه
سار و میر حسین مهر و بهر دماه	سار و میر حسین مهر و بهر دماه
دلکی مفتی با سدرین مقوله گواه	دلکی مفتی با سدرین مقوله گواه

کر لطف علم سخن گفتن در پی واد	
تا حالت تنگنا بر مرده‌ی داور لقا	تا حالت سید لار مرار و دوار مدحا
تا حالت ساید ابر گرفت از بار واد	تا حالت عاسع ابرار در پوصل خود صلا
جان و دل افتاد اندر حال بخت و بلا	
آید جان حشکشان سوخت می کند	آید جان سید لال ای یار بهرت می کند
آید جان جاسع ابر در طهرت می کند	آید جان عاشقان از درد و هجرت می کند
کس ندیده در جهان جز کسکشان کر بلا	
رک ناگرمی کند اسلمدی جان من	رک ناگرمی کند سیری و سدی جان من
رک ناگرمی کند خود خود دیدی جان من	رک ناگرمی کند سسی و دردی جان من
رک سسوری بهرت کرد باید اول	
دل بد اندر زمانیت بیگانه ابر اطلب	گر راز بهر دور و رک و رسم و روی و طلب
هو که بحیثیت سید کر ملا از خوش سبب	وقت سبب می رسد شادی و شکام طلب
صبح روز ایام عشرت را نصیبت لال بلا	
حال سوزی کر ملا گراه دستب سیدم	دیس و هم دیبا نصی و حاد دستب سیدم
مضتیا اگر حدتس گر ملا دستب می	حاضا اگر گرامی اوس شاه دستب می
باقی در هر دو سالم با پیغمبر و علما	
جو ای نگار من سیه بهنگار سیت	مرا بخل حکم طریق جو بچه ارسیت
چال مرغ جین طرز لر گهنگار سیت	سال طبل اگر ماست مر یا سیت

سجده

سجده

که مادی و عاشق را دریم و کارمار را در نیست	
دلم بهیبه جدر را در طره دوست	در رسک در گنج هست حرور طره دوست
مساک که هست که سودا بر در طره دوست	درال چین که سیمی در در طره دوست
چه حامی دم رول مادی تا تا نیست	
مکن رقم تو دلدار جویق نامه ورق	روست جویق دلشکن ستار حانه ورق
همدیه نوم سال پیش او حانه ورق	میاراده که رنگین کیم حسا ورق
که سب حامی عرویم و مام بهتیار نیست	
مدام راف سباه تو مشک می میرد	شکر شکرت ای ماهم بهی میرد
نعارض نو که رنگ عجب را انگیرد	لطیفه است بهانی که عشق ارو حرد
که نام آن دل لعل در خط و نگار نیست	
مخاطب شریعت حرار و سرمد	شهبان معرفت از گمشویش خیر مد
میں که اهل حقیقت روح اسنان بخور	مخردان طریقت دریم خوش مد
قبای اطللس آنکس که از هر عاریت	
حوا به می گرد و عرجاں مکن کاری	که نام دست تو افتد دلی دلد آریه
رودی عطر کن این پیش یار گفتاری	آستان تو مشکل توان سید قری
عروج به فلک سرور بهی بهتو نیست	
حرم نه وحش بر در مایه می دیدم	مکن نگاه دگی آفتاب می دیدم
حال حرد او لی تناسب نمی نمودم	سحر که نمده وصلش بخوابی دیدم

	دری مرآت حوالی جواب میدارست	
گرفته شد به عهدستان باقی بچون رشته اند در ذره حالیا می نوس		مرده سببها بر طرب مکن بوجردن سودگوین دل ای جان من گفتا هوش
	اگر بود وقت گل از عاستان گهگار است	
در روی یار نگردان نور و هیچ خط حالی شخص روی است زلف مسامحت		مصلحتی نصحت بچون بچون بعلط میں نصحت خن بسیار رنگ و لفظ
	هرگز که درین کار و مار و دلدار است	
اگر وقت نخل سخن از تو هیچ و من حافظ دلش بهال میار از و حتم کن حافظ		و حتم گشت تو حوالی سخن حافظ گروه توند مصطفی امر کن حافظ
	که رسد گاهی حاوید در کم آراست	
	مکر رسد بر موده اند	
مستوفصلی گفته و حتم کن حافظ دلش بهال میار از و حتم کن حافظ		مسائق بر سر مکر از و حتم کن حافظ شمار مصطفی اسرار حتم کن حافظ
	اگر رسد گاهی حاوید در کم آراست	

بهر آب مست که آرد دل حسته قرار	ارس اگر دل طمع صبر دل در جوش بداند
کال کجک که لود می همه بر باد آمد	
حس عزالل رود حست کجک مست	حوریاں اری می شمس مست تند
خود تمیدان گاهت کجک مست	ماده صفائی تند و مرغان کجک مست
اموم عاتقی و کاره سیاد آمد	
راجه کویر خون باغ حلال می تندم	نگهت رلف تو هر لحظه حلال می تندم
مشک حنوت شام تند و آن می تندم	لوی سبزه در اوصاف حلال می تندم
شادی آور دگل و باد صفا شد آمد	
دل به شمیم و هم و جام حکایت مسما	حزیر هر دو جا هم و آب مسما
سکوه گردن دوران و رعایت مسما	ای عروس سر از بک شکایت مسما
محل حجت یارای که داماد آمد	
کره حویان جهان اری حلی مستند	سایه ایل پیر بخش اهل بلاحت مستند
نار میال در گر حوائی دستند	دلبر سال سالی همه رپور دستند
دلبراست که ماحس حداد داد آمد	
آن کسایکه دل کس بختم آرد اند	بگیایاں بیق حدابره و میسکو کار اند
حوض آنا که هم دیه جان مگر آمد	ریم بار در حلال که مصلقی دارند
ای حوض آینه که مار هم آرد آمد	
سایه آینه که دارد جهان بخت حوان	بچمن جوب چه بهشت قدرش سر و حوان

گویا یمن جس مفتی نیا احد	اسٹرب ایکوٹہ عاظمیٰ رست کو
انگویم کر عہد طبریم یاد آ	
سات رول میں کر صدیقی وقت	انکی اوسہ گرے دھالی رست رت
موتی حوت یدم شکم دھالی رت	گر روت رلف شکیت حالی رت
رر سدوی تہا ریس حالی رت	
اشق شوق انجیم دھوتی حوت حوت	سنگہ مہر دل اسس کو حوتی حوت حوت
تیم روپ کر یاں ایل کو حوت حوت	سری سق ادریں تسمیہ دھوتی حوت حوت
خو ساہ کا مال گر رگدالی رت	
گودلم ار سر حست حالی رر درد	گر دلم اید ستان اودی حالی رر درد
گر دلم رت کر کو حست اے رر درد	گر دلم ار عمرہ دلد اراتالی رر درد
ریاں مایا دھالیاں احرای رت	
ار حس حیاں رت دل آزی ہے	ار حس حیاں بکا طر حتم گیر دسر ہے
ار حس حیاں ملا سکج رر درد	ار حس حیاں ملا منہا مد پد آید کو
اچوں میان مسیاں احرای رت	
عشقارن اسراہ رتچہ مد ثا	عشقارن اسراہ رتچہ مد ثا
عشقارن رتچہ رتچہ رتچہ	عشقارن رتچہ رتچہ رتچہ
گر نالی بدو و دھالی رت رت	
جول ریا رریم با سر اسد می	چکر کھانق و سنگ صر اسد می

دلاهن افسان نوکار مار سرد	گره مار و مرل گره مار و درد
اگر این سخن میل باد اسلیماں گفت	
مور لغزت او نم که سده مقل	سحر مقام رصا هم که سده مقل
ریار سهد ندان سم که سده معقل	مرل رجول و چرا دم که سده معقل
قتول کرد حمال هر سخن که حمال گفت	
مار بهت حریال بدای عیق رسد	اگر دمار رقیباں روی می شنید
درین مال که محال عیق حال منید	عم کس بجای ساحور ده دفع کسید
اگر حکم حوسد لی است بر دهنقال گفت	
ره صواب طلب در ره گناه مرو	در حدیث نور سبب ماد ساه مرو
حداد داد و بد پیش کس ساه مرو	بمجلسی که سهرت دهد راه مرو
بر اگر گفت که این رال برک شان گفت	
یار باد که ماسد سبب است حد حوق	ما و پورنی یار کس تو حوق و حوق
یار باد و هر دم مسوق حال سوختن	یار باد و سحر را که سر می کده دوش
سی حدیث رعد و جیم و رحمت گفت	
شدم عشق لوانی تنسوار من جار	حاکم کس من شد و در مقام سهار
گواست مفتی مایون و ساین بیا	که گفت حاکم از آمدن تو آه مار
من این به گفته ام آنکس که گفت هتال گفت	
آن سیه خرده که هر لحظه حیا لم ما اوست	آن سیه خرده که هر سیه حیا لم ما اوست

آن سپید ده که در وصل سوالم نا اوست	آن سه حرد که تیر سی عالم نا اوست
چشم میگول لب حیدان دل جرم نا اوست	
گرچه سبب بر ما آن جنت حاسد ولی	گرچه عدت قبال روح و رو سده
گرچه گرچه سچاں فعل لئاسد و لے	گرچه شریر دهاں مادشها سده
اوسلیماں جهالت که حاتم نا اوست	
لکه ارسا ص رنگیت چکر باخولست	دده مار عم سحرش تو دای حقیقت
حال دارا توحه رسی که لغت عشق چو است	حال مشکین که راں عارض گد مگو است
مترآن دانه که شد رهبر آدم نا اوست	
بهسا رسخ مهرش چو گریه غم خاک	سر مد نظر بحشیم سر که لعل خاک
صاحب سرطاطا و لعل لولاک	روی جو است و کمال بهر دهن ناگ
لاحرم بهت پاکان دو سالم نا اوست	
دلبرم کردم در دحدار ایا راں	دلبرم دادم در دحدار ایا راں
دلبرم گشت رس در دحدار ایا راں	دلبرم غم سحر کرد دحدار ایا راں
بیکم بادل مجروح که مر بهم نا اوست	
آه در کلبه بس کرد بهارم سهرل	فی مرا حواد به گام طرب در سهرل
اود قنارست مرا آه چه کار می شکل	نا که این نکته توان گفت که آن سبیل
کنت ما را و دم عیسی مریم با اوست	
عاشق حنه جو بهر خاک فخر در آرزو	اکس بر آسماں مد و عالم رگرم شوار

منشی سوخته مالد خور آور کار من	ما فطانه متقدم است گران دار من
راکنده کسانیک بین دج مکرم با دوست	
ای صفا کمت ان طره طر آر کجا ست	ای تحمل ار لب مکرم و لوق دلد آر کجا
ده پنهان سار مری دار کجا ست	ای سم سحر آر اگر یار کجا ست
مسرل آن مر عاتق کش عیار کجا ست	
سرام سر لعل نول من میث	سحار است راه خود لم ریت من میث
سوز کجاست برانامو بخار و حوش	سخت رست در دای ایس دیش
آتش طور کجا و حده دیدار کجا ست	
کوکی رحمت من ار کله ستم بر دارد	ما که حاتم را لم روی لفر حمت آورد
ما صریح بدو این ح دل سجاد	هر که آمد بجهان نفس خرا بی دارد
در جزایات میر سید که هست یار کجا ست	
حام لرشوق بر حید رابد گزیت	حاطرم میر این جهت رابد گزیت
میر احوال من نعمت ابد گزیت	دلم ارمو معده و صحت رابد گزیت
ما رز سا بچه کو حاره حمار کجا ست	
سمن عتق عمر رست دگر حله فصل	طاعت عتق و محنت بحد است فصل
مست از حیره رابد حور اخص فصل	دلم ارمو معده و صحت شیخ رست فصل
یار تر سا بچه کو حاره حمار کجا ست	
گرچه در عشق لوحا مان عم دل بسیار	لیک گر گزیت ارم روی نفسی دشتو کزیت

منشی

در عشق تو هر لحظه مرا حوس مگر است	هر سرودی مرا مالو بهر اراں گویست
ما کجا نیم و ملامت کر سکیا رکجا مست	
ای گیار و دمسارم رحمت رگو	قصه عشق نگو متعل دل و حام جو
آن بر بجهه هان کرد بر من جل جوت	عقل دیوانه شد آن سلسله مشکین کو
دل ز ما گشته گرفت ابرو رخ لدا رکجا مست	
تمتع دیت تست لب بیه جل اوخت	حام ارد بر من محبت سلق عشق توخت
حار و دغا رقد دل کبیر دوت	عاشق حسته رد و دغم جهران توخت
صبح برسی تو که آن عاشق عمو ارکجا مست	
دل جوار جل حکرمین طهارت داد	رویت موسی معال قص ریارت داد
ما کسی مطلق لکے رعسارت و	آنکس مست اهل سارت که اسارت داد
مکه بهمت فی حرم اسرار کجا مست	
سادی پیش و طربا بهیمه رخا دلی	حیمه تن مسکند دهم بر باست دلی
مصل اعتبار دهم فلفل منیا ست	ماده و مطرب گل حله هیاست دلی
عیش لے یار دها مستود یار کجا مست	
چون بدست نسیم بهت بهت تو ترنج	میتود طمع رجعت سراں گوهر رخ
معنی معین توئی چون نسیم و ترنج	عاطف اید یار حراں دچس مهر رخ
فکر معقول لعل ما غل بجایه کجا مست	
آن دلق ایواں که کجوتن ابر رفات	صد جوں حکرمین که رستم تر رفات

آدم بریاں اردل عم برور مارت	آن نکل برجهو که دوس اهر مارت
آیا چه خطا دمد که ارا راه خطا رفت	
مارت حیاں آیه صدت حال میں	ماگشت روان ادریس ماه روان میں
ناسد رس آن پور نصر مہر ماں میں	مارت مرا نظر آن نور جاں میں
کس خاص نامیت کر ایدیدہ چهار مارت	
دودو حکرم حول لگہ میر حکمر دور	ما سوردواں گشت میکا رستہ دور
تا شد رس آرامت حال ناہشت اند	رشیع روت ایدر آتش دلمو نہ
آن دودو کہ ارمور حکمر بر سر مارت	
لیشت حسین سر سحاب حشیم	نگشت حشر شد کرد شد اورنگ لایم
دور حرو باحت مدو حش حشیم	دور ابرج لود مدم ادر حشیم
سلا سرتک آمد و طو فال بلار مارت	
کشم بحال کہ سر آمد عم ہجران	تا دجس دل بر حرامد عم ہجران
ہر در گدارم بخوشامد عم ہجران	ارامی فنا دیم جو آمد عم ہجران
دور دما مدیم جو ادر دست دوار مارت	
آن کس کسم مات محبت حوالہ	دل بایت و حال باق ہم تان توان
عہدیت کہ حاکم ادر و سچ لسان پاست	دل گشت وصالق مدعا مار لوں پاست
عمریت کہ عمر مہمہ در کار دعارف	
آن یا ریکیا برادر عرمدہ سرحاست	نق کاس دلم کاس و خاکست اماں کاست

حرفت مرا بیم کجا سرم سار است	احرام چه سدیدم حواله صله به استیلاست
در سیم کوشیم حوار مرده صدار مست	
اربعده به چرخ لومرادل خو مله ریبه	صد قطره حواله جگر اردیده تراوید
حال پیر این حسن من سجت محمدیه	دی گشت طبعیه امر خسرت حور مراد
هیهات که بر سج ثور قالول شفا رفت	
رکش بایار کمال را او کسی ره	برکش که مرا سندر حیات دو جهان به
امتنی مالک لای از وصل صلا ده	ای دوست مریدل حاوط قد می به
راش پیش که گوید که ار دار مار رفت	
ساده شند لمان استرح به دقان	رحمت لاله رحان سب عارض سمان
محر حوران خال شکست به بهان	ساده بنما دقان خسرو تیرین دهبان
که لعمره بنگد قلب به صفت شکال	
علم به رحم حولی چو لعل عالم اوج است	حال من نقد دل خویش محسنق در است
ار به به و نشده بگیسو و کولش در است	مست بگزشت و نظر بر من در و پس اندا
گفت ای جسم و خراج همه تیرین سحال	
تا کی اندر دل تو حیرت می خواهد بود	تا کی امید تو ز رو بهی خواهد بود
تا کی این آرز تو ز محرم می خواهد بود	تا که از بیم دورت کیسه تنی خواهد بود
مده ما شود سر خور به به سیم تها	
چون امی مانت تو ز ما محروم طری	منطلقات تو قوی باش تو در عشق طری

کوهی رسم قدرت تو خیره میرد	کمر در دره بیت مشهور نور
تا عشرت گز حورشید سی خج را مال	
در جهان صفت مگر سر در می سالاری	خلق مگر هشته رو که بحالتی آردی
ارجم دهر تو مگر از سر جو بخوار سے	مر جهان بکیه مکن مگر خنجر نمی داری
شاد می هر دینیاں خور و تارک دمان	
بیت اند دل طعیر شایجاں یاد	یاد آنست که میکرد شیریں در یاد
خان شیریں بی شیر مش خوش آمد را	سیر پناه کش باکره و اسن خوش باد
گفت بر هر کس از صحت همان شکاں	
کوی طمان اگر است راقی کسل	حیث خاک کس رو و تو دهن کسل
سر عشق نامور در در حق کسل	دهن دوست دست آور و در حق کسل
مرد ویران شود مگر در سه اهر مساں	
دوس ای بار بیدید و ترمی گفتم	قصد در دو اقلش باز شست گفتم
رو در دین بچس کرده بظری گفتم	ما ساد و جیس لاله سحر شست گفتم
که سہیدان که ان ایہ حمیریں گساں	
گفت اطفال که ما اطفالیں ساریم	ما ریں اوج مدان الین بر واریم
منقیا ما تو خود محرم و اساریم	گفت عاوطنس و تو واسطیں ازیم
ار می لعل حکایت کن شیریں دہساں	
خو گشته مں ایمان دل تو حرکه است	از ان سبب بہر وحدت دوستی گدا

میدل رخ تو هر شب اسرار بهشت	خیال بد تو در هر طریق همزه ماست
سیر موی تو پیوید جان آگه ماست	
حلاف مثل کسایک مع عشق کمد	لکس مرده دلائے که مع عشق کمد
رزد قول حسایک مع عشق کمد	رغم بد بیانی که مع عشق کمد
حمال چیده لوح ت موته ماست	
حکونه بوی مست کسی بهی نوید	وگره لوکل عشقت ساع دل روید
رآن دیده دلم روح میاد تو ستوید	میں سیت سحداں لوجہ می گوید
ہزار دلف مصری قنادرہ درجہ ہست	
اگر موی میاں تو دست ما رسد	ہر نرم عین تو بار استت ما رسد
لوصل و تیو چوں بد دست ما رسد	اگر لعل درار تو دست ما رسد
گماہ سخت ریتاں دست کو تہ ماست	
ہر رماں تو رجوم نگار دست مشو	راہ قتل میں ای یار میں دلیر میو
ملی این دلم کہ در است نادل خود جو	بجاحت رحلہ ترسے حاصل گو
فلاں زگو شہ تیباں خاک در گرہ ہست	
رعیت دل دجام مدام مرعوبست	مطلب دو جہانم ہمتیہ مظلومت
سحب صورت معنی نگار محبوست	نصورت از نظر ما اگر جہ محبوست
ہمیشہ در نظر خاطر مرہ ماست	
کمر مفتی دس رار عشق نا افا	نظر کن کہ بہترین ہر سگرم حاشا

رصاصی است هر دم خود در دلت مشا	اگر جویای دل جادو در سر بدگستا
که سالهاست که متاق روی چو ماه است	
دل که با ختم سقیم بودیم افتاد است	هر ریا در غم عشق تو تکلیم افتاد است
لکه ز میسایین بت بهیم افتاد است	تا سر زلف تو در دست بسیم افتاد است
دل سودا دارد از غصه دویم افتاد است	
یار در دیو و شیخ تو مراد سحر است	ملکه در صورت معیشت بهاد سحر است
یا داور دل من بر وجه باد سحر است	چشم جادوی تو خود صین سودا سحر است
ایقدر است که این همه سقیم افتاد است	
سکاه سحر تو دل گشتن آسان است	لی کل روی تو در راع غرغروالی حبیب است
من و دست خمین صمصیانی حبیب است	در جم زلف تو آن مال سیه دالی حبیب است
لقظه دور که در حلقه حیم افتاد است	
حول نگار تو نگار به مقلقت نگار	بیت اندمخس دهر جو تو دل رحا
وصف زلف تو شاد در قلم مشک بر	زلف مشکین تو در گش مردوس
است طافوس که در راع بعیم افتاد است	
ماں عدا تو دلم بهت نه تیغ عالم	عشقم در یاد لعل تو شد حمل افشا
لی هم نه سر سودا تو هم لی سال	دل من در هر یمن و تیغ ای مونس جان
حاکم راهی است که در دست بسیم افتاد است	
ماں بجای تو اگر من بکریم بهر ما	چون نه کس مثل تو در دیر نگار آید

سجده

عاشق دار لوب هر چه د عالم رسواست	سمو کوه این من حاکم تواند سر حاکم
ار سر کو تیران سو که عظیم افتادست	
دل خود سچو د شده ماد سو دار مالیت	ماد من ار مد و سکر ستمه شد ار مالیت
هر دی وقت رطقیس خود ار مالیت	آنکه حرکتی مقتاس به نذر ار مالیت
رد در میکده و دم که معین افتادست	
به فرسته به بر می تو ماد آدم	ماه و حور شید در حشاں روح تو دیدم
حور علیا است به پیش بو آئین حدم	سایه سر تو بر قاسم ای چینی دم
عکس روحی ست که عظیم رهیم افتادست	
سر بهت کو تیر و جل بهت بهت مت جبر	عاشق رو تیر و کجاں مگر و غسل و غیر
احیو بهت لعل بو با مفتی سیر	حافظ دل تنده امانت ای یار عزیز
اتحادیت که در عهد قدیم افتادست	
حقه سالان بود مر سودار کرم لولاک	طویل تست ظهور من و بهر عالم ک
یو بیت درد و همان بھر با تنعیم لولاک	هر ار و هم ای کسب و قصد لولاک
گرم تو دوستی ار دشمنان مدارم مالک	
مر ایسم بر لعل بو متک می آرد	مر آشیسم حدت عمیر می بارد
مر ارجا نقد و مت حیات انگار د	مر امید وصال تو رنده می دارد
و گر به هر بر بهم ار بهر تست بهم لولاک	
ستود سر و دل بچال تو بهیات	به سر و قرار بچال تو بهیات

دور ستون بی الصال تو بہیات	رود سحوات و حاتم از خیال تو بہیات
لود صدہ دل ار استیاق تو حاساک	
مجان حستہ رسدگر رسدوری ہر ہم	لود رحم دل را ریاوری ہر ہم
رحم تو متواند دو اگر سے ہر ہم	اگر دہم سے کہ دیگر می ہم
وگر نور ہمدرد ہے کہ دیگر می ہر یک	
کھنک قلی بچاستا اندا	نحور و صلیک سگری صفاستا اندا
مدرس عشقک شعل تاستا اندا	نصرب سیدک قلی حیاستا اندا
لال بروچی قد طاب ان بچوں خداک	
روادار کہ ار آب وصل تو سیرم	کہ عاشق روح یلود تو س ابر دیرم
مستوق نور سالاسم بہ در یرم	عماں بہ نجیم اگر میرے شہتیرم
سیر کیم سر دوستت مدارم ار قراک	
تراہر کہ سید شہا حد اسید	روقت تو دل حیاں رتق جد اسید
مردیں تو دلم شکل مد عالمید	ترا جیا کند توئی ہر نظر کجا سید
نقد و دستش جو دہر کسی کدا وراک	
چو دسدم شوم یار شک کیسویت	ہم ہم شوم ار حد عبیریں مویب
قدم قدم روم ای حال حاس کویت	نصن نصن اگر اراد شوم کویت
رماں رماں چو گل از علم کیم گریاں چاک	
سحر کویت کومیں یا رویا ورس	توئی ہر دو جہاں بادشاہ و سروریں

توئی بجا دلیلیاں میں سکدیں	سحاک پامی لڑائی سہم و مار و دریں
کہ رو رو واقعہ ماوا لکیرم ار سحاک	
رہی بطور آئی صورت لہری	رہی شمع اہم دات اور عیب کے
جس میں ترجمہ حکم اولیٰ در کے	وہ دور جی جہ ہستی جہ آدمی جہ کے
ممدہ بہ ہمہ کمر طریقت اسماک	
اگر رشتہ مصطفیٰ تال شود حافظ	سیا در و تہو چوں در جہاں شود حافظ
اگر ہجر تو ادراماں شود حافظ	سختہم خلق عربیہ آرمیں شود حافظ
کہ بر در تو ہمدادی سکت بر حاک	
مہر و ماہ اندرست رو رو کویت چو یرک	جستہم ار روت بکدام ہزارہ ملک
حول مختصر میں ارستہ رفیقہ مردک	ای دل بیت مرا مال تو حق ہمک
حق کہہ دار کہ میں سے روم اللہ تمک	
مہر یاد تو مہر کوہر ماں بیج سخن	ہجر تو سوخت مرا محل تسم ار سروں
حول بی عشق بہرقت مرا تم کس	در جلوس بہت از بہت سکی ہجر نہ کس
کس عیار در حال شہناہ چو محاک	
دسمم ار پئی یاد تو رسم میں م قدر	تا اریں فیض بندم میں بکھاں مجھ قدم
محرم ندیں ہدم ملکہ ہدم آدم قدر	توئی آن گوہر پاکیرہ کہ در عالم قدر
دکر حیرت تو نور حاصل شمع ملک	
گر نہ نیرست رہی تو خود تیری	دل تو پر چہ جہلہ شہناہ صحت آمیری

بیت جا مارا این خسرو گهر بیری کی	بختا سیتہ خنداں وشکر بیری کی
حلق را اردہیں تنگ میدار شک	
سعدا حاست خدا سر تو گمارا بریم	ماکم بحر تو دار دل مارا بریم
وحدہ را کس لوماعص کنم مہیا ہم	گفتہ بودی کہ شوم ست دوست ہم
وحدہ را چند شد و مار دو دیدیم و نہ یک	
یاد غیر تو گمارا یار سیا دم گردد	عشق دیگر بر راسے سہا دم گردد
چوں میا صبح تو ہم سوادم گردد	یہ جرح رہم ہم ار غیر مرادم گردد
میں ہم کہ روئی کمتر جرح فلک	
ای دل آرا سیش چہ نشیہ آری	کہ ہمم روم ہر خطہ سماں آرا سے
با تو از مفتی عشق ست مرا کرا سے	چوں بر حاطہ حوسیتیں گرا رہی ہا سے
ای قیبا از ہر او یک دو قدم دور ترک	
مرا بہید تو بہت مدعا حاط	کہ سیت تل تو دیگر عریل سرا حاط
کم رای تو ہر صبح این دعا حاط	رجیم مدح حوب ترا جدا حاط
کہ کرد حملہ کوئی سماں احاط	
سیاکہ رم طرس بہت رعب ہر دوا	سیاکہ مجلس حیتیں ست و دوستی صفا
سیاکہ محفل حین بہت وحس حلہ نما	سیاکہ لوت صلح ست و تہمتی دنا
کہ با تو سیت مرا حکم احاط	
ستو بختیں میں این وقت بی سر ہمالا	مگر توہ سیالماں دوست سرگردا

مساق رحم رلعم جو اعلیٰ حیاں	اگر تہ حول دلت حور دلعل مں ستار
سحاں تو ارب مں نوسہ جو سہا جانی	
سائیں نور ماعود جاہ وہم مکیں	سیا بھل ملیے قیہ ماستیں
سح مں رس حدودہ حیرت سیریا	سیا سحاں تو عرل حور تارہ و تیریا
کہ تھرنت مچ بخت مہم ردا حافظ	
جو گل بوقت نکلم شکستہ ارب	سح گفتی دگوہر تو سفتہ ارب
ہر رستق رس لوسفتہ ارب	جہ دوق یافت دل مں کہ گفتہ ارب
مرہست نخدہ حان بخت مڈلر ما حافظ	
قزار کجا و مقام کمال اور کجا	قزار کجا و لہور جہلال اور کجا
دار کجا و حیاں حال اور کجا	قزار کجا و امید وصال اور کجا
مد اہن رسد دست ہر گدا حافظ	
حراصلہ نو دارم بہ خستیاں روگر	کس اختیار مں اسی حیاں بہ عسکار
گفت بختی ما اس سح کجا روگر	ارلف و حال تان دل مہند ماروگر
اگر بختی ایں بید وریں ملا حافظ	
سح تو حال حیرت آمد	ار مہر تو فال حیرت آمد
سوقت ہمہ فال حیرت آمد	عشق تو مال حیرت آمد
دصل تو کمال حیرت آمد	
در عشق مشو بھد جیسا	تارہ و تیری بوصول قیسا

اصل جو کجیت سب ماطر	س ہرقہ حال وصل کا آخر
ہم بر سر حال حیرت آمد	
مالا است رعیت حرکہ عشق	راہست ملکہ در گہ عشق
تا مات مالکان بہر عشق	یک لہا کہ در رہ عشق
رہرہ بہ حال حیرت آمد	
راہا کہ قیامت حاصل	راہ میت من وصال حاصل
گویم تو سگیان معصل	بہ وصل مامد و بہ وصل
آہا کہ حسیال حریت آمد	
در عشق صدم جو گوسن کردم	اہرہ مراد و اہوس کردم
ہم گوسن جو ما سر و ش کردم	اہرہ طر فیکہ گوسن کردم
آوارہ سوال حیرت آمد	
حول عشق بہ مال بہت لبت	در عشق جہ رتہ ست چو لبت
در عشق بہ دہشت و ملت	تد بہرہم ارکال شکوت
آہا کہ حلال حیرت آمد	
در عشق تو شد کہنو و حادہ	در عشق شدت بود و حادہ
مفتی تو کن ستودہ	سر تا قدم و خود و حادہ
در عشق بہال حیرت آمد	
ای نال نہیں ہیں، یہ جد سر و جہ است	در وقت بہارست می لعل حرمت

دست در عاہستہ میں است کلمات	مارکسی سارکہ یارم سلامت
مار آید و پرنادم ار جگ سلامت	
دسار میں آتھتہ جہاں نہ دارید	ار لطف مرا ہم بر محال ہستہ رید
ار عباس میں حشم تلطف مگر ارید	حاکم رو آن یار سفر کردہ سپارید
ماہیتم جہاں میں کمش جہاں افاست	
رنا دیک مار تو صد تویشکستہ	مستور میں برگش قہاں تو مستہ
جہاں جہاں ار حم زلف تو رستہ	وہاں کہ آتش چشم راہ بہ مستہ
آن حال و خط و زلف و رخ و عارض و قاف	
عولم ہوا تو ردم مر جتے کس	مولای دلائی تو تدم مر جتے کس
فارع حوس اریک ددم مر جتے کس	امرد کہ دردست تو ام مر جتے کس
فردا جو ستوم حال چہ سودا شک مداس	
ای ناگہ کلمات عجب میکی از عشق	تا سملہ مداس کہ تو رفے از عشق
ماشد بہ ہورت سرا و مہی از عشق	ای ناگہ تقریر و سیاں دم رلی از عشق
ماہا تو مداریم سخن جیر و سلامت	
پای ل خودہ تو ربحیر احسا	تذیر بہا است کہ تہ سیر احسا
بدل کس اندیشہ تو از تیر احسا	درویش کس مالہ رہ تمشیر احسا
کیں طایعہ ار کتہ شامہ عراست	
اسوہ سا حوس کہ حم اروسی ساجتہ	میں عشوہ دلکش کہ حم اروسی ساجتہ

مچھ سواری ہنس کو ہم اردی ساقی	در حر قدرل آتش کہ ہم اردی ساقی
رمی شکہ گوشتہ مخراب اماست	
حاشا کہ شود آتش تہیچ مانا لم	حتم تو کیے صورت لطف است بحال
ای مار کہ من شد لب آبِ صالم	حاشا کہ کس احوال و حانیہ مسلم
میداد لطیفان بہ لطف است و کرات	
دارم بہرہم چوں حد لعل تو حافظ	چوں مایہ خورشید سر لب تو حافظ
ہفتی دین گفت سر لب تو حافظ	کو تہ کمد بخت سر لب تو حافظ
بیوستہ تہ دین سلسلہ مار و دجیات	
دنی شد سرج لودہ کہ حیران است	ہم ہر ہنگام تو ما خوب تر امان است
دنی شد کہ وراق سیدہ سوراں است	دنی شد کہ کشتن سودای و دہ جان است
راں مہایتہا کہ دایم بر دل ویران است	
دیدہ کہ چوں مں آمد بر سر قدر آئند	چشم چوں سمجھوں مں اندر کہ ہر قدر آئند
اشک مں ٹوکان دہر دہر قدر آئند	مردم چشم بچو تاب حکمر قدر آئند
چہترہ چہ حسن در سیدہ سوران است	
کی بود تا سکرم ما دیدہ کہ خود کتور سق	شاہ حواست یارم حملہ حواں لیکر سق
سر بطریت آمد حتم مں خاک درین	انجیر ان قطرہ دران لعل چہر سق
قص چہ عکسی ہر ہی ہاں مہ نامان است	
بلوہ گردہ بر بطریت ہر ہاں لعل	مطہر دہش تو سکرات حتم لعل

راں اترا ساس اتدا مال اترا عرس کج	اے لعلت دیس میں وحی تیریدہ منہ لقیں
رہیں اچھی کہیں اس دیم اوراں بہت	
ہر جی بہت لائق سگیاں عسرتق	ہر کسی اکھی چوست ارہا عسرتق
ہر کی راکی دتونی بہت راسر عسرتق	ہر دلی را اطلاعی بہت راسر عسرتق
محرم اس سر علوی ای عسریاں حال	
ہر ریم اور مالی بہت دل میں	کی بود تا سگرم میں استخوان سادہ تاش
ماصی اتوا نصیحت سیدہ میں کم حرق	جند گئی ای بد کہ تیرج دیں حاتون
دیں ماورہ دو عالم صحت جانان بہت	
راہد اگزا رحمت اگرم کوی گار	و اعطا نگر راریں گھار و مرگور مرار
منہ قیا اچھو جان سر رحمت پردہ گار	حافظانار و راحر شکر اس نعمت کے
کان صم ارور اول ہوس میں مہاں بہت	
رونی محل عشرت میں عیار بہت	مست بر شوی گاہت دل تیار بہت
روک مرگاں جو سالتی ہے آرا بہت	لعل سیراں بھول تہ لب یار بہت
ارپنی دیدل او داول حال کار بہت	
صاحب جس سحر گکار طمان	سرفہ فیض دہن عشوہ گری ماہیہ
قعدہ اس او قصہ محسود و انار	شرم راں جہیم سیدہ باوق و ترگاں آ
ہر کہ دل بردل او دد در انکار میں بہت	
ہر آوارہ کھامتی باں ماہ کجا	لیکیش بہت میں ہر خود جلوہ ما

گرم استی و محبت و سرور و صفا	سده طالع حوتی که درین خط و صفا
استی آن لولی سرست و فادار من است	
هست خیرال دل من مانه گویا تار	هست خورشیه را لوار رح رحمان
ویده دام عطش فروتن و اتیه کاست	طلعه عطش گل و درج عمیر افتاست
عین کیمه بومی خوش عطار من است	
حول میدان محبت و فاسد کوی	حریتین و رضا و سر عشق میبوست
اتسیران توهم ار و طمنا بر گوی	ساربان رحمت در واره مکرل سرگوش
شاهراهی است که سرگله دلدار من است	
ما عیان است سماع و توجان عید و مار	ما عیان ارده الطاف ماعم بر حوال
ما عیان کات و تاس سخن تلخ و مار	ما عیان خور و لیمیم بر در بلع مرال
کات گهر ارتوار تنگ و کلام من است	
مصلحت بودم و شکلیں مرا م فرمود	صبر او و ددل ما و قرام و سر بود
مستغنی کردم و لطف و مدام فرمود	سرت قد و گلایا ارباب یارم فرمود
رگس او که طیب دل یار من است	
آنکه اوجده خود خوب و خورشیه خور	آنکه او حرم من هستی مرا کیسر سوخت
آنکه مفتی نم که حوتی بر ایش رجوت	آنکه در طریز لکت سجاد اوجت
یار تیرین سخن و مایه کفارس است	
حرفان جز متش حس و تار و رده	کیا فروغی سر و خورشید کاشانه رده

حرکه در گوش من آواز سستاده رود	دوست دیدم که ملائیک در سجاد رود
گل آدم لشرقت و به سیاه رود	
واقعا شرف خاص مقام لاهوت	در سیاه نظر رحمت و بیص حروت
ناظم سبب نظم و نظام ماسوت	ساکنان حرم ستر عفاف ملکوت
ما من راه نشین ساعر مستانه رودند	
عرض شد چون که امانت به آتشید	آکوه یں صد نه سنگین من خود حسید
هم برین لرزه دیدم بهیست لرزید	آسمان بار امانت نتوانست کشید
قرعه فال بیام من دیوانه رود	
حکایت هفت اهل بهم که کار اکره	اندین مات سکونت بی آسماں
خود این قصه چه حاصل تو خود انصاف	حکایت هفتاد و دولت همه اعدا رود
حول مدید به تحقیقت ره افسانه رود	
شکریه که من عین عسات بودم	شکریه که در صدق بودم بختاد
شکریه که بهادم دل ارحم میاد	شکریه که مساں من و احسن خلق افاد
خوریاں بعض کنان ساعر شکریه رود	
ماجر سان متوه دنیا به صد طبع جویم	ماجر سان ارقن و مکر من در این شویم
ما که به لوطی گدم لران جویم	ما بعد حرمس پیدار ره چوں بریم
چوں رود آدم سید اریک دانه توند	
عشق لیلای حرم چون که در محزون کرد	حول حلقه کرد و دویم در حجون کرد

رہیں جس ہم دل تیار ہوا اصول کرد	کتہ عشق دل گوشتہ متیاں حسن کرد
ہم جو آن حال کہ پر عارض جامہ رود	
ار بی دیل و توجہ دارم صد طبع	گو ہر تارک بختیم بہ سہارت تند جمع
لیک کہ گاہ بریں سو رزق نام جمع	آنق آن میت کہ رشتہ او حدیث
آنق است کہ در حدیث برواہ زدود	
خول عشق ملکہ دست مربع ست حاکم	تشرط است کہ مانتی ہم دم با آداب
گو یہاں مفتی گو یا سہرے صواب	کس جو حاکم مکتیہ ارج اندیشہ عاقب
تاسہ رلف و سہاں سخن ستاہ رود	
ناہور ارچہ سحر یار نقاسے دارد	لیک روشن تر قمر ہر وجہ تاسے دارد
در رم دل و سحر ہا سکناسے دارد	انکہ ار سہل او حال یہ تاسے دارد
مار ماول متنگاں مار و عقاسے دارد	
ماکی ہس کم لہ حور و افق مسیاد	چو ہر حد ار دہستہ و جو ہم داد
می کشد تیرودار کنتن من لسن دلتا	از کس تہ جو دی کر زہم بچوں ماد
چہ توان کرد کہ عمریت ستانی دارد	
میرج حلو چرائیں ریس و دلف	چیرہ حور تھالیں ریس بریدہ رلف
روی و شصتالیں ریس بریدہ رلف	ماہ حور تھالیں ریس بریدہ رلف
آفتابی ست کہ در پیش حسابے دارد	
شاہ تہد سخن مل سخن شکر بار	لیک ہر دم ز کمار من پیدل بکار

ایمان یا دلش بست مرا این تکرار	آب حیات اگر هست که دارد و لب
روست است ای که خضر سحر ساری دارد	
مکر در دو چشم تو عجب ذیل سرتشک	ملکه دارد بجز تو دل بدل سرتشک
هر صدف کوکبزه هست عیان جیل شک	چشم من کرد بهر گوشت روان سبیل شک
تاسی سحر و ترا تاره کاسی دارد	
خشم من اشک که هر دم نو فامی ببرد	تو دانا این که ر دست بجمامی ببرد
لبا لعل در دمر جان ما دامی ببرد	عمره سوج تو جویم عظمای ببرد
و صفتش باد که خوش مکر حوالی دارد	
تو مدار که دارم صمیمی حرقو دگر	روح است بطرییح شمس تو
حالا دست اریست عجب دود آ	چشم محو تو دارد مدلم قصد حسگر
سرک سفت مگر میل کسای دارد	
حالا من چو تو نگاری باین حال	در شمع سحر تو خواهم که شود صبح سال
لیکیم میت دست در مال طاقت قال	حالا تیار مر میت و تو روی سوال
ای خوش آن حش که ارد هست حوالی دارد	
کرد تمام و سحر ما تو دارد انزست	میں که ارد است تو حوش مرا سر حرقی
منقش شیفته احسن تو دارد جبری	کی که سوی دل حش حادط لطرے
چشم سفت که بهر گوشت حرالی دارد	
ار آبی ساقیا که نو دین عشتدم	بار آبی ساقیا که شود در حشدم

مار آیی ساقی که رتوست عظمتم	مار آیی ساقی که هوا خواه هستم
مستاق مدگی در عا کوی دوستم	
راحا که با تو هست محبت مرا هست	راحا که عشق نشت کحال دلم و دلم و دلم
راحا که خشم من بر بهت از بهت خست	راحا که معین جام سعادت و دروغ
سیر دل شدن مای طلمات حیرتم	
هر حد هست حال تا هم رشتن جنت	هر حد بیت بیج ما هم رشتن جنت
هر حد حار بهت را هم رشتن جنت	هر حد عرق بحر گما هم رشتن جنت
آست مای عشق شدم را ابل و حتم	
سج ست گل جوهره رگیس آن نگار	نی مثل بهت شمت و مکیس آن نگار
حول موم کت شود دل سگیس آن نگار	گردم رنی رطره مشکیس آن نگار
فکری کس ای صا ر مکافات حیرتم	
ماند را عشق صم مطر تم مہیم	راه اتحاد دلم گشت مستقیم
بنم اگر یکوی معان و در نسب مقیم	عیدم مکن بریدی و دما می ای حکیم
کس بود سر رشتن ردیوان شستم	
می جور یاد گل رخ گل رنگ گداز	می جور یاد دنا و شیرین سهد مار
می جور یاد یار و نگار و سب کار	می جور که عاشقی به گشتن اختیار
این مو بهت رسید ریرات فطرتم	
دوش صرت نگار خودیم سکلوه و دل	هو تم رت سید من بر گرفت بونق

دارم سهر مهر تو هر دم دل خردن	در ابروی تو تر نظر تا نگوشن
آوردن دکتیده و موقوف و صتم	
ایجان مهرت ز مهر گشتیدم ز عمر خویش	مهرت ز جان دل سر نام ز عمر خویش
لاکن بگو تو رسدم ز عمر خویش	س کردن مهر گزیدم ز عمر خویش
در عشق دیدل تو بهر خواه عهده تم	
درد مرا که هستانت یار من طیب	ماسد که ماستود علم تر عشق نصیب
سرد آتم قدم جو سوسو کتور حبیب	دریا و کوه در ره و من حسته سرب
ای حصر بی تحته مدوده هستم	
حال خود عریضت مرا چون بجانم	حال منم دلم سرور و بیم فدای دوست
رهی هم هر آنچه میسر صای دوست	دورم بصورت اردر دولت سرای دوست
لکن بحال و دل فمقیان حصر تم	
هر دم بیاد و متیو میم با حتران	تا حاصل وصال تو ماستد درین حال
مفتی بود تار لوگر سگرا	حاطه میش چتیر تو خواهد سحر حال
در این خیال اردید عمر مهلت	
ماداد آنکه دخیتم بهر تو مویا بود	یاد ماد آنکه زحم و معصومیا بود
ماداد آنکه رمان تو من گویا بود	ماداد آنکه بهاس نظری ماما بود
رقم مهر تو ز حصیه مایید او	
ماداد آنکه گاهت ز شتام میس	یاداد آنکه حال تو شام می گشت

یاد ما دانه که حور لاف تو تمام می گفت	یاد ما دانه که چو حشمت لقا هم می گفت
معجزه صیونیت در لب شکر حا بود	
یاد ما دانه که سرور شده در مجلس ایش	یاد ما دانه که لعنتی آمده در مجلس ایش
یاد ما دانه که سحرگونه در مجلس ایش	یاد ما دانه که صیوحی رده در مجلس ایش
حرمس دیار شودیم و جدا ما ما بود	
یاد ما دانه که سرم تو مرا بود دست	یاد ما دانه که ترا بود ترشح ادر دست
یاد ما دانه که حقیقت تو دهم مایه پست	یاد ما دانه که حریمات ستین بودم دست
دانه در مسجد امر و در گشت آتجا بود	
یاد ما دانه که دلم را تو فرح می انداخت	یاد ما دانه که حکرتاب حالت میوخت
یاد ما دانه که روان جتیم بر رویت می نمود	یاد ما دانه که رمی ستم رحمت می نمود
دین دل سوخته بر دانه تار و آلود	
یاد ما دانه که دل جان حور تار تو شد	یاد ما دانه که تندی لطف تو سحر و جاد
یاد ما دانه که سحر تو بید حال و جدی	یاد ما دانه که چو یاقوت لبت حده رو
در میان من لعل تو حکایتها بود	
یاد ما دانه که گارم نظرت شسته	یاد ما دانه که مهرش دل من رسته
یاد ما دانه که رتیر لگم ما شسته	یاد ما دانه که به من چو کمر بسته
در رکاش به لوبیک جان بجا بود	
یاد ما دانه که مرا بود تو یک سبب	یاد ما دانه که دیدی من را تو عصب

یاد دادا کی سحاحم رحمت بود و طرب	یاد دادا کی در آن رنگه خلق و اس
آنکه او حده مستانه رودی صها نمود	
یاد دادا کی رتوقه دو تانی شد است	یاد دادا کی لعل تو خطامی تن است
یاد دادا کی دل مفتی نامی شد است	یاد دادا کی مصلح سما می شد است
نظم هر گوهر با سعت که خاطر را نود	
دلاهی تیغ رلف حسیان من	خط و حال تان خطا کیان من
مال چهره بر لور حور حسیان من	سر لعل حور و رسته حسیان من
حلاف دهب آناں جمال ایان من	
سخط آفت دوران سید با دارد	مستی نمی گلرنگ سید با دارد
بچ و تاب مرغ چه سید با دارد	سریر دلق بلع کسید با دارد
درار دستی این کوته آستان من	
خیال ملک سکندر بدل نمی آرد	اگر چه کوه سر برق نمی خسار د
حکیم هر دو عالم بدل نمی کار د	نحر من دو جهان سر و دمی آرد
دباغ کسر گداناں حوته حسیان من	
سار و عسوه دل من همی بر امید آرد	رلف و سج سحر و شام می نماید آرد
ددا حاکم و لاکس همی ستاید آرد	گره را روی تسکین همی کشاید آرد
سار اهل دل و مار مار میال من	
اگر مشتق تو در من غنا بر دو دست	ولی مرا به لغتت هوای جان من است

اگر چه هر سر از تو برار کرد و من است	ای سر عشق تن دل چاره خلاص است
صمیر عاقبت در تن من میاں میں	
کلام لطیف و مروت رکس ہی شوم	حکایت پر الفت رکس ہی شوم
حسن و رنگ و قوت رکس ہی شوم	حدیث و روح و محبت رکس ہی شوم
دعای صحبت یا ران بہنیدیاں من	
تمام گد ہی آورد و صیقیل عشق	حمال جہرہ جان و امود صیقیل عشق
مستقی آئینہ دل کسود صیقیل عشق	سار خاطر حاو و طور بود صیقیل عشق
صدای آئینہ پاک میاں میں	
ساقی بر دی یارین مسح و سام	ساقی سحاش تو نگہ اخسرام ما
ساقی تلخ مادہ کس تہند کام ما	ساقی سوراخہ برادر و در حرام ما
مطرب گو کہ کار جہاں شد کام ما	
مادر بیالہ معنی اسرار دہدہ ایم	مادر بیالہ آخرت کار دیدہ ایم
مادر بیالہ حلوہ دلدار دیدہ ایم	مادر بیالہ عکس رخ یار دیدہ ایم
ای تجسس لبت شرب ددام ما	
چندان بود نعم و ہم حلوہ تان	چندان بود طرار و نگار مستمر حان
چندان بود حرامش مالامال لہراں	چندان بود ذکر شہہ بار سہی قدان
کاید بحیلوہ سرد و صو و حسرام ما	
رویت تنگ مہر کہ نامدہ نشق	دلرا دمان ہر کہ در خندہ شد نشق

حق اهر و یک راه ساینده شد عشق	هرگز میرد آنکه بدستش بده شد عشق
تنت است در حریدۀ عالم دوام ما	
راه اگر چه باره بر پیر یار است	دعای مری در صده صحت بالقیاست
ما را سرب مانع یار مدح است	ترسم که صرود نترد در راز حیات
ماں حسد لال شیخ رآب حرام ما	
مسی بخاطر سه جور سد ما خوش است	مستی بی نگار شکریه ما خوش است
مستی بد لب چون قد ما خوش است	مستی بختیم تا به دلبد ما خوش است
راں رود سپرد ده اند مستی را نام ما	
مراد قدایر اسد و لای سورد	لاکس بجای یایکجا هست حامی سورد
ظاهر چو رست رستریای سورد	مگرفت همچو لاله دلم در هوا سورد
ای مرغ بخت کی ستوی آخر تو رام ما	
ای دل اگر نسق دلارام لایقے	سرکوه و آسمان سریدها تو فایقے
اکام حال بد ق غمش چو توتاش لایقے	ار مار بد فتوی رمدی دعا تقے
رم سہی کہ عشق تو تا شد امام ما	
ای مادر که محفل آداب مگر رے	ای مادر که مجلس خوش ساس مگر رے
ای مادر که روضہ اصحاب مگر رے	ای مادر که گلشن احباب مگر رے
رخصه عرصہ دهر حایاں پیام ما	
کوهر راز مهر تو بدست بهترے	مارا تو ہم مرمره عساق شمرے

کوهر است هم علانیت سرور	کوهرام ماراید بعد اچ می رس
خود آید آنکه یا دیار سے رام ما	
درد بدست رخاں در سن خیال	در کوی ما دست نحر و خشم چاه و خیم
ایل کمال است هم از حشر تن کمال	در بای حشر فلک کستی بهال
هستند عرق بهمت حامی قوام ما	
شد ملی که یار مرا بیتن چو د بخوابد	راں دیدم هم رشتت سحر است شک
منقشی سال عشقت در رخ دل اس	حافظ روید وانه اشک نمی صام
بامد که مرغ وصل کند قصد دام ما	
نگاهان در سر کو تیرا سام افتاد	آراماں خیم بر آن خیم چو باد اقام
کهر لب قوس بهرن اسلام افتاد	عکس رو تیر چو در آسیه جام افتاد
عارف ار حده می در طمع جام افتاد	
هر کسم در سر مهر تو نوید بح کج	آساره مهر تو شد دل که مدافعه و جج
دم اردام تو دار نمی مرا هم آفرج	در رحم زلف تو او بخت دل از جا کج
آه که چاه بر دل آمد و در دام افتاد	
ماں خوار الفت ماں هم دم بر است	دل بی حدت او کیر و مشه کمرست
سر نام ر حق به وجه و تن نظرست	هر دوش با من دل سوخته لطف دگرست
این گد امین که چه شایسته العام افتاد	
چیکه که نه امید رسم دهر آرد	چیکه که نه یاد در فلک بح هرا

سجده

چه کند تا که ساند المقتدر بر سر کار	چیه کند که فی دواں برود چون کجا
هر که در دایره گردش امام استاد	
من خود در رحم رلف تو دل خود دارم	من خود در غمت ارجان جهان بر دارم
من خود در عشق تو قدم نهادم	من مسح بر آسای خود افتادم
اسم از عهد ازل حاصل و در جام استاد	
مهر آن ماه جمیل از لعل مست افروود	نار ایوان لعل لغت و دلی صاف دود
چو که در محفل صفا در عتبت نکشود	ایهه عکس می و لغت مخالف که نمود
یک دروغ روح ساقی است که در جام افتاد	
خان هرگز فی دواں بد و مان مکنید	بر در اهل صفا از سر جان باید رفت
یش حکم ازل حظه مان باید رفت	از پیشتر عشق نقص کجاں باید رفت
کام که در کشته او بیک سر انجام استاد	
دل اندر سر کویت چو جان گوشته گردید	در شامش سحر کیمت حمت رسید
سحر از عشق زدن بصلحت وقت بدید	حیرت عشق دماں همه حاصل برید
ایر کجا شمعش در دهن جام استاد	
عشق جامه زار را بر آید هر آری	ستاره مسلم که لعالم همه ستند و حرا
لعل دیوانه و فریاد ز مهرش صد تاب	خلوه کرد رحمت ز در ازل بید نقاب
اس همه لغت در آئینه او هم افتاد	
ارنی ستونق تو این حرف نگار قلم	سر اگر از دم شمشیر تو باشد قلم

لی سری گره بود لیک ساستالم	سکه در رم بهشتاق بر مدی علم
طبل بهای چه دم طشت من ارام فنا	
هر که عشق تو نورید مهو در سید	تا بهار دیده جان گشت و مستهود
حول اماره احلاص محمود سید	باک دیا - نظر باک مقصود در سید
احول از خشم دوین در طمع جام قناد	
را ایدان به حامل همه علمار شے	واعظان بر سر سر سهر مار و شے
صفه قیدان اریبی فتوی ده آوار و	حدو قیاق جمله خبر بصید و نظر مار و
رایان حافظ دل سوخته مد نام قناد	
لعل اماره گزارد حسن مایه عمو	ایدل از طمع تو بر سفره ما مرد و
وقت منت دلیک لودم و در فکر کرد	مرزعه سر فلک ندیم و داس میده و
یادم از کشته حوریت آید و به گام درد	
چشم بختا که دم صبح با سید دید	بر عکس بریده گل از روضه ماه وید دید
شهو آوار رنی کرکت با سید دید	گفتم اسی بخت کسبیدی و حور تید دید
گفت ما ای همه از ساقه لو سید متو	
دل از لطم بخورد در در دست انداخت	عسر مگر بین نزد تو کس حور و حور
تو خلیم و رضا کوش دمان بر سر بخت	اندازیں دایره می عشق حور و حلقه گز
در قهای حوری از دایره حوریت مرد	
نکبیه بر جیح شکر تو کس کین طراز	نکبیه مرد و فریم تو کس کین سستار

کیه حشمت دسا تو کن کیں بریگار	نکیم بر اختر تر گے دکن کیں عیار
تاج کا دوس بود و مکر کیچہ و	
حرب رخ یار تو کشا سح یار یک	ہمہ طالب یار مدح و جہد یک
حلوہ حسن و حالت رسا تا مسک	گر روی مال و محو در شکر مالک
ار جراع تو بخور سیدر سد صدر تو	
تا کہ مدت شایستہ فی عشق کوثر	ماہ لعل تو اردست نگار مست ہوس
گوشت خود را ہمہ دار سیام سرور	کو ستار در لعل ارجہ گراں ار دگوش
دور حولی گر راست نصیحت شنو	
دور کی از سر خود ایہم بخت کہ عشق	دل سر ہم توہ ایہیں سر حشمت کہ عشق
ار کمر مر آوار رعوت کہ بعشق	آسمان گو سرورق ایہمہ عطمت کہ بعشق
سیدتی نامہ کہ سردار مہ و خور سید گرد	
حوش خزانہ است قدرت یار جو در صبح	راں علامت سر تو سحیاں ہر شب
تافت بر اوج صداحت تو یکجاں ہر	چشم مد دور رحال تو کہ در عرصہ جس
حرس مہ کوی حوشہ پیر دین مدو حو	
سلق در صحت خود دل میں آموخت	مایہ سستی مد ہوشی و حیرت اندوخت
حول دل مفتی دین متعلقہ ہر تن ازو	آنق رہد ریا حرس دین خواہد حوخت
حافظ این خرقة نشیہ میہ از و سرو	
ولا روی فلا رام یک گاہت بس	ولا سایا درم یار کھکلا بہت بس

دلایا در حق اشک تو گو بهت بس	دلایق سرحت یک حوا بهت
بسم روضه شیر یک بهت بس	
بجز حق کس بطر مکن درویش	ررار عشق ندگیر حیر مکن درویش
اه عشق رحمت حد مکن درویش	اگر رمرل حاماں سفر مکن درویش
که گنج مسوی و کج حاقا بهت بس	
سحر لعل لب یار بهت در یتیم	مرار هر محنت بهت حلیه تقسیم
اگر کلمه احراں من بکست مقم	بهوای مسکن مالوف عهد مار قدیم
بهر و آن سفر کرده صدر حوا بهت بس	
چون صدق صدقت علام او شده دل	شد ر سقره مهر حق همیشه تو شده دل
رحم کس کس چوین گرت حو شده دل	اگر کین بکتابه عجمی بگو شده دل
حیم در که سر حواں بیاب بهت بس	
براه عشق و محنت جو میتوالی کو شق	سواهی هر دو فاکس به هیچ اندر گشت
رقص و نام مستقن تو مانس جا به دوست	لصد مصطفه مشین مساعی لائق
که ایقدر در حواں کس مال حوا بهت بس	
مدر و عشق حوا مالی را مده دریاں کن	هر احوه مایدت ار هر وصل سالن کن
به عزم بلخ مکن بے سر حوا سالن کن	ریا دنی مطلق کن ره جو آساں کن
که شیتیه نمی اعل و ت حوا بهت بس	
کسی گردش دوراں به سگرم آراد	علی الحصون سین ایل جوتش به تاد

همیشه اهل حرور و زرد دل و دایه	فلک سر دم ناراں دهر رام مراد
تو اهل فصلی و دانش بهیں گماہت کر	
مرد بخوشش و ماں تو سر در و دماں	سیچکس کس اکھا خال خود سرباں
متور صد مدد و فیکلک تو سر گرداں	مست و گراں جو کس کرد و جہاں
رصاصی ایرو و لہام ما و تہا بہت مس	
مدد بختی و دن چیل ارادتت فاط	تندست لقتل دل و سعادتت فاط
میا و بار چو ماشد عبادتت حامط	بیج وجہ دگر میت حاجتت حامط
دعای یم ستون رو صبح گاہت مس	
تمام شد محسنات بر غزل خواجہ شمس الدین جانی فطرت	
تاریخ تصنیف محسنات	
از مصنف سلمہ اللہ تعالیٰ و مارکی عمر	
مکصد مہد و نزلہ حامط علیہ السلام	کرد چوں تفہیم ہر یک بختی شیریں پا
سال تصنیف جو رحمت از دستر آداس	مکصد و ہمد چھوٹ شد سرکس سبیل
۱۲۷۷ھ ہجری	
انوں ستہ دوح در ترجیع مد کردہ می آید	

ترجیح بند

بسم اللہ الرحمن الرحیم

ایں لب تو جوں سیاه مارے	حیتم تو عمرہ سحر کارے
مالا مالکس عالم	جوں قدر تو سر و حویں سارے
فی رویتو ایں مروج عالم	سیم ست ہاتھ تارے
در گلشن رور گار الحق	مثل تو نہ ہیچ گلزارے
ایں آئین حق معدن حق	سور و دوجاں یکا شکارے
وہ اکھار مہایں ہمیں ر	مگر یہیں سرکارے
آں کس کر آستان قدرت	راہ نہ مراہماہ کارے
صبا دگاہت ای پر یو	بگڑت نہ ہر یک تنکارے
ایں مردم حتم حملہ مردم	تاجید حتم انتظارے
ناکی رشت و راجاں	سدا دل جان میں قرارے
دید مدبر و تہو گھیت مد	ارہر مردن مہر و اسے
ایں حتم مریر گوہر اتک	دارق تو نگہ فی تناسے
جوں میت مہید جیل آنسو	درد دل تمام رور کارے

می سیم و صبر سر گرسیم
شاید کہ روح نکار سیم

ای نور طر ترا بطر میت	نام گیت رس حر میت
حر تو سرت قسم که بگیر	اند سر من سبک گر میت
می گیریم داد سار حسد	در گریه من مگر اثر میت
خوای جهان اگر چه خود	ماند تو هیچ تو تر میت
لی تو را ل شاط ایال	لی روی تو در در صر میت
در دقت هر کی گنج	این قصه عشق محض میت
نی بجه رعت ای لارام	ما را تو هیچ تر سر میت
مثل دعدا رت ای نگار	خود تمس سر و هم تر میت
دو قوس جو ابرو تکیه	در من تو سیده ام سر میت
لا آنکه وطن باید بس دست	در کو تیو ام چرا گز میت
آمده وراق یک بلیات	بر من هیچ ملاهی صحت میت
باشی رقیب گوشت گوشت	هچیت حد ای من حد میت
وصلت بچه صورتی دهد	در کلبه من چو سیم و میت
<p>می مبه و صر رگر سیم شاید که رخ نگار سیم</p>	
ای حتم تو زنک صید انگس	دل در در و حشر تکاف در هرل
در جاره کسی دگر راست	حر عام شراب مل تو و مس
آواره مندم مستنق دلبر	در دست در و مکتوبی درل

<p> سخت طبع دل سودا دقتی که وداع تو نمودم دلدا توئی دلی دل آزار گویند ترا حو مهر پر در دل برد و قرار میسر برد خواهم که در دست خورشیدی ارصر رقیب هسته حاتم دارم بصم دو کت گشتن خود ستر محنت بود فاش چون دیدل مار بهت منکل </p>	<p> کردم چو کوی یار مسکن رت سرکات عالم ارتق مگر یگر بهمت خود اس ما دوست چگونه تو دشمن آن شاهد دلهره یار من گیرم بد یار غیر مسکن یار من فوج او تو رکن باشد چو وصل تاب گشتن این رازی توان بهشتن تا چند مژه مدرر سفتن </p>
<p> می سیم و صبر بر گر سیم شاید که روح کار سیم </p>	
<p> آن شاهد بهت در بر گرفتار نام بر یار تین بصورت ما چیت تم تو ستوح جیمیش کو هر لحظه بهنگ دیگر آید دوری حال آن تبه حس یارم شتراب مار سرت </p>	<p> در وقت سحر لب سکران دارد سحری قله ماعیان هر جید حمد عزال تانار مالقش و نگار یار عیان هر حال مرا نمود سیکار من هم نمی یار سرتان </p>

<p> یک ساعت و صد تن با نثار این ترم مرا مو دلا چار گریه شود از این حسریه آسان چه بود اول این کار سنا تو مرا ر محسوسید سر و چو قس تدر و رفتار در کویتو ام گر د ستوار </p>	<p> یک و شتی چگونه ماسم ماس نکند سخن بعد ترم بعد تن متاع حال تو را صد شکل سخت دیدم عشق دارم سر و سن تو نگار دیدت کسی سوستانی وایم تقی که سگی است </p>
<p> می میم و صبر بر گریم شاید که سرح نگار میم </p>	
<p> فی صبر مرا تو نه آرام میم که چه می کند ما خدام اسان صال و سر خدام این صبر و قرار و جواب آرام من نه سر درد و درد آتام دیدم سر و نه شرط اسلام ای بت بخدا تو تو من رام دلدار و رفیق و بار و خوش کلام دل بیت مدست می دل آرام </p>	<p> ای لعل کفزار گل فام آغار عشق تو صد آزار حول طی شود این فرقت وایم نعمت تمام سر ما در جمل تو تمام سخن فزون کهر بیت رلف تو مهر مو هر چه رسید تو آرم هرگز زهرست خرد تو ای حال بی همت که این مان چه پیام </p>

<p> بادیدہ شوق میرم گام صدیدہ پیچ رلف قدم ای صبی وقت حوس تو کرام مارا اگر ریم ما حوس حام استیرہ چیم می کم مایام </p>	<p> ادر رعتق لس حوسر سہ ارس جو میدل سوسیت حوس میت حیات مس حوسرت ویدم صما کھر تو صد ریح حوس وصل بکار میت آسہ </p>
<p> می میم دوسر گر ریم شاید کہ کج گار سیم </p>	
<p> این عرہ شہرہ دس شد شاید کہ شہید فی کس شد فی موت سحلمہ گام شد صد مال رحیب پیر شد حوس تلخ مس شکرم شد صد رونق گلش دجین شد مارش ہوس سوس دل شد حوس حشم و جراح احسن شد امد دل مس جبہ طور پس شد آوج کہ رقیب نومن شد مشہور میاں مردور شد </p>	<p> آرزوہ دل صم دس شد حوسکت مرا و مار فرمود ہر کس کہ کوی تو گرہ کرد راہد جو بدردی حوس و نسام مرا حودا گدسم آن عجبہ دس تگنہ طلعت حوس تد دل مس بحیر لست آن مہر حال دتمع محفل ما غیر عیدیت استارہ درگون رقیب گشتد حیر گفتم سخن توجہ گوئد </p>

ای ہاں سریر میں سایہ دو	کیں تیرا ہی جان و سر شد
لی خطہ پیام ولی سدا	کی دور و سل او سر شد
<p>می میم و صسر گریم شاید کہ یح نگار سیم</p>	
اے دست تو امی نگار و راہ	تا حد شمع کی وسیداد
جواں جان رستہ مات	اے عشق حسین جوتس ہاد
میں ہر امید دلواریت	داوم دل و دین جوتس براد
ماز آذر کو غلہ سارے	کس ساد و لم کہ بہت ساد
چون اوم دراد جسم ہمار	ای کاش کہ مادر مہی ادا
بر دیر فوج رہد تیریں	بر کوہ مدجہ قیثہ فراد
آن ہر دو ہم جو تیر و شکر	اوسیعہ تا حکام جان داد
در عشق جیاں مدجہ ہم	ایجاہ عشق ماد آماد
الحال میں جور و ی نمود	آفتاد مرا ہر ایچہ افتاد
ای حضرت عشق سا چا صر	این وقت برای من جیہ آباد
ہر بار میں الم و رستا	رحیمہ ملک جانتس جوسن
دل باغم تو گرفتہ جوئے	ہر گر طرقتس می شود یاد
جوں قصر وصال دل را	قایم سندہ ہور مباد
<p>می میم و صسر گریم</p>	

شاید کہ روح نگار میم

ای بیار حو طور دل ستائے	نی ہر ہی ویر محسہ ہائے
ایدل بھراق آن دل آہ ام	حوں عمر نعم تو مگر رہے
حارہ قرار دل بسورد	کی میر سد آن قرار چائے
کردم مدد جتیم من قنولق	حکمی کہ من تو خود سراے
یونیدہ ہینو دمسالم	ور بہت محنت ہماے
ارم بر مداگر مگویم	مسوب کدہ مدگماے
آن طور سانس نامں ایلی	طور یکہ تو ما ذکر کساے
چوں دق محنت جتیم	چوں رہر راق می جیکائے
بر حو سج تو گلہ دارا	ریدہ ہمہ سطر و گل متالے
حال دل ہارم ار لعل	دائم کہ تو سنگیاں مدائے
چوں مت نگار ار سرستم	ایدل تو حلوہ مارہائے
ایدل تو مدوں لہر جوتیں	چوں عمر نصر مگر رہائے
آخر سر صر گیر ویر حواں	الصبر کلید شاد ماسے

می میم و صر گر کہ میم
شاید کہ روح نگار میم

ہر گر تو صورت و فائیت	درست دعا مگر حاضیت
مارا تو مدان کہ حرا علیت	دریتق تو سچ مدعا مست

<p>صد بار اگر دی بود ستام حالی چه در تمشنگو جان شد لاف تو متکبر عالم س خلق مگویش و خلقه رسیم اندوه و فراق دلبر من ادولت ای نگار سپید رود سادم نعمت ولی به رین خلق حال از سر غیر تم تعبیرت ارواح انزل بودی منت رجیر نوای طیب کر تو در آینه خیال این را</p>	<p>بمن مست بکرماییت دل بود سر و حالیا میت ایم حولی و صفت صبا میت هر دم دردت گهی خطا میت یک لحظه رحال من خدا میت درو گوهر است در و ما میت دوراد تو ریب سحیا میت ایم سر و کار التجا میت حر حول حکمیر احد میت بیا ری عشق زاد و ما میت یون صورت و مل و دما میت</p>
<p>می میم و سر بر کریم شاید که یح خمار میم</p>	
<p>ابرت و کمار حوسارے می بہت و کما ت ہم کتابت ے یار حوس بہت گلزارے سگر تو ماں آہو سی جیس حور برس از مر نعاقل</p>	<p>ہم سر بو ستادہ بر کمارے لاکھ حکیم چو بہت یارے ے یار حراست تو بہارے در تات رلف ماہدارے گفتہ کہ تو فی نگفت آہے</p>

<p>گفت کہ ہم جدات گستا گن نام ہدم رگو تن عالم ماحد رس تو دور ماشی سین و حنہ ام بطر کہ شاید حیرت ردہم مگو چہ سارم دل ادم و حال دم ہم نہ مار آرسر کریم تو بار آ حوں میت ریاں و نقش را</p>	<p>امد تو بہت صد ہر اسے عشق تو نمود ما مارے ایں مرہم جان دل نگارے ریں گرد آیدم سوہارے ما جو تو نگار طلم کارے آخر کتنی تو رحم مارے بوسید مکن امید دارے ار ردہ ستاریم تمارے</p>
	<p>می متیم و صبر بر گریہم شاید کرب نگار میم</p>
<p>حادثہ گما و یب کارا ارے کریم اگر سبیلے مار و تیرہ جوں مساد ماہم ر تو ای نگار میلہ مگر قتل کہ نصرت تشیر مالار ملاہی رمیہ دم ایں رتنہ عشق بہت درد سدی تو مرا تیرا فقر اک</p>	<p>در میں ملار دی تہ مارا سر دیرہ خود ہم دو یار درے سو و کھو ر سہا مارا ماستی تو را ہی ہں دل آرا جویم رہ یار و سہارا مالا ہی تو رہ زمین ملارا ماشاہ جہ سستی گدارا کس صید تو تو و شہسوارا</p>

<p>ایں قصہ عشق سحریت روز و توہر و ماہ و در صیں لے نام تو ام ار حیات تاکے لشکر ہی تنوی حیر لے جل و نہ وعدہ و صائر</p>	<p>لے شور سکہ بیت و دارا صد بار گھٹ مر حار گمراہ گئی سر حشار یاد آر تا و ما حدار گفتم دل و حال متلار</p>
<p>می سیم و صبر رگہ سیم شاید کہ یح نگار سیم</p>	
<p>اسی یار طلعت ہالیوں حول کردوں محبوبہ ادا ایں صبر عشق بر شہد شیریں پی شکر ت چور در صوب جمال تو جہ گوید ار غفلت این زمانہ رقم ایں رگس سنج نشین ار آہم ترکس کہ جاریست زلف تو بختیم باوکل انگس مر یاد تو ای نگار مگر یک ایں دل کہ بدست خود در دست</p>	<p>حسن تو جہتیہ رہ راخروں ہر وعدہ ترا ہمیں ست قابل اند آفتش مست و نامون بلی بندہ ہر سحر تو محسوس ذہبی مد کا و طبع موزوں فی بار و شمر چو سپید محسوس زان کرو مارا چاہے مستون تند و بیہ من مثال حسیون در رہ رہد ہر از ششخون جیتیم و تا مدد اشک گلگون لی است نشت ہیں محسوس</p>

ای بخت بلند در گماشت هر چند قرار وصل تو میت	مس خود چه کم بخت اردل اند دل من بد در گردل
می همی و سرگر میسم تا نیکو کج کار میسم	
<p>حمارست چرا گیرست هر چند صلح میت هم پیش رستست می که مادر بر جا راغبیست چو مارا سود ا جان عیسم ددی قونا این مین طره لا کرمست آن کس که پست بحبت دیاک مگرمست قرار در دل آن آتش متق عال من حوت حانا هوا ای حال کویت هر چند مگو میت دل آرام ما اسهام می کی خوشتر رین دیده جو دیدت محال</p>	<p>چون حشمت بی تو هتاکیرست آدمت سرستیرست کو ایچه پست و ایچه حیرست حشمت تو صوره تیج تیرست چون صبح شدید رتخیرست ما دحری که متک سرست اورا چه خیال بر چیرست راں مسروق را در گیرست آنی چه دم که شعله میرست ایس عاشق دار حال سرست گوئی که دلم بعد ستیرست دائم که دلت به مهر حیرست راں دیده چو ابر آبریرست</p>
می همی و سرگر میسم	

شاید که رخ نگار عظیم

حانم ستم و حفات شاید	ار تو همه لطف و مهر ماید
نظاره کنم من اردرو نام	شاید که نگار من ماید
داری من عریب صد خود	ای جان بحریت هم تناید
گفتم که دی سیاوستی	گفتا که تو مانم که بر آید
ارد و وراق دل ساله	کی یار وصل من گراید
کو صیقل عشق که عم و درد	این نکت خاطر من ر داید
گر رنج کسی قدم بسویم	صد غم رود و طرب و راید
و یاید در در و بحر و سید	حل صبر کنم چو یار ماید
یارم بر سر ستم عجب بر	صد بار روی من کتاید
این دل بدلت بدان ملد	ماسک کسی که موم ساید
ای مهر سحر مهر من بر	ار مهر ست چه می نماید
دل ناله کند در دسائی	حال نهمه سو رمی سزاید
چون غم شد در کشاکش	اسید شد که یارم آید

می نیم و صبر بر گریم
ماتند که روح نگار عظیم

ای خلعت ناز پر تو برپا	باز آرزو و خالق با بر آ
پهپات چه می کنم درین	بی لطف یار و بی مدارا

<p> آخر چور رسید عمرم آخر ای یوسف سبک گناہ ہے اردست عمت سر رانے دل میت کہ درو تو مدار سارم بکھیاں بخت ماسر ہسار بہ و چشم تو میت ارد و لند وارم اردل خواہم کہ ہمہ کر کسم سر ایس مالہ من جو مالہ لے جام بکھوش دل بکھوش چوں بیت مرادیں تیر دہ </p>	<p> شدت حمیدہ چوں لیجا کس ارہو حواں و رما مہم بختیم دل ہما حرمقن تو کو بیدل تو لا ای بخت سعید رومی سما ہر صاحب ہوش ای نگارا شد صہر سحر تو دہیا آوارہ شوم بدرت و سحر صد شور رد کجاں دلہا یار کہ میں شود دلا سا اساق وصال و مہیت </p>
	<p> می مہم و صہر گر رسم شاید کہ روح نگار مہم </p>
<p> روشن نظر نگار لبہ با قامت خوش صد قیامت رفت از سر میں سر عالم ای جلال تو من جگہ نہ از رفعت بقبر تو جو دم دم </p>	<p> شیریں سحسی لب جو شکہ گفت مکینت شور مجتہ آمد چو ہوا یی بایر و سر ہم شروہم کار و ہر اماک شد م اراں مرار </p>

<p>یا وصل نگار دیا کل صبر ار عمرتہا و سیمہ تیرے بروای ہست کھا نگار وحدہ نشی کہ جوت در آئی در راہ تو ای حوال عسا سنوں لب تو دل تکریر دارم بہ پیار ما تو کارے دیدار تو چون مدیدہ توان</p>	<p>ار ہر دو کیے ستود میرے وار عتوہ او دل ست مصطر سروای تو ام کجاں دل در بختی رعم کجات یکسر مارست دودیدہ ام جو عمر اسی شاہد تہد مار جو شتر اسی برش تو رنا نہ ڈیور دیدن سرس سریت ہتر</p>
<p>می میم و صبر گر گریم شاید کہ روح نگار سیم</p>	
<p>عیادتے نگار گل رنگ ہرگز ستود نہ کہ ام برم یاراں بچاں سیا و دم آغوش کسادہ ام مامید آخوہ کہم کہ یار بے رحم مگر کہ سیاہ کرد در دم ماست نگاہ توجہ سجد سرت ناس بچیم مست</p>	<p>ماس بہہ وقت بہتہ در جگ حال در تو دولت با سنگ اکوں دل و تہ را حریک تاز و دگیر متں سرتنگ رکتن من نمود آہنگ رلف سیہت کہ بہت شکر مستی تہرات سنگ دیدم صما سا حل گنگ</p>

در سحر حجت جو گشته ام بر ار خاطر یار عارف منقش مثلش بچنان کسی ندیدم مایه گشت استی بر من در یاس تار عود و صندل	رود آدین بر دیم آتنگ مامیتل هر دو کین رنگ دیدم بختا و روم و هم رنگ از هر س موت ماله جنگ هر یزد دیمین گرت تهرنگ
	می نیم و صبر رگریم سایه که رخ نگار میم
تاریخ تصنیف ربیع بنیاد از مصنف سلمه	
ریس ترجیع بعد سال کن یا	ربیع سدا و طرب شاه
واسوخت ۱۲۷۶ هجری	
شاهد شهیدی حسرت شیرین ده ره چس شمع فکده سبب رخ چید دقعی	گل خنی لاله عداری گل بود گلده بر منی عتوه کی سیم تنی بر کسبه
رودل از من میل نگا ہی آه طره من یار بنگد نگا ہی کلبه	
آه من ماکه دم دم که مدارم بهدم از عجم ماله دم مل تو خوش از صورت عجم	به کسی واقف دهم از به میم محسوم این چه حورست و حیا ایچه عسلایع

	گاه مگر از حال که سیاه سور و جا ارکشی بل و ساتار تو نمیم به جفا	
مرطوف گشت بهمه سوچو سوختیم ستد خطا متک خطا جو که سوختیم		رنگ شکست رودم حوریت دیدم حتم گشت در استن حو کویت دیدم
	عشق رویتو دلم سوخت چه دهر سوخت حکم تا بهورم رحمت یا ربهر رحمت نظر	
مار راں سدیاد مرانی حور رسد لیک ما مار واد اما تو بهر گر باسد		در جم رلف کومت مرغ دلم اندر رسد حور دیان جان گر چه سیح تنه کبسد
	سرو بهر حده لستان قدمی بهر چارد میتن مالای تو بهر گره دمی مالارد	
آهوار شوح نگاه تو مد ز دید نگاه قصه او حور در است ساستد کوناه		مارحت هر تاسید و به شد بروشاه رلف بهد ویتویر چ ترار مار ساه
	بیس هان به که بعیر تو گویم سدر سو اگره گویم تو گویم ستم آن گلیسو	
طوطی ارشگر گفتار تو شد بشکر آ هدر ارشگر ساسا بهر تو آمد دلدار		ای بهر قرار تو تر سده تو کوسا رم ریان شد بهر حال از دم تو ساسا
	وصل تو فصل الم هست جویا شدم وصل وصل تو وصل غم آمد پی خام حاصل	

حاکم راه تو کمر سینه حتم و لهاست	که کو تو در دلهای مطرب سر لهاست
ارغیان جان بیرون محفلهاست	دیدت لیک نگار اعجاز مشکهاست
مر سر نام تو دارد نظر اهل مطهر	
بود آيا که رسید رحمت ان چو قمر	
حال دل با که کسم مارا ان عزم دارد	خود در آرزویت مرا فلک متعدد دارد
آب آشکم چو روان شد رحم شد عمار	ورنه خودار من تو بود که کس محرم دارد
وارم از سرده راقا دو تو در برده هوس	
سحری من تو این دل تنده آدوده هوس	
ترک حتم نور بد ما و ک حتمین شکله	سیل چو کرد روانش ان همه دم دیده
در تنه من تو ناله رسد گیر انتر	نکند من چه کنم با دل سگ بود کتر
بست در کیش من لعل و کهر هم مر حان	
بست در من تو خاصر من دل نقد ار حان	
دست رنگین بخاک کرده نگارم آمد	ار بی گشتن من شرک سوارم آمد
کار باکره و مگر دو که نگارم آمد	شاهبازی که کمون هر نگارم آمد
صید لما سر چو به بند گزارد ترسم	
مطری دریای صیدی دگر آرد برسم	
دود آه ارچه مگر دود دودار سیاه	کیسه دل بر دوازت کیسه من
در دل از نقد عمت آمده گنجینه من	هم میاد تو در دشت و آد به من

	روی خوب تو مگر آینه حاست ای یار	
	حس بهیم برحت عکس حاست ای یار	
مرج دل چو هوا می شود هوا	ارئی کوه و تپه و قله همه	
چون رسوا عشق تو شد من سوا	مام از سنگ شد گشت مام سدا	
	خو تنوئی مونس من صورت ماموس را	
	هم میدان لایت علم و کوس مراست	
ایکه بر صوفی رنگ و تار آه	بحمین مار تو را بل سار آه	
سایه ارجات معهوده تو ما زان	بر کشته خود هر سار آه	
	کرده خاک مرا رتق قدم رشک عیر	
	خوف مکر به کمان نادره تهدید بکیر	
مردی هر بر بچیر تنگ ماس	هست مهر بر دل سر کانه دشمن	
من بسوق رخ آن متوج رفتم و طبع	تا بهورم لیس گوش بیاد موطن	
	خواهم ارد دست حاش که نه بر یاد شوم	
	بوطن بار دم بهم وطن آباد شوم	
بار بر دست چسب گرچه صد آرم تان	دست بر دست رد مار و دوحده کمان	
از سر آمد و تمم تو بود دست تان	دل به جان مار و مد بهم بر مدار دل جان	
	شوم دیده را می دیده چو متعلق دیدم	
	وای بر من که من او را سجد مگر دیدم	

جد مارم مدلم شد که ارد و مرگیرم	دل خود لیک مقاد مکنو ند میرم
آنجا است که گد صاف بستیتین میرم	حرد آت دحم مد بد چون سیرم
حیف صد حیف که حاراه تار تن آدم	
حکیم لیک که آ راپی کار تن دارم	
دست دوس دلداره سنگام دواع	خون بد دم شد بر سر بار و دعو درم
گفتش گر کسی رحم مر هیت سراع	گفت ار حام طمع ماست نه ماس طمع
مار بهر کشته گیریم عوامت ار مار	
ما سائیم کس ار سر الفت و مسار	
سور دل جمع صفت هست ساساری	لقد حال ماحتہ ام صاف دریں ماری
هر و نه اره دروغ ست ماساری تو	دسمد هم دل مهم یارید ماری تو
حق بیامش تو کس یار و نه دسار مر هت	
کری آدست گوشت بر آوار مر است	
خون توئی رشک ییچی جویری رحلی	لئے حور و پری اس ملک مجوسے
حکما طالب تو تو همه مطلوبے	لیک اند دل و حام چہ عجب مرعوبے
رام متونا که آرام گرام رور سے	
ما که حاراهوا یتو سپارم رور سے	
حسرتے ار بے تیریت که در کام هست	بھو و دد درں دہرا ان نام هست
خیال دوست و دورہ آرام هست	عوض عین و عار تو بدست نام هست

	عالم اس تو معلوب تو عالم می سید من سیرت هست چو ما دک فکے	
سرد و مستاد و صورت نقدت مایه رست عشق من بر رخ ریا بیتور اسر در سست		حد فیا مت و یام چو رفاسد سقا من دتیو همارا چو کوی آر است
	دل بیدل لولا تیو حویر و ا دارد برج حال هم هوا تیو دیر و ا دارد	
ماوت از گلش عشق تو تمام چیل کو ایچہ اندر دل تو هست من باس گوی		آرد و سحر آب سر شکم بر رو تلخ گفتار حیاے من ای شکر حوی
	ماکه معلوم شود باس شیدا سر تو هست دل با هم رنگ است چمن در رو تو	
سکار من کحتک چو شہسار میای خود میا اہ سر الطاف آوار میا		سیار من بیدل محسن بار میای د تار دُر ایں اشک تو طمدار میا
	میو آنم کہ سحر روح لود قالب من ملکہ در ہجو تو از روح دود قالب من	
گرچہ جوہر شیدا بر و تو علامت دارد ایرو ایں رو کیر انوار سلامت دارد		تا میجو شیدا است دارد ماہ و صحت سیر با مت دارد
	چون بایں روی مرا مہر زہری سوت ایچہ رو نیست کہ خود مطلع ہو لور و صیا	

اسیں بند بکلی ہویتو اسی گل حصار	کو کدو بہر سو شہرہ کل در مارا
دیدہ گر گس شہلاست بختت شہ	شدنی دیدن تو دیدہ کشتا در گلزار
سسلار لہ رشتات برشتاں آمد	دہ راں سویتا شوق سا خواں آمد
گلشن حس تو آراب سر شکم رہاست	جرہ مار تو آراب گیارم ریاست
ہر گل عشق کہ در باغ دل مارو است	یارار نکست گلزار سرح تو لویاست
رنگ تو ہر گل پور است سہمک جیت	مچوہ و چاک گریباں بے شوق دہست
گریمسی بخت تو سووی دگرے	ماہا بوقت ریمیم روی دگرے
اربر کوت گرییم کووی دگرے	حرغہ آب ہو تسم ر حوی گریے
حاسب غیر جو داری تو نظار غیرت	مادایم سر سیر ہوا سی غیرت
گر صاعونی بہت دلت را سطور	یس کم سو رت بیایدہ مارا جہرہ
ازارل مت و حرایم لعالم مشہور	ارپی مت گاہت تو ہور ہی مشہور
جیتہ اصاف کحاروت کہ اصاف میت	مار جاں صاف گر ستیم دل صاف مت
سہر تو فی عین تمکار تو سنے	حود حاکار تو فی دلر غبار تو فی
کس گویہ جہاں یار وفا دار تو فی	ملکہ جو کوار تو فی ہر وجہ طرار تو فی

	مثل تو هیچ نه لے رحم عالم مات حول ترا هیچ تر جسم به محالم مات	
هم ساید مدت دارو مدار مفتی تا نمود بر سر کویتو مرار مفتی		بست در کوتو ای حال چو قرار مفتی کن لبتبار نظر رود تنکار مفتی
	مفتی تهر کا مفتی عشق سب کما حول بهر دو گمبای رقی رین ست دسا	
می آریں کمالش تو لغای کسر می آریں محنت رعلی دور نصر		چون لود و دل تو عشق جدای کسر گر حیات شود آرزو تو بی عین اتر
	فاطمه بصدقه احمد دل و جالس حسین بحق یک سجده ابد ملا شہت و تین	
ماں بہر دو نہر گام سراز دیکٹ میچی رسم تریعت پی بدعت مالک		حول سلوک تہ صدق اند اسکی ملک ارحہ اسحق باک تو سگر مالک
	دین تال دین حاکمیت موس تقی شافع است مرحوم مدال یوم الدین	
ارمیں آید دل سوختہ درد کردہ بیاں در گہ خواہد اوشلہ فتا است بیاں		حدایات زو سوخت حوائی شورش گفت بک شعل محبت فی سبیل طیار
	سجی عشق عجیبہ سوالم صبر مود ار بی سال خواہد سوالم صبح مکتود	

حکمر ساعت نه گنت جوتن ابل طم تیا	گنت هر حرف و دستک و شکسته سار
حافظ و سعدی و عری و نظامی هر جا	بر در حلد بگوید باحت هسرا
سدر مصفی سخن سحر و ناله تیرا	
بیس ناکیت که ما دستارین من اسار	
حرف گیر از برید حرف دال گفتار	بست یکس جو دوس ست تو احوال
مست هر گر مسافری چو در من دارو دأ	مخوف هست قلم مادر باسحق و حیا
استبیا چه دوا بدی رگهای نامر کجا	
مضیتا در کشته دات تو مکن صبح و مسا	

غزلیات متفقه

ای ویتو شمع در لطف با	حسن تو مروع و بصیر با
از بهر تلاش کی در رف	آواره شدم ممتد و در
میم که گیر و د در آغوش	کاشتا ده جهان کتاده و بر
دل اردو عدار تو در آتش	از لعل تو خواست در جگر با
در یاکسم جو در گرت	از دیده من چکد گهر با
آئی رساں رحیمی مسفر	رحور و بهال دل تر با
جیت مت چو در مدد گشت	از میعه عاشقان سیر با
حسن بکس تو معالم	ای یار فکده متور و مترا

	<p>درد وصال لعل ترها شد سابع حیاں حسن جبرها آه آتش عشق درسته مرج قدسی حیاں و درسا</p>	<p>روح و بهت بر فایاں ماند و بر در شک انکه حکایت دل گراست مفتی دو که چو در شش آ</p>	
<p>مراد و کوی دل رسید رسد بجز و تمسح قر کسوف احسوف جو سایه قدر عسایه بر آن است جو می اتق سریم رحتم گفت قلب گفت مشی عشقم تو از کمال ملاف مگور روی و فایاں رے روی حیا دویدار رس آن حاکم جوتی گید اسد بهت که ناگاه از نگاه مرا روی حاکم ساد و فنا و طفل هر یک منام عشق بلده رس تا که لوسف را</p>	<p>مراد و کوی دل رسید چرا و سر گذشت سیه طمید لعین که راست شود فاست حمید یار من که من سیه رید هر رجب بخواند می تو از حره چو بد عسم بخت حال نم کشید سچ رلف تو حای دل دوید سید عمره که یار شمع دید که در دیر درین حیم سرور دید گهی طعت رلیحا تو فی حسره</p>	<p>مراد و کوی دل رسید رسد بجز و تمسح قر کسوف احسوف جو سایه قدر عسایه بر آن است جو می اتق سریم رحتم گفت قلب گفت مشی عشقم تو از کمال ملاف مگور روی و فایاں رے روی حیا دویدار رس آن حاکم جوتی گید اسد بهت که ناگاه از نگاه مرا روی حاکم ساد و فنا و طفل هر یک منام عشق بلده رس تا که لوسف را</p>	
	<p>گفت منفی تنید که هر از شمع ست راسی و عزل فقطعه و تصیده</p>		
<p>ملکه اسی یاراں بوصول یار تو میرم کسید میرسد فصل بهار لیل یار بحیرم کسید</p>		<p>مستم و سجد و هرگز بجز و کسید رجال انکه هم بر سحر انیس دار</p>	

<p> ارحدرواگر آواز عم و بریرم کسید در طیدیل خلق ترزاں آت شمیرم کسید سید لال ہر لحظہ حوا دام برورم کسید ای قیماں ہر حد را آہ شگیرم کسید مستحکم ہر جہتا ق تو میرم کسید ای بھماں ہر رویتیں و جود تو قیرم کسید ہر سردام لگن حجت تعیرم کسید ار سرم اید و استاں بھوین تقدیرم کسید اعتماد کل بریں تقریر و بخریرم کسید </p>	<p> نکوت میں بر مالہ طلعے آں گلجست اگر تسمیرم ترو حلقم آں جو حواریں سر جت لعل ساہت گوید ار صد چ و ما بیت گئے رویتیں سید یارم درو مید ار صا حسان ای عمر و سی مار و ادا کاد کا ہی گم سرم یار باشد مار میں ای میماں دریں گز حردتیں میم در ہر گز این سودا رلف او کھو اید بڑوں اریماں و حامیہم حرقہ عشق رست </p>
---	---

ای عریاں مفتی سید الگوید در عشت
 چونکہ تقدیرم چہیں تدارجہ تعیرم کسید

<p> میں ہمار سیہ فصول تندیرم کسید جوں قنادا بدستان میں جواب تسمیرم کسید ارحدرو تیریں ہاں ار سکرو تیرم کسید رحم بر سورم شد کیں جور گلگیرم کسید در لعل سیاہتیں ہر اگر میرم کسید ای طہیاں ادوید چیاں طہا میرم کسید ای سلماں مل بر گمہ میرم کسید </p>	<p> در سر سودا رلفتوں رحیرم کسید در سکر حوا صوحی ہر لقم آفتاب جوں شد تیر و شکر اریا رلفتیں کام میں تنع میگوید محمل اہل محفل راسو ای عریاں در جوار میں ہزار میں لطف ح کو تیرم رتائیں ہر برون جھج پیراگو مد کھر رلف لہر میں دہبہ </p>
---	---

<p>مارد جلوه گری من سرسارانی ترک سر برین آسمان و کوه ای سکان عریض حوال تنون چشیم می گوشت و جانش</p>	<p>ای حیال که احاطت مع تسلیم کمید او که حال امان من شدم میرم کمید ارسو می داده گلریگ بطیرم کمید</p>
<p>سفتی بخردن گوید ای حقان گر سحر وقت تسار درون عالم عفو بقصیرم کمید</p>	
<p>ترک گفت مع دلم کرد سکار بی سواج کند در جگر و تن همتا سو شتم درین هیچ نسی ندیدم دیار شدم لکن جوش آما دیدم هم سر و حوالا تیو ما تده کال احیم تو ای شوح مکر دیده بد آن حال سیاهت که ران طار من معون معتم نقش درین گیت پال سکر هم آغو شیم ای مار جوش آن گفتم که تو تنهار نظر سوس افکر در جیم کسم سر به بحر من صید قویان متده گفتم که او اندر شکار حوال کرد شهیدم سکا بصید آ</p>	<p>در دلف سیاه تو حوال شین جوار آبی که راز در جگر سید عکار هرگز سکار سوس من نامه عکار ما سد و یار تو درک هیچ و یار هم گل کند پیش رحمت تاره سار سر گس بچین اری و آهوه تسار رآر و شو که مید تا لاله عدار شاد گردد در سر من آن باقه سوار مید جو هم آحق تو دیار سار ماصید نوم گفت مرا سر چه کار آرد جو سیم را سر کو تیو عار حدید و گستا که حد کوی نو تسار گفتم که لونی فانی من گفت که آری</p>

رکود کاری شد خود کار لاریج شد هر یو سویدم گفتا که ایست قوی درجه	سپاس که از دست یقیم بر جود ماتد جمال و گرام هستی گفتیم که هم با سق رویو نقد
لغتم که سیام تو گر راه سیام گفتا که بیم مفتی است حصاری	
که ساحری رخگاه تو سامری آموت رهاک کویتو تو کحل الجوا سری آموت بر رک حیتیم تو هر یک شکر می آموت حد صد که دریم کل او سادری آموت در آن یکس سالت سحری آموت که سر بار بودی سر سری آموت که در طریق تو سم قلدری آموت دایم او که خنوا انتری آموت در انتظار تو آتیش عمری آموت بیکر باز نگاهت مکر دی آموت	سامری رخگاه تو ساحری آموت رای هر یک حیتیم خود همه مردم هر عمره و نه گزیده عتو و فتنه حسان سل بر شکم سا که طارح دامن تک تو کوایت نقطه موموم قدم بر آدمت کسی رد است دلم در درایتی سری طاساعت بود انتری لاف لومرا است بیاسیا که درین مت وراق این حتم خوشه محال دلم سیه و مکر همت
نظر حافظ تیار بر مستغنی شعرا درین و ناله سخن گشت دی آموت	
در دلم صبح و ناله آب آن گیسو گشت	در سرم سوار لاف یار هر مکر گشت

<p>ما آہو حق حق تدر مات حدیا از ماتت دسہم تہما سو انگ است ہر دم اریہ لم طوفان بارو ایں مال میریدہ کو کہ متبہ تہمتہ ککات مدو کہ وقتش نہ معلوم کس اہر قیاس گھڑن باغابین میں جوں تدریس کس بہ پیشک بختیم جویتیں ماہر تلماس اس ذرا شکم کو ریاہو حق دارد ہسا حوی جوں جستمہ جستمہ حق تدریسا</p>	<p>ہم متکندہ مسکنا صد آہو کرست ہر جان ارسو گھسارتن سی اہو کرست اٹھادوں حد ملک ایں کماں اہو کرست سایہ اہو لاق نام جویتیں ایں ہر و کرست گرچہ باہم صد ایں افسانہ گھت و کرست طاقت دل طاق تدرہم قوت ماہر کرست اگر کما و مستحال باہر ایں اہو کرست ہر و جویتیا مالک تاساں اہو کرست اما وچ آہماں صد ہوج جوں میں جو کرست</p>
--	---

مہفتیا افسانہ واسوں ہم میں کہ جوں
صد ہوجوں رحاں میں ایں جستمہ تدریسا

<p>حائاں حمار ہر صہما منیہ رود عدار دمی ہر دم تو گوید میں کہ چہر در کو توجہ میل گھلت گھلتاں رحسہم خود جستمہ رسو جی نہد عزال یک ہر و لعل مد شام تہہ ہزار ہنگام نو ہار حویا رست کہ کسار حائیکہ صحت صحت عالی بختیت</p>	<p>ہوں صبح خود ریت رول ما کے رود ہیہاں میں بہ قیہ تقاصد اہمی رود از عدل کس سیر چہاں اہمی رود مارم جہاں اس صحرا اہمی رود ایں عادت ہوز نگار اہمی رود ایں حق صبح رسد اہمی رود آجا گئی ہمار سچا اہمی رود</p>
---	--

صدار و گزشت کی آبرو گرفت	درد دل بخر تو بیسج نما سے رود
کردم ابریں وصال مل رقت ابریا	ایا بریں س جو حال سے و
ای ایس عزیز تو سکر بخشم عشق	لے تو سیدی صبر رنج سے رود

ہی عتیم وصل مرا گو کہ یاد دوست

میں متوی ترحت استا میں رود

چو دید و آمد میں سماں میں تو	ار میں شدہ نگار انتاں میں تو
ظہر میں تو فکرت حسم حساؤ	میاں ہم سوں شد صبا میں تو
قیب میں چو دیدار قدرت	مختیم حلق کیے ہستیاں میں تو
ویندگیں محافظت دست دلت	قواں یک جتنی ار دو گج میں تو
مگر حواس و اسحوں استش خود	آ رقیب حور و تارایہ میں تو
گفت ٹایہاں بدل مع لم	دیں صس ہم ست آب و آہ میں تو
یہیں بھلا کرہ رتیم سد رقیب	صوینت ٹا کر اہ میں تو
گفت کنگال میں بلبل بالال	یادایہ یک آمد ترانہ میں تو
و سرنگ تہیم ہمس رست	جو سجت گنت میاں یک زار میں تو
گفت مل بدل سراج و رکیہ با	مبتو و بحر میں آستیاں میں تو
شعیدہ حوں حرمشقی گفت	یکسب سور مل ہاتفا میں تو

ہو حرام ایم مر لم گفت فیضی ای حرم

رفت و س طرح ساحراں میں تو

<p> کہ سالیں میں امور کسی سے آید یہ عجب کہ مرہم خار وحشی سے آید نصہ پہلے میں وہی کسی سے آید کہ آں جیل گری کر کسی سے آید گوشت میں برہہ رما کہ کسی سے آید گیان بہت کہ ہر کسی سے آید کہ بحر و درگرم دار کسی سے آید جلیل تنیقہ راجوت کسی سے آید کار تہوار جیاں ار کسی سے آید میں برام کہ کہ اربیل کسی سے آید ترتیم گہر کل عدسی سے آید گر سیرت بدر تو کسی سے آید </p>	<p> وہ دلم ای مت رعا ہو کسی سے آید دیا ماں کہ عشق تو قدموں بہنم اوس آن ہمہی گر کسی سے آید میں مین کردو مت بحر و عدو ہم حسرتا سر لعل ماں جہہ نیم کہ ہو دور و تنہا قمر و رتای عین گر بے کشت میں طرہ ادا سے آئی گر رتال سر رام قو حایش ماند کہ لہر و رسد بہت ستم و ستاں گوہ نیم توار مت میں سے دور نظر گر گوشت و علق گرم ای طسار دلہر دست دل میں لہاںست حجام </p>
---	---

نہ چاہی کہ کسی سے آید
جس کا نام نہ لکھا گیا

<p> رہسرتقی سیدم عیادت دموں کہ نہور سن حرکت انجسی سے آید مفتی ار مصرعہ جادو تو نعاول برگیر مزداید ل کہ مسیحا کسی سے آید </p>	<p> دل آں تو میں ایثار سر آں کردم نظری رجت ای یار برتیاں کردم ہاں تک عمرہ حوریر تو قرباں کردم دیدہ ابرخ رسا تیو حراں کردم </p>
---	---

دیده دل که با من دید چه آستان کردم	دیده حوّل ما را باں حس نمایان کردم
گر چه رکعتی روی تو مسلمان کردم	کهر لعل تو آفر دل من کافر کردم
بے فی روی مری روی در دستاں کردم	بے رکعتی تو در دوس عدم اربی حور
در بار آه چو آگفتہ ما داں کردم	تو به اگر گفتہ و خط چو مودم گفتیم
سیدہ در آتش بوتہ حوسواں کردم	ما نس تسن قمر آه شراہ مست
دیده ماری روی منہ کماں کردم	تا نظر ما را تاں تعدد ارم من مار
راں میجاہ قدم دید ایں مدان کردم	حوّل از حجره را تا شمس دم حزن
نگہی بر قد آن سر و چرا ماں کردم	قد تمنا و دوسو مرید مہیم مالا
یا مریحہ قدم روی سوی مدان کردم	سر سوفا سرفا تو دارم در سر
اعمال شکر خدا سیر گلستان کردم	گلستان ستر اے و کماے و کتاب
دل دین برد و تار و لقاں کردم	اگویم از دو قسم ہم سر صدق و مہما
حوّل بے عشق نگاہی سر و سامان کردم	سر و سامان مرا بے سر و سامان کرد
دل کبریا لعل بر نیامت نشان کردم	لمعی جام من شد حمت کعبا
حدیث یکیں ترا دیدہ بسیاں کردم	ادحی و حق و حقیق و تباری عار
من دست نہ کنوں مالک گریبان کردم	ا دل سید من حال شد از چہ عشق
وقت نش سیر شکستن بیاں کردم	گفتاں عہد کنس با من سید ا ما
من آردہ و مان سر و ماں کردم	ووں بہ سادہ گردوں دو کام بدو
طلات حوّن سر مراں کردم	من اہی دست کندم رد و ماں اردو

<p>مستی دقاصی و هم محنت اعظم اس برل برعل باقنی طرده سخن</p>	<p>ست حواش باره عمل جمله عرفان کردم هر محو و سخن سج و سخن دال کردم</p>
<p>میچاقش رسام محاب آقا تا اندک من ارکله جوالا کردم</p>	
<p>می دران و متال تصور برستیت استانتش من برابر و جوی پایا نظر مستی به زد کیت هم با سبیت ان هم جوی تپید از سحر و ت بهی هم در نقشه آتیرارنگا آب جوی مصور سکت جوی معور در جیب لیس بر حیت کا از سبیت نقشه جوی آید مرید در قی در پس آید بر گره و جوی آں مرید جوی تصویر برستیت جوی در جوی شوح شریات معور جوی کتد ارکله تدرنگا هم با گمان جوی برتیدیه جوی جوی در برستیت آید دارویم در حال تدر تصویر برتیدیه معور جوی در جوی معور نقشه برقت و گارت رنگا</p>	<p>می که هر کیل ران لوقر لیتیت آید لقمه اکون می کتد سبیت لب آید تا در استانت تا تیر لیتیت آب حواش ار صدق و جوی لیس برستیت می جلد در سبیت هم صد تیر لیتیت آید تدر لیس برستیت دل به در بحر لیتیت آید می در صد جمله راتنه در لیتیت آید سگرم تمال جوی در و گیر لیس آید تدر معور در نظر تصویر لیتیت آید جیم آید تدر آید در و گیر لیتیت آید جیم برستیت آید در و گیر لیتیت آید دس در سبیت ران تدر برستیت آید کس تو تحمیش کس تحمیش لیتیت آید تدر در لیتیت در و گیر لیتیت آید</p>

اراد او مار و صحت کز شست یه اید	د د حتم حلقه حق تحریریت آیه
حول تنبیه روی گیتنه مال آمد رو	تبدیل مار و کون تدبیریت آیه
سرمه ساله دارا حتم نقیصیت که دید	تدبیر حق هر دل تسخیریت آیه
مصلحتا و وقت بدین جوی دست گریز	ایس تصور رست لی تقصیریت آیه
بیت درویت کرد و کیسان خوشتر از حق	یتوان دیدل بر تصوریت آیه

ایض

چون به میم من دست یاربت آیه	میم ار گیتین گلزاربت آیه
رو بر کس جو گر گیری قوای ساطعه رود	ده دست من قوحد و گمرا آیه
خودمانی می کند بس رنگ می میارود	کس میدارد دیده بر رنکاربت آیه
ارشدیه عاشق و مستوق مید هر کس	پر پیار و مارخا و کاربت آیه
عیب خود و او ای به می روی آیه پس	کی و هر عیب را الهما ربت آیه
کرد دست خود گیری هر سریر گلشن	تدبر رگین سیاحت سیاربت آیه
سایه رخت اگر افتد بر خود میشود	همچو ما و آهوی تا ماربت آیه
گر گیری دست خود گیر دست میر	ار هر نگاشتس شود پرچاربت آیه
اند آیه جو حوای چهره خود سکر	مست در حق کارلی سکاربت آیه
کر مصروفیت من برکت خود استود	ار رگ هر ای سو سیتا ربت آیه
ستود من این سخن در حق بر خود کند	تدبر دست یار بر حور و ربت آیه
شکر در غرور و ایوان گارار سبکرم	سوی ویتس و سوی ماراربت آیه

<p>آینه حرمین باز است کیان تنبیه در گریه می من آن روی نگاری هست گزاف و دین وین سودش نکرد اسنی محو میل طریقه ترند عمل مفتحا دارد چو میل دیدن آینه یار</p>	<p>دیده ام بسیار و بسیاریت آینه همچو روی آینه انگاریت آینه محبت خود را سگر و میاریت آینه درم دارد دعا و دستواریت آینه از هر دو جسم خود مره داریت آینه</p>
	<p>ایں عمل ارس چو تند نصیب او هم می کنم چو در همیم من دست یاریت آینه</p>
<p>رس چو زار گرفت و شکست و کشتاد سکو سلطنت را در آریه محمود ر عمر حال عریم عسیر نو دوس انگار باه صبر ابرم نصیاری شکریم چو تنیدیم بود بیتال فکر که آن بت بیاں نکس میاں در گرفتال از هلموم وقت و دواع اگر مفتی میار چو سر لغتس</p>	<p>ترک زار گرفت و شکست و کشتاد دلن ایار گرفت و شکست و کشتاد سوز و سار گرفت و شکست و کشتاد روی از گرفت و شکست و کشتاد بی سار گرفت و شکست و کشتاد با خوار گرفت و شکست و کشتاد در گرفت و شکست و کشتاد بعد یار گرفت و شکست و کشتاد</p>
	<p>عمل به میل محو در نصیب دلم زار گرفت و شکست و کشتاد</p>
<p>دیدم که درم عشرت چیل مست تو ترجیح</p>	<p>دل بهیلوی من ابریت نگار است ترجیح</p>

<p>رنگ در حصار قجوں ماری بی گنج بلبل بگ حماندر مستی عدله سج کر رقیبت الگیر دوسه ساعتہ سج</p>	<p>مس پر ایچیم روح دار چہ ایم مرتباں آن مری ارجون سہری کم حیر ایوں دانت درہ لم آندا خام می دوا ہم برہر ہم</p>
	<p>فائدہ نکست لسن تا مفتی صاحب تحر کرد تریب اس عمل ہا مختصر برستج</p>
<p>سوں نکست کہ تفسیر می کدی بکال چہ طرہ کار رتقدیر می کدی بکال در مقام حد تا تیر می کدی بکال رجوں دل سر بقویر می کدی بکال سہم دست تا تیر می کدی بکال برحم سہم چہ تفسیر می کدی بکال مکر سوں حکر تیر می کدی بکال سہو مالہ تسکیر می کدی بکال ہوا ی کست یک میر می کدی بکال چہ حسن ارتہ بحیر می کدی بکال حسان برحم حکر میر می کدی بکال</p>	<p>سوک عمرہ نو تیر می کدی بکال کمال کدی عمرہ ترک من کمال ارد کر شہرات مقامی کا حم کا می ارد معتود کہ تو ناوک رے حار کل برج من ارحد بگ نگاہت ، یدہ می گیم ہدف تیر تو کردم ولی سے داعم دوقی ہدف رں جو ہنگرم گویم یسہم ست کہ بحیر سیکے د لہا ہدف رسیہ مفتی حو تیر بزل دارد حو تیر عمرہ رلی در نقاش لاف ریتن شوی رتیر کہ سوی مس چو حکم ا ا</p>
	<p>تلاست اران تیر رں وگرہ کجا در بیعالمہ تفسیر می کدی بکال</p>

<p>ای عمر جو مادر پرتالی گویا ماسا جو ہر دو دیر سرائی گویا گفتم مغلطکہ ماہتالی گویا سعید تست رہت نامری ارکو تو تہقاٹ فی خیمہ تندیر کا آمدی حامتوی یک گوہر آت تا مستی ہم سدا رخت آنیں بوسید اعتق صم جو مقدر آید ارسہم جس نو در کان عطا حول گل بخش تگفہ رتیم تند کہہ مکوحہ لاتہ اتر کو در محل عشرت سیدم گفتم</p>	<p>دیستی موہوم حالی گویا یا رگسست سیموئی گویا مہتاب فی واقالی گویا حوں باریہہ چچ و تالی گویا اسی یاد ہور در نقالی گویا ارامہہ یار سہ حوالی گویا اسی ارہتک تسرائی گویا اسی بخت جگر اران کالی گویا راہد توہ آدمی دوالی گویا اسی گل تہبتیہ ناگلانی گویا اسی گل بوسیل کامیالی گویا رکتہ سب اس حوالی گویا مجلس شوگر مست ترائی گویا</p>
<p>منفقی حود یوں بوسم گویم اسی تملہ عرل تو استخالی گویا</p>	
<p>تا چہ دار محبت می حد کسم ہتر بل کہ ہیچ مگویم ارسان حوام حوں یہ مصحف دیو آتی</p>	<p>حامی دور کشیم بختیت بطر کسم ہم ارد ماں او بھن مختصر کسم ار حال لقطہ دل بہہہ پندر کسم</p>

<p> مایں آدویدہ دیدل سام و کرکیم تسبیح ذکر نام تو در دست کرکیم راں پودہ مار دل طلب سم و کرکیم اردیدہاں تار تو لعل کرکیم آرا مانے پودہ خود پر کرکیم یاراں سکی طرف کتر پرا کرکیم ماکل خیال بر سخن چو تو کرکیم تا ماد تو سم غزل تار و کرکیم کے ہفتار بر سخن میتیر کرکیم تھیں این سخن بچہ در سر کرکیم تا این منایہ بیٹے اہل نظر کرکیم مار سہ تہسار تراد در کرکیم رہیں گنگوہاں بہاں سادہ کرکیم حو گنگوہی عشق بہاں کرکیم امی عہیم ادہ و شاہ کرکیم ماہم حرف حرف سائیں کرکیم </p>	<p> معلیم چل رلف و جت ہی بہ نظر ار رستہ روان و ہم اردادہ سر تنک ار سیم در رجو دیدل و تہو شکل ست عول تہد عکود ست تار مت ای گکا تہد مکی کہ کل ہوا تہ دل رست در رم تو چو طرہ سرا سیم مارل ای کتہ حیں چو بر علم کتہ حیں شتو گرد و ست سرودہ راو و رستیں این گفتت کہ بیت این لہم این ل کر رست یار بیر تو آمدہ حیں سخن کوم چو روی تو ہم رو در و مگو کر سار قی کو خود دل تو در مد است سہرت رو در کار ما سہرا ر نگار کو گنگوہی رس کا گنگوہی عشق راہر اہل کو تر و حور ست آرو سعتی امام بخش گہر سعتی ار عل </p>
--	---

ولہ

<p>آہ دل ہو در ہر حال حوس و حیدر</p>	<p>اے بی زلف گراں لعل حیں و حیدر</p>
--------------------------------------	--------------------------------------

<p>گر کسی تو مقاسن بود ای سادس رفتی و صورت اینجا چه گویم که عیادت گر سام تو بر دطایر حاکم حائل دوری حال و دلم از چه ساحت دار تن مار و حرس آناه جبین ما حوالی ست مایه تشرف نام تو آن کر تعظیم هم کالی تو ماسد ره کند در مصالح تمنع از حده و مدگر به سر کویا راں شوم آواره و سرگشته جز احاس وین مگر هم سر سرین توشی جواب کم مایانی مراد تن تو مردور محشر روتن حسد من میں بدف تیر گرگ</p>	<p>دل عشاق تو از حلد بریں سر حیرد چه بود رنگ مکانی که کین سر حیرد کجا مسد ره که از عزت بریں سر حیرد چون فیث تو متو مار قریں سر حیرد که بوجیر و گر حوت تریں سر حیرد گیماں نام سلیمان رنگیں سر حیرد مار پر تن بر سر روح امیں سر حیرد گر رتقم طرب آن ماه حیں سر حیرد گر دلم رحیں تو که حیں بر حنیرد سر تا صح قاسم بر سریں سر حیرد کتنه تو کئے اور بریں سر حیرد آن کماں لروی من جوں کین سر حیرد</p>
---	--

<p>یار سوزا کبر گفتار تن طے به القیاس ارو حائش دل عصرت از حاتین حاس لدم در فارس آمد رنگا بود و ندر و حره یرو را متی مگر روح سیرین</p>	<p>احساں طرہ اندر در علت مفتی ہست گر گوشت تن برو حیت حیں سر حیرد قول مگر امیر اقرار تن علی مد القبا صلحت الفت پیر بیکارش علی مد القبا دم جو دارد تیر رفقا رتق علی مد القبا ہم حیں صدر برید حیا رتق علی مد القبا</p>
--	--

حرف و ساویہ طواریں علی ہذا القیاس	قصہ رقص ہدایت کہ کوہ درختم
معدعسریرہ تارتیں علی ہذا القیاس	خود سیم آرد رس معدعسریرہ سکشن
ارمن ہیرہر کاریں علی ہذا القیاس	ہمساری رنگاری طردہ کاری لکس
سنگرتیں استغیر کردایت علی ہذا القیاس	طالعی ہارمانی دل سانی ستم
در سریرہ تارتیں علی ہذا القیاس	کوہک ہر تیریں جان تیریں اواد
سنگرتیں حیرہر حارتن علی ہذا القیاس	یا ہرادم ہر بدستی در طلاس کی اد
ہر گلشن بو حیرہر اسحارتن علی ہذا القیاس	روبو در باغ محبت کس تہا ساجار فصل
حوسل و لہریرہ تارتیں علی ہذا القیاس	ار حیا مانس مگر رشک حیا مان ہست
سنگرتیں آویرہ دیوارتن علی ہذا القیاس	مصر او مسک فقور قصر قصیر در نظر

مک مصفی اندر اس باغ محبت سد حنا	
دیدہ اسن کاریہر اطوارتن علی ہذا القیاس	

معدعسریرہ تارتیں علی ہذا القیاس	من آموخت چوں کہ حق نہایتن را
لواہی ہالہ حاسور موسیقارتن را	ہو قہیم شتارہ دھرتی و دول عری
ہو رمار و دول لہوید یارتن را	من ہر معدرستی جو رستی نو شکستے
سہ شد اصول گرا در اندر اصول را	اگر ارہی دلعت حور دوستی محبت
رسد در کجا این حارہ دیوارتن را	کرد گلشن کو تہ دیدان سکیم گویم
سات تاسحاں قوت تر لرل مارتن را	سلاسی مدیا مہ امداد دم حلت
لقرمانی سرادام سر و ستارتن را	نظر اسادما کاہم حو شرف کلاہ کج

<p> ماسید کیہ مود را رعقت فاتر در عالم کسی نہ ساء ای تامل در سر کو مسکینتر راعت یا قتم ار کار مدی جان کیر من جان جسک گیتی بامدم من خود قسم دو سیر غایت اس سر کتتم ای ک دل گوئی سخن سچی مفتی اسان حتم </p>	<p> نصرت ستم آہ سید افکار ستم را تو دای رلف انتانی دل بیتار ستم را خیالی حوں ستم من عشقت کار ستم را کھا انکار شکست کھا اقرار ستم را چه راحت بر میان ای نی میان باز ستم را کر و شہل ستم قافیہ دستور ستم را </p>
--	---

تو ہر مروتی کزری نہ پیش رہرا کدوہ
 مصور کے تو اند طرح رلف یا رستم را

<p> ای بیکار ان شاہد رگو تو من حیری من نقد دل خود را در می تو اندارم بے عیبی من ستم فی نقطہ موہوم ستم طریم در قنارت میم بر ماں ہجر کبریت لغایت رنگ ار لک دہد است اما ہدو حرم صہبای کس مایہ حوں عارض نکیت ای لو گل جدام رو آجمن دوا خواہم عزلی پشیت دنیا گرداں مگر مگر تو اور و مگر ہر گز کہ سخن بام راں حسرت سیریں لب </p>	<p> اس تو شکر اوساں اس شہد سخن حیر حردل چو بیا و دم ابحاں وطن چیر چوں ارد بہت گویم ای سبت فن حیری ار کنگہ ہی حیری اسوی حق چیر آن لعل میں حیری ان نور عدل حیری اما دسارم من ار لو و کمن حیرے لی لالہ و گل حیری بے رنگ کمن حیرے حواہدہ ستم تو تا منج جس حیری اور وی تو چہ خواہی رو حرد و کمن حیر جہ شہد ہی منیم باراں مہیں حیرے </p>
---	---

<p> کس تو چه میانی با چشم را دوست ای باد صبا اگر در درم گار من طبل حو صبا آمد سده سراسر بگل ای سرو چه میاری با قامت بالا ای باره می سحر جان طوطی بهشت خون تو و کمان اری آن حتم و ازان آینه دل دردم از کس حست و دوست آسان چو باد اول دردم بدلت با جا لب گیرم از حسرت از لب لببت کردی رفعتی رسد آن با تو خود کرد و آن معنی راقع چو شود و افصاح من باره علی </p>	<p> حوال در تو نمی بینم از سحر و قوس حیر کس عرض تو در تیش من در دو چرخ ریز باره می تنوم از رابع و من حیر داری تو را در تو تنی از ده جس حیر که تنگ می داری چرخ و تنگ حیر من سیده بف کردم بر سیده فکس حیر از سنگ لی ای جان بروی تو من حیر ریز عشق بدیدم من خبر برج و من حیر حو لوسه بنجر اسم ای سیم من حیر میتو چو بدستش جان میت من حیر نگر است من معنی از لاف زدن حیر </p>
---	---

دله

<p> حاما را دم بحال رحام نشان کجاست آلوده ام دست و سراسیمه ام در از دست و پا زدن و حال ای نگار ما بهت حریه لا تجری ما است یا محبت بهشتی حو ساید دوست کجاست از سر سبزه ماده در حو و در حو کجاست </p>	<p> میم کلین و یکت میم مکان کجاست نامک حرس گوشت من علی کاروان کجاست من کجاست بهت برج تو نکته دان کجاست سوختم نقطه است در آن میم کجاست ایله کجا و ماقه کجا سارا من کجاست این سرانی است رسن میم کجاست </p>
--	---

<p>ما عاتق لولایم تو معشوقہ رسا مہتاب نہیں تو درود تہ آفتاب دارم را بخار تو گر حشمتی ہمدار ای یار بس اگر تو ساتھی سرم عشق در وقت دربار سیر میں جب کار</p>	<p>ای جان میں جو ما و شما تو امان کجاست حوں میں تو امان استرچی مہ قرآن کجاست در وقت حوں ایک گفتی رہاں کجاست ساتھی کجاست رہاں کجاست در کو تیرو حوں ہ مگویم حوں کجاست</p>
---	---

اردستان دوست مدتناں عمل کجاں

منقہ نامی نام بخت چین دہاں کجاں

<p>گفتیم کہیم دو دوش ورت حوں واک کس گفتیم کہیم لوسہ لب کس شکر لسم گفتیم کہیم بیکس سیات لٹاں بیت گفتیم ساد و قد و شکر تہد تہد دہاں گفتیم دہر قد رفت استدرار گفتیم کہے سوم میر میں ما تو ہم قریب گفتیم کہ عام می محرم لے تو ای کجاں گفتیم گہی سوسہ دہسام گاہ میل گفتیم کہ حوں و سر دل و دہم شاد گفتیم کہ سر رسن ہر تو آمد میں ہوس گفتیم سگر سیت چہ استیوہ تہاں</p>	<p>گفتاں میں کہیم گفتی حوں کس گفتاں میں سوال ہر شیریں لہاں کس گفتاں میں دقتی سی گم تہاں کس گفتاں تلخی دہم میں لہاں کس گفتاں کہ در محترم ارداں کس گفتاں کہ بہر و دہر حوں قرآن کس گفتاں میں معاہدہ عاتق کس گفتاں میں سار جہیں دہاں کس گفتاں میں شاد میں نگہاں کس گفتاں کہ اہل مار ازیم کراں کس گفتاں کہ عدل حوں شیریں کس</p>
--	--

مختصر سر نخل میر عبداللطیف	
سر و کار ہوا شود کہ با یونہی کس میں در آ	عزت کہ سرست قد کہ ریتے روغن در آ
حسب دل سرست ہر بے یقین جو ہمیں در آ	سم سرست کہ بہت کت کہ سیر و توس در آ
اور عید کم مدیدہ و دل کشا ہمیں در آ	
ہمیں نضر تو ہمیں نضر تو ہر درہ تر ہے	سر و چو لہو تو ہمیں نخل جو رویتو تو ہمیں
سخت ہر کچھ عالمی تو گویم ارہ دل بھیجے	جو بہ از متی سہی تاملی ردہ ام حے
گر حقیقت شہمی تگیا و سر دل میں در آ	
یہ نشت یہ جنت حولی ویت ہم آرو	ہم ارتقا اس و سر و ہم اسی نگار سنگھو
سر میں لہو تو گویم کہ حیاں تو گنگو	بی نا و لہو میوید و مسد رحمت حس و
حیاں حلقہ لہو و گہی جو رکھت در آ	
بچہ و ریا تو گنگلی جو عشق ہر درہ پہنچے	مرہن جگہ و سر لی گم تر کہ تو کا ہے
ہر دست میں جو مقصی تو مرہن تر نہ تھا	مکدام آسہ مایلی کہ رو صفت ہر عافے
تو گنگا دیدہ لہو و سر و اکس و گنگ در آ	
وہم ہمیں جو شہزادہ مگر بہت جیل جہیز واکا	تو گنگ کہ حریف تو مسوہام دل ہتیرا صغر و ہم
رہیت دل شہزادہ مگر تو دسات پیرا	غم انتظار و روہام سر حیاں تو مرہام
وہمیں سیرت میں کسا لہو حیاں میں در آ	
نظر تو گنگ کہ میرہ کہ رقتہ تو مرہن	کہ ہو کار تو یار و حشر رحل کہ آورہ
سر لی قدم ہر درہ فی حیات میل من بود	عزت اگر نہ مصل و مد تعلق سوس حسد

رو داس تو کوی کت که این باطاکس درآ	
چو بیاورد صد تو شد در حال هوامد تو شد	سرمه دل صد تو شد که تو کرد و شد
سرمه دل صد تو شد طفت در حال صد تو شد	لعل لوی یک مد تو شد و بس دام و دود و دود
که این حوس بلد تو شد که عالم بود و بس درآ	
گرم ریح و شبنم که در چاک استیت	رطابت استیت شده به حکم استیت
به در استیت بچه کارا ده استیت	روایح روح و استیت در حق بوس و
چو سحره حاصل استیت لعل تو و بس درآ	
صدا شد مولا سرم مداف و صد ملا	شد ممدت بر مده باقم سماره و خار
گفت ملک لید با گرم کو میتر ملا	بی دل کل تنو دعا تو سر و دل کل را
چو مودوم سوجان دعا و عشق کب تو تن درآ	
تو سر من صفت مکر سوزی مل بار کس نظر	و کس عود بر سر دست جیر کوش مل تو سر
لوس من مکر سر عشق بار کس سر	تو دل به سر گاو حرد تو ساس که رو ساس
در سال عشق بکار تر طرت میت حزن درآ	
مل تو میل به یک کس بی کس در میان	تو کج حرد و داد س تو این استیت استیت
بی منفعتی به لعل ساس به لعل چن حکر	در آئی بدال این ساس که نظر استیت
و لعل ساس به لعل که گویت لوطی درآ	

فقیده مدحیه جباب نادیه رحق مرشدی مولانی حضرت
احمد شاه صاحب ثالوی حتمه الله علیه مع تارخ و قاضی حضرت جوم

دران دران شاه حلال	بهی چشم و جراح اهل عروا
سرقتی هم طریق هم حقیقت	هویدا بود در دوش بر آں
چراغ مرشد روشن چنانست	که در سر راه تندست نمایان
دل علم یقین عین یقین شد	شدش حق یقین آئینه چنان
مراقب بود هر دم در سراپه	مخاطب بود در اوقات شام
شد سروات او کشف و فایق	حفاظت هم عیان در دیده چنان
شد یس و یقینش به ایت	مردان اعیان آمد به بیان
عدیل او حدیث اندر نظر	مطر ترش عیان در زمین بار
خسوف مید چنانست هر دم	رشدش تند بارش آمد به بار
زهی مرشد زهی نادیه بی کبر	مفقر حق شد لعلی از عیان
خسوف دل نگردد در بارش	هر دو دوش رجوع دل به بارش
دلت احمدی آمد احدس	شدش آن نام احمد شاه دانا
فانی السیاح اول در راهش	رحم شد مانند محمود سحاح
ادان چون شد در دوات احمد	عجالت خود که احمد شاه تندر
در نام و در نشان شد احمد احمد	تعالی الله عینش عینش
استادیم احمد تا احدت	راحم و احکم گشت فی الان

<p> سده محدوسا لک مار و تال رجوع مار آمد اهل رستد آل ید الله موت ایدیم گفست آل پرس الوید الله حین رجوع آل مرید ایتس مرید شاد حال بیاید قادری و فاضلی سال سخت اما ایتس فرما د سال رایا ایتس موس بر ایتس رخلق احمدی اخلق تها یال رفار و تیش قمر کهر و یال حساد و تیش ادا و تیش مایل که ما تده مدای متقه ایل قتلیم ایتس حیتس بود تال رما قهریم رصادق شد ایل شدار موسی صارا ایل صا در حال ایتس ایتس نور عرقا رهمد تیش ایتس هم هر آل هو الهادی هو الهمدش حرا </p>	<p> شخص میں سالک گسہ محدود در سرتق شدیو میں ہر مقس کسی کو دست جو درست اودا مقام سعتس در حد در حد مطیع ایتس مطیع موت اعظم سار ایدوی راحدی ہسم سار حادثس محدود الحق سلا مار اسلاس کیچے عال ار رحمتی رحم ارد توسگر صدقتر اصدلی اگر توسگر صاحب ترش خال رہی اودی مودی رعلی تند تخل جوں حس مید تیش کیر سعودن نور تلیقن سجاد رکا طیم تیش کلیم آل ایل ایل شد خود رایل تقوی ایتس ہم ہر ایتس تدرعین عسکریق رعد القاد آید قادری ہم </p>
---	---

<p>رو رو العرج فاصل درختاں علام عوت و حور سد و شاداں شد رسیدن بر ریث ماتاں کہ از هم ستافروں در رستم آن شد از دنیا بسوی عاقبت آن شد روش ارد و مردوس نے الہ رو دیوں لوسہ شد در شکرستاں ملک از مقدس صد مر حاحواں رسیدن در نظر سبج گویاں رد دل کسیر قرار من رفت ارحاں ہم ارد در وراقن لود حیراں</p>	<p>نہی ہری ہی ہا ہی سہ شمع علام قادرین آمد مساوں محمد شاہ راشد نور و پور سے جگدیم من احمد شاہ اوصاں دریا حسرتا درد اکہ ناگہ ہمارا تیرہ سوداں نہ دیں لک حاسن بیابی عوت اعظم حدارا ہم مدید و مصطفی دید ذکر ولی دہم قد سے و عرشی مگر تدار فراقن صبر مفتی ہی سور یاد سور وراقن</p>
---	--

<p>کہ ہاتف گفت ارسال وصالش حدارا دید احمد ستارہ بہ داں</p>	<p>صبر و صبر</p>
---	------------------

قصیدہ مدح مطہر پنجابی لاہور صمانہ المتعالی عن الجور عبد الکبیر

<p>بوصف مطہر پنجابی ام حسن بزستاں چہ مطہری کہ بطیرش بہ در نظر ماسے کہت لطمہ در و جوش رقم رو در و ساں</p>	<p>علم صفحہ فرط اس ان گہرا شاست چہ مطہری کہ رسیدن گلن لکشت کہت لطمہ در و جوش رقم رو در و ساں</p>
--	--

هم از حدیث و تفسیر و فقه و هم احادیث
 هم از عباد و هم هدیه هم از بیت
 مگر تو حمله قانون اندر و مطمع
 لغاری عری اردو و هم اگر بری
 رازدو و عری هم و طرود احارن
 مطمع و گران گرچه طمع احارست
 مد اودار فی تحریر و هم فی تقریر
 سام یک محیه عظیم مالک اوست
 دلدار دست محمد لطیف مام آور
 لمس دس محمد ان دوم فرزند
 یکی جوتس دگر حول مدم سوم اختر
 دسی نصیب در در مگر هر سه پسر
 سرور و دست شاه و اختران
 لعل اعاین و حافظ مام عمر در آ
 سخن ساین سخن سج و هم سجده است
 قلم روست تو منقذی امام محبت
 اگرچه طمع تو هر حد سحر مواج است
 مدام با که بر مطمع سنا ممد

لطمع میو دای اکت قوی مر با
 هم از کلام و حکوم اندر و مگر که است
 لغاره روع الت سرگام و هر است
 تمام مشکل علمی مسیر او آسان است
 ساطرین نظر افرازی مد و دل و کا
 بعض صدق و لی صدق کل در و است
 حکمت شرط علم است تا نعت آن
 خطاستی اناسای او علی شان
 مد قمرست قوی و یا محسن دیتا است
 سوم لمر که اردو است و جوتش سنا
 شروع جتیم در در حال هر سه عیان
 چه هر سه روح این در مثل فرج دیتا
 هر دو است به یاسین مطمعن تا با
 در میر حیح نوقت تم اردو لمر را
 مطم و شرذبین مطمعن قلم حسان
 لمر و روع معتن در مکره یا مان
 لی و صحت حین مطمع حید و حیران
 بود مطمع با و موع کس مایا

که میں قصیدہ تعریف مطبعی مطبوع	اس ہجری میں اظہار سرودش ریاست
۱۲۹۱ھ	چو این قصیدہ سکیم رس برت شد دکای طبع رس اس دم مایل ہم عیت
	خاتمة الطبع
الحمد لله والمنة که این گنجیہ جہان آرد و محفل گہر نای تھا ہوا ربیبی دیوان مضمر میاں ساعری بطیر و ماظم و ما ترعدیم السطیر خبات لوی مصفی امام بحق صاحب رئس و ثناء سلمہ اللہ تعالیٰ در مطبع سحالی لاہور را ہتمام متی محمد عظیم متسم و لک مطبع و گردید	
تاریخ طبعش از حضرت اصنف سلمہ اللہ تعالیٰ	
حد دیوان ہستی مارک خیال چہ ختم تاریخ طبعش سرودش	سد طبع در مطبع ساک فال تاریخ سنس ۱۲۹۱ھ و سال
ایضاً لمصنفہ	
مطبع چوتہ طبع دیوان ہستی نہر بود سالش سرودتی گوتش	حوت ار طبع شد طبع دیوان ہستی گو شاو شد طبع دیوان ہستی

ایضا طبع فراو کریم لطفش میسر این امیر کبیر خیالنی ایشخ
 غلام محبوب بجانی صاحب جمع بیس لاهور

مستی این مسین مع حد ہنار کرد	مسر فلک بر سرود گوہر احسم تار
توس طمعش نمود دیو یہ میدان شمر	گوی سلق برادر بودار ستغرای کنار
اربی تاریخ طمع فکر جو محسوس کرد	لطفش آسماں ارمند و کردگار

چوں سرشد من سرید دل رعد و کر کشید
 گفت تباہیں کج جمع ار گہر شاہ ہوار

۹۱۔ اجمری

تاریخ عیسوی از مصنف سلمہ بہ

چونکہ تصیف حوت دیوان مستی	لی طمعش شد در میان مستی
سیحی سال از طمعش جاں شد	صیای شمس آن دیوان مستی

بسم الله الرحمن الرحيم

قصیدہ در شرح امیر کبیر کشف الزمان ملا ذوالعلماء الفاضل والغریب امیر شیرعلی خان صاحب بھاولی کابل

ار قصیدہ سات سر اور صحابی ہاں فالج دوران شاعر تیریں مقال
و سحرور عدم المثال جناب مفتی امام محقق صاحب تیس و ثلاثہ

کست حمد خداوند ایر و سال	کر شد ما مر کس اردی ظهور کوش
سپین صفت رسول کرم او آمد	رمان میں ہمارے درج دل نگہ اوستا
رآل مال و ہم اصحاب او ہر ارد	ردات مالک جناب مقدس سخا
راں اس است و صف امیر ذوالا	رہی صحت کاعد راہ رسک حکا
جو بیعت و محنت نظر تحنتہ سیر	محنتہ دلوت و درجہ مال در دورا
معین دین شہیں محمدی الحق	مگر تو ناصیہ است بہ مروع اراہا
مورس حق میں سیر اقبال	طہر عیان رکالتس بود و دیو و سدا
خلیقہ اس خلیقہ امیر اس اسید	حلافتس میں دیں ہم امارتس میں

بگره صاحب علم و سبب صاحب حسد
 مسموم و حاکم آید سوزی حواس
 سر بهشت قویق مدان جواریه
 اگر بخور هر تیغی نظر بند گوی
 در بهشتی و اتفاق سرکارین
 بکوی دایره دوستی تدارک کامل
 حوسه مقام نشا و رسته سرالام
 جیاسم کج بکوی آمد مدور لاهوت
 اگر معصل این حش بر نگارم من
 ولی رود فکر من بوشه ام سر
 دو حله که ملائجه ویر تالان
 چو شد ریل سواران مدامیر کسیر
 در آن مقام غمت سیر هم تماشا
 نظر بر یک نهان باری دمی
 از انظر و ختم هم گور سر حلال
 چو شد صاحب هر دو هم ملاقات
 شد وقت ملاقات صاحبان
 دو ارمین و سخاوت شد جمع هم
 و آریا که شد طره تر سر و سر
 عوس که آینه دوستی حلا گیت
 حسن شد بر به اتفاق سلطنت

که مرکب است برنی عمر و جوان
 مزار برنی ورق است در مقام آل
 تنق رسته بهلوی آفتابان
 که هست رهبر و در حش و مهر و حش
 چه معطوف شده این حش و حش
 فرد و گاه دیار لعل و گوهر و گاه
 سدر صاحب گریه و در و درت تال
 حکم صاحب غش و تال و حش
 معجزه ساسته رقم رس و تال
 که هست اهل حر و اراته و تال
 سدر طره و شد حش تال و تال
 در و در و تال امر و تال و تال
 اراں مود و سالت و حش و تال
 سدر صاحب گریه و تال و تال
 مود و سالت و تال و تال
 بدید معجز کسیر و تال و تال
 سار کست سار که هم اراکمان و تال
 د کوه چاه و تال و تال و تال
 رقم چو به ما میم که عقل شد حش
 سدر صورت اس و تال و تال و تال
 طرب مود و تال و تال و تال

طرح سوار ملک عالیہ مقصد شد
 اریں سرور و مصطفیٰ بخش کوی
 مرچوب جو موثران امیر صاحبان
 محبت حاکمین انکسیر
 در عشق که کرم من از سر قار
 آسان معیت ملک بدو هست
 مکرر لعل ال ایلم از حق حاصل
 عصرو کلمه در او وصف بجا
 کاهد یک کار در دستش را
 خداوند و تائید اش مسایلی
 نقش محمد و خاتم خود گریاید
 تماشای گهر شاهوار در مکرر
 امیر صاحب اسلام صاحب رحمت
 امیر رب امارت دین ان در بر
 و عالمی که مامد در رحمت
 مسیده بیت من من ملک
 دران همیشه از کین و لیس جوسید
 هر یک بار در مار و عید و گفست
 نکر و خیر من لعل و در تاب
 خدا و داد ما و در نه خدا و مدی
 خود مقصد از عشق منم هرگز

ساد مار جو امزده ما تحت ال
 ساد و پشت حیدر طره در معشیت کوی
 لعل و معیت کمال بتدبار دران
 در ممد خود در امر و در لعلی فی الان
 که در من رسد مدلت شد و در
 کماست سلخ حصیفش کسوش لال
 لودا میره دران که نالود و دران
 دلاوری که صیبت دستا در بران
 صیبتی بی اودان هر نیتی بی لب
 میں نو فکر در وصف امتایان
 سجده میل نماید دنان ملک کسان
 خود را محار و جل دیده جوشت
 امیر صاحب غیر حاکم ملد ال
 امیر صاحب سیرا سیاست ال
 هر یکیت و عکس جواس میرا
 در وصف جامن امیر کسیر حال
 که جویست الطاف اولی ارکان
 که انجمن که با هم شدت رشک ال
 که میتاب بخورید ستل و بجال
 یکیا است معین ملاد سکین
 احتضار شوم بر دماهی دولت ال

مقام تاکہ لوگوں کو تحت و تحت مدبر	تحت مادہ حکومت و تحت حیدر
سروریت گفت مگر اس قصیدہ مار تریب جو کمر میں بے نصیب سال تدجواں	
سہ ماہ ۱۲۸۵ ہجری	

دیگر در وصف خوشستان

هم از تصایف طبیعت حاشی می‌باید

اول محمد خالق بیچون کسره یا
 من بعد آن خود وصف نشان کنم رفتم
 هر قطره این منو که قلم ترا می‌شود
 در موسم شتاست کجای خود من
 سفل با شتغال شود چون سرم جام
 هر یک مدانوده لباس تنگ است
 آس سر در گره هم یکام هست
 در وقت مساجد خواب تو آسایشی بگردد
 در وقت حوائج است و در جوجه خوش
 دو دار نفس مردم سر در دهان
 در میان خود حرف بگشاید بود
 سنگار رساک کمال و کشمیر در مکر
 آمان و پیر آرد و تی‌ان و تهنیت
 یحیی اعتدال هر فصل و هشت
 یحیی انتخاب هر بهجت کشور است
 نس معتدل هوای به بهجت در مگر

صدید مال من سر صدق و هم
 اردر لوک حاشی بر سر ملا
 سر در مگر تو معنی قرطاس با کسا
 در هر کسی مگر چاشت هم عشا
 هر یکا میر است در گرم حوش عدا
 لوتیده بوسین و سر کرده هم قسا
 کم تنگ و یک مرد است اشتها
 در روز حوش سر مسافر راه
 مانند بی‌عرب تو اگر دانی سوا
 حول اردن من شود شود آسیرا سوا
 حول سه حوش میر شود سیمیه
 سنگار شکر در مگر اردی
 در عهد میر در عهد بجا و حشما
 هر چند لبیک شد در ساس طرب را
 سدر یرسایه بلکه بر نهش شستا
 تنه یا شمال با کسیر است یا صا

سحاب و هم سحر و هم الوان ملون حشر
مقل ماده اند محاذی خود گسند
شد گرم حشر جا به معنای وقت و
انگور و سبک مامو سی ماسیانی است
آلی مگر فطرت گلی سر و تر دمام
هم فرورده پلا و سوم حشر و مشت
همچو اسچون نشد مرد و دل استوق
حمام بر روی و دالوس و - شمع
هر اخلری که بر مقل شود مگر
حشرات حله عقرب در مورد و مار و
مسم سحرانی ار شمس سحاب
حسد عرس گد در و دل جا - تنور
ردان درون کسل و عاده ت کلیم
یوم القلیل ار پے مرد و در حشر است
اندراجا مایه عجب گرم دیگر
در عجب لوت مارتن ارست بر طر
دود و ش عریب کجتری در و حشر
حشرات و شیر و مکی و هم آن سردتر
ار سرد ویر ملک که انگریز میرسد
لے یا و تنگ که چهری ها که گوسد
رب و رشت سار و در کاسه گلی

وساک در حله طیارا ماطلا
خوابان نصداد اکف دست و احسا
شد و دق حشر هم بر سیه مرا سوا
دین ایقه کلام و در گشتنا
و سیاق کلام رشت کد - م
عسر و آت حاک در و دل با
رود و حشر کرده بر سید سیرا
ماسد ایتاب حیا است حشر و
ریاں شود کما س در و حشر سبیا
سوراج در و دگر بر کوسه
مسکین کج اسطخ ریس را ندیده جا
لک اشتر حشر جو تو گد شود حشر
در کد اکند ردل صبح و هم مسا
لیل الطویل هر نو انگریزیش
مسکین و هم عریب موت در و
مسکین کل کله و مسم نقض
ار بر مسلمان است محشر کساها
سردی و سیه الس گرم شعله
در و هم شتا هم سید سرد حشر
طوری ریا در و دقت دوره
بر و شکر می و لوازه کوسه

<p> چو آب ماه سرد شود نشسته رود و اهل شود جوهر و شکر اوست نامعنا و شام و چراغ کند خط دست و پا مشهور این مقول گشتیم بر ملا این آورین آب حیا است هر را کاین برشته جبر است در و نشو و هم از حله لک و دهم از حله تهمینه رولق دهد سله گشتیم بر ملا حول انگشت لعل و مهر و ساید در و صف حاصل موسم سرای هم شتا کراسامی شود و تو دای و قمر سه ما سر خوش مرا می همه با هست حشم ما از سحرش بوسه یاد ای کیسا از حشم این قصیده هفتاد حاصل مدعا ترتیب این قصیده هفتاد سرور را </p>	<p> همیشه موسم صیف شتا مرا شکر و درخشا بهر کار قیمتش چو ماه و دل بریل هوای حاکم هم مشک سید و بوی - مانت جو سگوا حق مشک سید و بوی - سات آورید چون اسم اردلان در میان و در جهان در کاشمیر میهن رشتاں مگر تمام سعد و نعمتی تگر مگر ماکد لطف خود شکر و خوشتر رخ سردیر است این خوش نصیب ایت یعنی امام نصیب و یکدم خوسدم شده میان این مکرر گفتی متنی <u>سایه</u> وقت <u>تید سال</u> این قصیده شکر ساید <u>دال</u> توی ارایه سال عیوی حواله و رعایتی موسم چو امرا </p>
--	---

تو الحیدر العاقه

ن
 سید و شکر
 ۴۱۰۰

فهرست اعداد اول دیوان مشقی

ص	ط	ک	ج	ص	ط	ک	ج
۱	۱۰	۲	۳	۱	۱۰	۲	۳
۲	۵	۳	۴	۲	۵	۳	۴
۳	۹	۴	۵	۳	۹	۴	۵
۴	۱۳	۵	۶	۴	۱۳	۵	۶
۵	۱۷	۶	۷	۵	۱۷	۶	۷
۶	۲۱	۷	۸	۶	۲۱	۷	۸
۷	۲۵	۸	۹	۷	۲۵	۸	۹
۸	۲۹	۹	۱۰	۸	۲۹	۹	۱۰
۹	۳۳	۱۰	۱۱	۹	۳۳	۱۰	۱۱
۱۰	۳۷	۱۱	۱۲	۱۰	۳۷	۱۱	۱۲
۱۱	۴۱	۱۲	۱۳	۱۱	۴۱	۱۲	۱۳
۱۲	۴۵	۱۳	۱۴	۱۲	۴۵	۱۳	۱۴
۱۳	۴۹	۱۴	۱۵	۱۳	۴۹	۱۴	۱۵
۱۴	۵۳	۱۵	۱۶	۱۴	۵۳	۱۵	۱۶
۱۵	۵۷	۱۶	۱۷	۱۵	۵۷	۱۶	۱۷
۱۶	۶۱	۱۷	۱۸	۱۶	۶۱	۱۷	۱۸
۱۷	۶۵	۱۸	۱۹	۱۷	۶۵	۱۸	۱۹
۱۸	۶۹	۱۹	۲۰	۱۸	۶۹	۱۹	۲۰
۱۹	۷۳	۲۰	۲۱	۱۹	۷۳	۲۰	۲۱
۲۰	۷۷	۲۱	۲۲	۲۰	۷۷	۲۱	۲۲
۲۱	۸۱	۲۲	۲۳	۲۱	۸۱	۲۲	۲۳
۲۲	۸۵	۲۳	۲۴	۲۲	۸۵	۲۳	۲۴
۲۳	۸۹	۲۴	۲۵	۲۳	۸۹	۲۴	۲۵
۲۴	۹۳	۲۵	۲۶	۲۴	۹۳	۲۵	۲۶
۲۵	۹۷	۲۶	۲۷	۲۵	۹۷	۲۶	۲۷
۲۶	۱۰۱	۲۷	۲۸	۲۶	۱۰۱	۲۷	۲۸
۲۷	۱۰۵	۲۸	۲۹	۲۷	۱۰۵	۲۸	۲۹
۲۸	۱۰۹	۲۹	۳۰	۲۸	۱۰۹	۲۹	۳۰
۲۹	۱۱۳	۳۰	۳۱	۲۹	۱۱۳	۳۰	۳۱
۳۰	۱۱۷	۳۱	۳۲	۳۰	۱۱۷	۳۱	۳۲
۳۱	۱۲۱	۳۲	۳۳	۳۱	۱۲۱	۳۲	۳۳
۳۲	۱۲۵	۳۳	۳۴	۳۲	۱۲۵	۳۳	۳۴
۳۳	۱۲۹	۳۴	۳۵	۳۳	۱۲۹	۳۴	۳۵
۳۴	۱۳۳	۳۵	۳۶	۳۴	۱۳۳	۳۵	۳۶
۳۵	۱۳۷	۳۶	۳۷	۳۵	۱۳۷	۳۶	۳۷
۳۶	۱۴۱	۳۷	۳۸	۳۶	۱۴۱	۳۷	۳۸
۳۷	۱۴۵	۳۸	۳۹	۳۷	۱۴۵	۳۸	۳۹
۳۸	۱۴۹	۳۹	۴۰	۳۸	۱۴۹	۳۹	۴۰
۳۹	۱۵۳	۴۰	۴۱	۳۹	۱۵۳	۴۰	۴۱
۴۰	۱۵۷	۴۱	۴۲	۴۰	۱۵۷	۴۱	۴۲
۴۱	۱۶۱	۴۲	۴۳	۴۱	۱۶۱	۴۲	۴۳
۴۲	۱۶۵	۴۳	۴۴	۴۲	۱۶۵	۴۳	۴۴
۴۳	۱۶۹	۴۴	۴۵	۴۳	۱۶۹	۴۴	۴۵
۴۴	۱۷۳	۴۵	۴۶	۴۴	۱۷۳	۴۵	۴۶
۴۵	۱۷۷	۴۶	۴۷	۴۵	۱۷۷	۴۶	۴۷
۴۶	۱۸۱	۴۷	۴۸	۴۶	۱۸۱	۴۷	۴۸
۴۷	۱۸۵	۴۸	۴۹	۴۷	۱۸۵	۴۸	۴۹
۴۸	۱۸۹	۴۹	۵۰	۴۸	۱۸۹	۴۹	۵۰
۴۹	۱۹۳	۵۰	۵۱	۴۹	۱۹۳	۵۰	۵۱
۵۰	۱۹۷	۵۱	۵۲	۵۰	۱۹۷	۵۱	۵۲
۵۱	۲۰۱	۵۲	۵۳	۵۱	۲۰۱	۵۲	۵۳
۵۲	۲۰۵	۵۳	۵۴	۵۲	۲۰۵	۵۳	۵۴
۵۳	۲۰۹	۵۴	۵۵	۵۳	۲۰۹	۵۴	۵۵
۵۴	۲۱۳	۵۵	۵۶	۵۴	۲۱۳	۵۵	۵۶
۵۵	۲۱۷	۵۶	۵۷	۵۵	۲۱۷	۵۶	۵۷
۵۶	۲۲۱	۵۷	۵۸	۵۶	۲۲۱	۵۷	۵۸
۵۷	۲۲۵	۵۸	۵۹	۵۷	۲۲۵	۵۸	۵۹
۵۸	۲۲۹	۵۹	۶۰	۵۸	۲۲۹	۵۹	۶۰
۵۹	۲۳۳	۶۰	۶۱	۵۹	۲۳۳	۶۰	۶۱
۶۰	۲۳۷	۶۱	۶۲	۶۰	۲۳۷	۶۱	۶۲
۶۱	۲۴۱	۶۲	۶۳	۶۱	۲۴۱	۶۲	۶۳
۶۲	۲۴۵	۶۳	۶۴	۶۲	۲۴۵	۶۳	۶۴
۶۳	۲۴۹	۶۴	۶۵	۶۳	۲۴۹	۶۴	۶۵
۶۴	۲۵۳	۶۵	۶۶	۶۴	۲۵۳	۶۵	۶۶
۶۵	۲۵۷	۶۶	۶۷	۶۵	۲۵۷	۶۶	۶۷
۶۶	۲۶۱	۶۷	۶۸	۶۶	۲۶۱	۶۷	۶۸
۶۷	۲۶۵	۶۸	۶۹	۶۷	۲۶۵	۶۸	۶۹
۶۸	۲۶۹	۶۹	۷۰	۶۸	۲۶۹	۶۹	۷۰
۶۹	۲۷۳	۷۰	۷۱	۶۹	۲۷۳	۷۰	۷۱
۷۰	۲۷۷	۷۱	۷۲	۷۰	۲۷۷	۷۱	۷۲
۷۱	۲۸۱	۷۲	۷۳	۷۱	۲۸۱	۷۲	۷۳
۷۲	۲۸۵	۷۳	۷۴	۷۲	۲۸۵	۷۳	۷۴
۷۳	۲۸۹	۷۴	۷۵	۷۳	۲۸۹	۷۴	۷۵
۷۴	۲۹۳	۷۵	۷۶	۷۴	۲۹۳	۷۵	۷۶
۷۵	۲۹۷	۷۶	۷۷	۷۵	۲۹۷	۷۶	۷۷
۷۶	۳۰۱	۷۷	۷۸	۷۶	۳۰۱	۷۷	۷۸
۷۷	۳۰۵	۷۸	۷۹	۷۷	۳۰۵	۷۸	۷۹
۷۸	۳۰۹	۷۹	۸۰	۷۸	۳۰۹	۷۹	۸۰
۷۹	۳۱۳	۸۰	۸۱	۷۹	۳۱۳	۸۰	۸۱
۸۰	۳۱۷	۸۱	۸۲	۸۰	۳۱۷	۸۱	۸۲
۸۱	۳۲۱	۸۲	۸۳	۸۱	۳۲۱	۸۲	۸۳
۸۲	۳۲۵	۸۳	۸۴	۸۲	۳۲۵	۸۳	۸۴
۸۳	۳۲۹	۸۴	۸۵	۸۳	۳۲۹	۸۴	۸۵
۸۴	۳۳۳	۸۵	۸۶	۸۴	۳۳۳	۸۵	۸۶
۸۵	۳۳۷	۸۶	۸۷	۸۵	۳۳۷	۸۶	۸۷
۸۶	۳۴۱	۸۷	۸۸	۸۶	۳۴۱	۸۷	۸۸
۸۷	۳۴۵	۸۸	۸۹	۸۷	۳۴۵	۸۸	۸۹
۸۸	۳۴۹	۸۹	۹۰	۸۸	۳۴۹	۸۹	۹۰
۸۹	۳۵۳	۹۰	۹۱	۸۹	۳۵۳	۹۰	۹۱
۹۰	۳۵۷	۹۱	۹۲	۹۰	۳۵۷	۹۱	۹۲
۹۱	۳۶۱	۹۲	۹۳	۹۱	۳۶۱	۹۲	۹۳
۹۲	۳۶۵	۹۳	۹۴	۹۲	۳۶۵	۹۳	۹۴
۹۳	۳۶۹	۹۴	۹۵	۹۳	۳۶۹	۹۴	۹۵
۹۴	۳۷۳	۹۵	۹۶	۹۴	۳۷۳	۹۵	۹۶
۹۵	۳۷۷	۹۶	۹۷	۹۵	۳۷۷	۹۶	۹۷
۹۶	۳۸۱	۹۷	۹۸	۹۶	۳۸۱	۹۷	۹۸
۹۷	۳۸۵	۹۸	۹۹	۹۷	۳۸۵	۹۸	۹۹
۹۸	۳۸۹	۹۹	۱۰۰	۹۸	۳۸۹	۹۹	۱۰۰
۹۹	۳۹۳	۱۰۰	۱۰۱	۹۹	۳۹۳	۱۰۰	۱۰۱
۱۰۰	۳۹۷	۱۰۱	۱۰۲	۱۰۰	۳۹۷	۱۰۱	۱۰۲
۱۰۱	۴۰۱	۱۰۲	۱۰۳	۱۰۱	۴۰۱	۱۰۲	۱۰۳
۱۰۲	۴۰۵	۱۰۳	۱۰۴	۱۰۲	۴۰۵	۱۰۳	۱۰۴
۱۰۳	۴۰۹	۱۰۴	۱۰۵	۱۰۳	۴۰۹	۱۰۴	۱۰۵
۱۰۴	۴۱۳	۱۰۵	۱۰۶	۱۰۴	۴۱۳	۱۰۵	۱۰۶
۱۰۵	۴۱۷	۱۰۶	۱۰۷	۱۰۵	۴۱۷	۱۰۶	۱۰۷
۱۰۶	۴۲۱	۱۰۷	۱۰۸	۱۰۶	۴۲۱	۱۰۷	۱۰۸
۱۰۷	۴۲۵	۱۰۸	۱۰۹	۱۰۷	۴۲۵	۱۰۸	۱۰۹
۱۰۸	۴۲۹	۱۰۹	۱۱۰	۱۰۸	۴۲۹	۱۰۹	۱۱۰
۱۰۹	۴۳۳	۱۱۰	۱۱۱	۱۰۹	۴۳۳	۱۱۰	۱۱۱
۱۱۰	۴۳۷	۱۱۱	۱۱۲	۱۱۰	۴۳۷	۱۱۱	۱۱۲
۱۱۱	۴۴۱	۱۱۲	۱۱۳	۱۱۱	۴۴۱	۱۱۲	۱۱۳
۱۱۲	۴۴۵	۱۱۳	۱۱۴	۱۱۲	۴۴۵	۱۱۳	۱۱۴
۱۱۳	۴۴۹	۱۱۴	۱۱۵	۱۱۳	۴۴۹	۱۱۴	۱۱۵
۱۱۴	۴۵۳	۱۱۵	۱۱۶	۱۱۴	۴۵۳	۱۱۵	۱۱۶
۱۱۵	۴۵۷	۱۱۶	۱۱۷	۱۱۵	۴۵۷	۱۱۶	۱۱۷
۱۱۶	۴۶۱	۱۱۷	۱۱۸	۱۱۶	۴۶۱	۱۱۷	۱۱۸
۱۱۷	۴۶۵	۱۱۸	۱۱۹	۱۱۷	۴۶۵	۱۱۸	۱۱۹
۱۱۸	۴۶۹	۱۱۹	۱۲۰	۱۱۸	۴۶۹	۱۱۹	۱۲۰
۱۱۹	۴۷۳	۱۲۰	۱۲۱	۱۱۹	۴۷۳	۱۲۰	۱۲۱
۱۲۰	۴۷۷	۱۲۱	۱۲۲	۱۲۰	۴۷۷	۱۲۱	۱۲۲
۱۲۱	۴۸۱	۱۲۲	۱۲۳	۱۲۱	۴۸۱	۱۲۲	۱۲۳
۱۲۲	۴۸۵	۱۲۳	۱۲۴	۱۲۲	۴۸۵	۱۲۳	۱۲۴
۱۲۳	۴۸۹	۱۲۴	۱۲۵	۱۲۳	۴۸۹	۱۲۴	۱۲۵
۱۲۴	۴۹۳	۱۲۵	۱۲۶	۱۲۴	۴۹۳	۱۲۵	۱۲۶
۱۲۵	۴۹۷	۱۲۶	۱۲۷	۱۲۵	۴۹۷	۱۲۶	۱۲۷
۱۲۶	۵۰۱	۱۲۷	۱۲۸	۱۲۶	۵۰۱	۱۲۷	۱۲۸
۱۲۷	۵۰۵	۱۲۸	۱۲۹	۱۲۷	۵۰۵	۱۲۸	۱۲۹
۱۲۸	۵۰۹	۱۲۹	۱۳۰	۱۲۸	۵۰۹	۱۲۹	۱۳۰
۱۲۹	۵۱۳	۱۳۰	۱۳۱	۱۲۹	۵۱۳	۱۳۰	۱۳۱
۱۳۰	۵۱۷	۱۳۱	۱۳۲	۱۳۰	۵۱۷	۱۳۱	۱۳۲
۱۳۱	۵۲۱	۱۳۲	۱۳۳	۱۳۱	۵۲۱	۱۳۲	۱۳۳
۱۳۲	۵۲۵	۱۳۳	۱۳۴	۱۳۲	۵۲۵	۱۳۳	۱۳۴
۱۳۳	۵۲۹	۱۳۴	۱۳۵	۱۳۳	۵۲۹	۱۳۴	۱۳۵
۱۳۴	۵۳۳	۱۳۵	۱۳۶	۱۳۴	۵۳۳	۱۳۵	۱۳۶
۱۳۵	۵۳۷	۱۳۶	۱۳۷	۱۳۵	۵۳۷	۱۳۶	۱۳۷
۱۳۶	۵۴۱	۱۳۷	۱۳۸	۱۳۶	۵۴۱	۱۳۷	۱۳۸
۱۳۷	۵۴۵	۱۳۸	۱۳۹	۱۳۷	۵۴۵	۱۳۸	۱۳۹
۱۳۸	۵۴۹	۱۳۹	۱۴۰	۱۳۸	۵۴۹	۱۳۹	۱۴۰
۱۳۹	۵۵۳	۱۴۰	۱۴۱	۱۳۹	۵۵۳	۱۴۰	۱۴۱
۱۴۰	۵۵۷	۱۴۱	۱۴۲	۱۴۰	۵۵۷	۱۴۱	۱۴۲
۱۴۱	۵۶۱	۱۴۲	۱۴۳	۱۴۱	۵۶۱	۱۴۲	۱۴۳
۱۴۲	۵۶۵	۱۴۳	۱۴۴	۱۴۲	۵۶۵	۱۴۳	۱۴۴
۱۴۳	۵۶۹	۱۴۴	۱۴۵	۱۴۳	۵۶۹	۱۴۴	۱۴۵
۱۴۴	۵۷۳	۱۴۵	۱۴۶	۱۴۴	۵۷۳	۱۴۵	۱۴۶
۱۴۵	۵۷۷	۱۴۶	۱۴۷	۱۴۵	۵۷۷	۱۴۶	۱۴۷

ک	۳	۲	۱	علا	مصحح
۱۳۶	۱	۱	۱	بروم در	بروم در
۱۳۷	۲	۱۳	۲	بهاں -	بهاں -
۱۳۸	۱	۱۲	۱	بت	بت
۱۳۹	۲	۸	۲	نصحر	نصحر
۱۴۰	۱	۱۳	۱	کندان بجا آن ارکما	کندان بجا آن ارکما
۱۴۱	۱	۱۶	۱	رکب	رکب
۱۴۲	۱	۲	۱	در	در
۱۴۳	۱	۲	۱	مور	مور
۱۴۴	۲	۱۳	۲	سد تو	سد تو
۱۴۵	۱	۱۱	۱	مبی	مبی
۱۴۶	۱	۱۶	۱	ماس در	ماماس
۱۴۷	۲	۴	۲	جو بی	جو بی
۱۴۸	۱	۱۲	۱	آن کمال و سیماں	آن کمال و سیماں
۱۴۹	۱	۲	۱	کار اس	کار اس
۱۵۰	۲	۱	۲	دلایت	دلایت
۱۵۱	۱	۲	۱	حاکم	حاکم
۱۵۲	۲	۸	۲	عشق	عشق
۱۵۳	۱	۱۶	۱	کج	کج
۱۵۴	۲	۲	۲	ارصد	ارصد
۱۵۵	۲	۲	۲	کر	کر
۱۵۶	۱	۳	۱	صعود	صعود
۱۵۷	۱	۱۶	۱	کن	کن
۱۵۸	۱	۱۳	۱	ایضا	ایضا
۱۵۹	۱	۴	۱	کسده	کسده
۱۶۰	۱	۱	۱	لا	لا

ک	۳	۲	۱	علا	مصحح
۱۶۱	۲	۲	۲	ح	ح
۱۶۲	۱	۱۴	۱	مست	مست
۱۶۳	۲	۱۶	۲	مکت	مکت
۱۶۴	۱	۱	۱	تر آید	می آید
۱۶۵	۲	۲	۲	در کل	در کل
۱۶۶	۱	۱۳	۱	مقیم	مقام
۱۶۷	۱	۱۶	۱	قو	جو
۱۶۸	۱	۱۳	۱	افتد	ادقده
۱۶۹	۱	۳	۱	حواب	حواب
۱۷۰	۲	۱	۲	سیبی	جوسی
۱۷۱	۲	۲	۲	سمع	سمع
۱۷۲	۱	۱۱	۱	ماکت	مناکت
۱۷۳	۲	۱۶	۲	مخوم	بو نیم
۱۷۴	۱	۱۴	۱	صیر	قصر
۱۷۵	۲	۱	۲	رفت	ریف
۱۷۶	۱	۱۴	۱	مرغ	مرغ
۱۷۷	۱	۱۸	۱	یصوت	یا قوت
۱۷۸	۲	۲	۲	ستاب	ستاب
۱۷۹	۱	۱۸	۱	کمار	ارکمار
۱۸۰	۲	۴	۲	دود	دود
۱۸۱	۱	۱۱	۱	اوره	اوره
۱۸۲	۱	۶	۱	دارم	دارد
۱۸۳	۱	۱۳	۱	حق	حق
۱۸۴					
۱۸۵					
۱۸۶					
۱۸۷					
۱۸۸					
۱۸۹					
۱۹۰					